ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ — ВЕРХОВНИЙ ГОЛОВНОКОМАНДУВАЧ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ ПЕТРО ПОРОШЕНКО:

«...Зверніть увагу, що 2 роки тому зі зброєю в руках готові були захищати державу лише 16% українців. Сьогодні ж — левова частина українців готова стати на захист Батьківщини. Подивіться, якого розмаху набула народна підтримка: останні копійчини українці віддають на армійську підтримку, і це призвело до початку відродження Української армії.

Я можу вас запевнити: і для мене, і для українського уряду, і для українського бюджету, і головне — для Українського народу Українська армія є і буде пріоритетом номер один...» СТОР. 3

Народна армія

ЄДИНА КРАЇНА!

ЦЕНТРАЛЬНИЙ ДРУКОВАНИЙ ОРГАН МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ УКРАЇНИ

16–21 ЧЕРВНЯ 2014 РОКУ №23 (5256)

● АТО В ДІЇ

НЕВІДВОРОТНІ «ЛЕЩАТА»

Протидіючи нинішній неоголошеній зовнішній агресії, яку здійснює проти України сусідня Російська Федерація, Українському війську вдалося нейтралізувати загрозу поширення терористичної діяльності та атак диверсантів на решту території Донбасу й усієї країни. На сьогодні територія, що контролюється незаконними збройними формуваннями (НЗФ) сепаратистів у двох областях Донбасу, заблокована і завдяки активним діям сил АТО постійно звужується. СТОР. 4-5

Фото Олексія МАЗЕПИ

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

E-MAIL: N_ARMY@ARMY.KIEV.UA HTTP://WWW.NARODKA.COM.UA

Народна АРМІЯ
16–21 червня 2014 року

ТЕЛЕФОННА РОЗМОВА ПРЕЗИДЕНТІВ

«РОЗРАХОВУЄМО НА ПІДТРИМКУ МИРНОГО ПЛАНУ»

Відбулась телефонна розмова Президента України з Президентом Росії.

Петро Порошенко окреслив ключові позиції і графік реалізації мирного плану на Сході держави. Також він наголосив на необхідності звільнення заручників та встановлення ефективного режиму контролю на українсько-російському кордоні.

Глава української держави наголосив, що разом з припиненням вогню розраховує на підтримку мирного плану. Про це інформує прес-служба Президента України.

Президент Росії висловив підтримку зусиллям з деескалації ситуації в Донецькій та Луганській областях, процесу припинення вогню та реалізації мирного плану Президента України.

ОФІЦІЙНО

МІНІМАЛЬНУ ПЕНСІЮ ЧЛЕНАМ СІМЕЙ ЗАГИБЛИХ ВІЙСЬКОВИХ БУДЕ ПІДВИЩЕНО

20 червня Верховна Рада України 239 голосами народних депутатів ухвалила Закон «Про внесення змін до Закону України «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб» (щодо підвищення мінімального розміру пенсії членам сімей військовослужбовців у разі втрати годувальника). Про це інформує Управління преси та інформації Міністерства оборони України.

Законодавчим актом встановлено, що «пенсії в разі втрати годувальника, які призначаються членам сімей військовослужбовців, осіб, які мають право на пенсію за цим Законом, не можуть бути нижче двох визначених законом розмірів прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність».

Законом також встановлено, що особи, яким раніше призначено пенсію в разі втрати годувальника відповідно до Закону України «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб», мають право на перерахування пенсії відповідно до положень цього закону.

«Якщо внаслідок перерахунку за нормою цього Закону розмір пенсії або виплачуваної її частини зменшується, пенсія виплачується в раніше встановленому розмірі».

Закон набирає чинності з 1 січня 2015 року.

НАПАД ВІДБИТО

БОЙОВИКИ РОЗСІЯЛИСЬ ТА ВТЕКЛИ

Вніч з 19 на 20 червня протягом години близько 50 озброєних бойовиків з автоматичної зброї, підствольних гранатометів та снайперських гвинтівок обстрілювали об'єкти військової частини Озброєння ЗС України, що в м. Артемівськ Донецької області. Крім того, нападники застосували одиницю бронетехніки, котра здійснила три постріли по будівлях військової частини.

Українські військовослужбовці вкотре успішно відбили напад бойовиків, максимально приділивши увагу безпеці мирних жителів, які проживають у розташованих поруч житлових будинках. Завдання було одне — мінімізувати застосування зброї в бік житлових будинків. Адже за повідомленням тимчасового виконувача обов'язків командира військової частини, бойовики підступно вели вогонь з мирних житлових кварталів, зокрема з дахів і квартир. Про це інформує Управління преси та інформації МО України.

Під час бою отримав осколкові поранення лівої ноги сержант військової служби за контрактом. Він перебуває в медичному пункті військової частини. Стан здоров'я задовільний.

Отримавши безкомпромісну відсіч з боку українських військовослужбовців, бойовики диверсійно-терористичного угруповання швидко розсіялись та втекли.

Над КПП військової частини майорить Державний Прапор України.

ВІДДАНІСТЬ ДЕРЖАВІ

ПРИКЛАДИ ГЕРОЇЗМУ В БОРОТЬБІ З ТЕРОРИСТАМИ

В межах антитерористичної операції військовослужбовці, залучені до АТО, продовжують виконання визначених завдань у Луганській та Донецькій областях. Дії військових спрямовані на звуження кільця блокування бойовиків у населених пунктах та районах, підконтрольних терористам.

В окремих місцях тривають запеклі сутички, наслідком яких стають втрати серед учасників АТО та бойовиків. Українські військовослужбовці демонструють приклади героїзму та самовідданості у боротьбі з бойовиками, в лавах яких чимало російських найманців. Нерідко ціною власного життя військові рятують бойових побратимів. Про це інформує Управління преси та інформації МО України.

Ворог добре підготовлений, відмінно оснащений. Внаслідок превентивних дій підрозділів АТО в бойовиків щоразу вилучаються російські зразки зброї, за допомогою яких найманці сіють на території України хаос, несуть смерть та горе.

Спільними зусиллями керівництва Міністерства оборони та Генерального штабу ЗС України, штабу АТО, волонтерів та інших небайдужих людей за сприяння міжнародного руху Червоного Хреста тіла десантників та льотчиків, загиблих під час теракту щодо військово-транспортного літака ПС ЗС України Іл-76, були доставлені в місто Дніпропетровськ. Тут проводитиметься процедура їхньої ідентифікації.

Потому відбудеться церемонія поховання загиблих льотчиків та десантників.

Цій події передували складні та напружені перемовини, результатом яких стало тимчасове припинення вогню, під час якого українській стороні з Луганського аеропорту були передані тіла загиблих військовослужбовців. Терористи забрали тіла своїх бойовиків.

Завдання сил АТО — забезпечити мир та спокій в регіоні, створити такі умови, в яких мирні мешканці Донецької та Луганської областей почуватимуться в безпеці, будуть впевнені у своєму майбутньому.

ОФІЦІЙНО

РОЗ'ЯСНЕННЯ СТОСОВНО ВСТАНОВЛЕННЯ СТАТУСУ УЧАСНИКА БОЙОВИХ ДІЙ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦЯМ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ, ЯКІ БЕРУТЬ (БРАЛИ) УЧАСТЬ В АНТИТЕРОРИСТИЧНІЙ ОПЕРАЦІЇ

Учасниками бойових дій визнаються військовослужбовці Збройних Сил України, які захищали незалежність, суверенітет та територіальну цілісність України, а також брали участь в антитерористичній операції (відповідно до вимог пункту 19 статті 6 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту»).

Перелік осіб, що є учасниками бойових дій, визначено пунктом 19 статті 6 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту».

З метою обліку особового складу командиром військової частини видається відповідний наказ (по стройовій частині) про відрядження в райони проведення антитерористичної операції, а також інформація про участь військовослужбовців в антитерористичній операції заноситься до особової справи або військового квитка та засвідчується командиром військової частини й гербовою печаткою.

Видачу посвідчень учасника бойових дій військовослужбовцям за відповідними рішеннями буде організовано Департаментом кадрової політики Міністерства оборони України та Головним управлінням персоналу Генерального штабу Збройних Сил України, а військовозобов'язаним, призваним на військову службу під час мобілізації, — обласними та Київським міським військовими комісаріатами.

Управління преси та інформації МО України

Шановний читачу!

Нам з вами випало жити в найважчий для України час. Давайте будемо чесними, в першу чергу, перед собою. В країні йде війна. Підступний ворог намагається за будь-яку ціну перетворити нашу вільну незалежну державу в покірну колонію, яка буде залежати від забаганок «старшого брата». Нашу Батьківщину розривають на частини задля вдоволення хворобливих амбіцій кремлівських «наполеонів».

На цій війні в кожного патріота України своя передова. Відомо, що головна зброя журналіста — слово. Ми намагаємося протистояти тому валу брехні, що ллється з російських засобів масової дезінформації, які вже зробили свою чорну справу, посіявши ворожнечу між двома великими народами, що віками жили поруч в мирі та злагоді. Потрібно багато років, щоб подолати наслідки цієї інформаційної війни. Не ми це протистояння розпочали, але ми маємо перемогти, адже на нашому боці правда.

Сьогодні українські військові на Сході країни ціною власних життів захищають суверенітет та цілісність нашої держави. Ми не з чуток знаємо про ситуацію в зоні бойових дій, адже з перших днів проведення антитерористичної операції там перебувають наші кореспонденти. Не є таємницею, що наші військовослужбовці відчувають гостру потребу в найнеобхіднішому — бронежилетах, шоломах, амуніції. Це сталося тому, що протягом багатьох років вітчизняне військо фінансувалося за залишковим принципом, а останніми роками відверто розвалювалося.

Наслідки такого собі «реформування» війська сьогодні намагаються виправити численні волонтери, які, не шкодуючи власних сил та коштів, забезпечують бійців усім необхідним. В час, коли навіть пенсіонери жертвують останні заощадження зі своїх мізерних пенсій, щоб передати їх на потребу армії, колектив редакції не може залишатися осторонь цієї благородної справи. Так, нами було прийнято рішення зібрати кошти для закупівлі амуніції для спорядження відділення одного з батальйонів територіальної оборони. Ми робимо це не заради самопіару. Це внесок нашого колективу в загальну благородну справу. І нехай він виглядає не таким значним, як, наприклад, мільйонні суми, зібрані великими підприємствами, проте, своєю акцією ми хочемо «запалити» ще тих людей і колективи, яким здається, що війна на Сході — то далеко, ні мій чоловік, ні брат там не служать. Але ми мусимо ще більше об'єднатися, впертися і вистояти! Зважаючи на той величезний порив патріотизму та національної свідомості, який охопив всю нашу країну, ми вистоїмо і збережемо цілісність та суверенітет нашої Батьківщини. Перемога буде за нами! Слава Україні!

«Народноармійці»

ГРОМАДЯНСЬКА ІНІЦІАТИВА

ПРИВАТБАНК ЗАКЛИКАВ УКРАЇНСЬКІ БАНКИ СПИСАТИ КРЕДИТИ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ, ЗАГИБЛИХ В АТО

ПриватБанк звернувся до всіх українських банкірів з ініціативою списати заборгованості за кредитами всіх українських військових, які загинули під час проведення АТО на Сході країни. Такий порядок уже діє у ПриватБанку для клієнтів-військовослужбовців і мобілізованих до частин Національної гвардії, повідомляє Управління преси та інформації МО України.

— Ми збережемо світлу пам'ять про героїв, які віддали життя за майбутнє країни, і зробимо все можливе, щоб допомогти тим, хто не дочекався батьків і синів з війни, — йдеться у зверненні ПриватБанку. — Списання заборгованостей за кредитами загиблих вояків стане хорошою підтримкою їхнім родинам.

Як повідомила прес-служба банку, ПриватБанк спише заборгованість загиблих за Україну героїв згідно з даними Міністерства оборони України та інших силових відомств, задіяних в АТО. Родичам загиблих військових не треба буде особисто звертатися до відділень банку та надавати необхідні документи.

На сьогодні ПриватБанком в межах громадянської ініціативи вже списано заборгованості за кредитами загиблих учасників АТО на загальну суму понад 134 тис. грн.

Нагадаємо, раніше ПриватБанк скасував нарахування відсотків за кредитами позичальникам, мобілізованим до української армії. Кредитні канікули діють протягом усього часу проходження клієнтами військової служби.

ВИСТУП

ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ — ВЕРХОВНОГО ГОЛОВНОКОМАНДУВАЧА ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ ПЕТРА ПОРОШЕНКА З НАГОДИ ВИПУСКУ СЛУХАЧІВ У НАЦІОНАЛЬНОМУ УНІВЕРСИТЕТІ ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Шановні випускники! Щиро вітаю вас з черговим випуском офіцерів Української армії та 100-річчям початку системної підготовки військових фахівців. 100 років тому в Києві на історичному місці, яке назвали Кадетським гаєм, була започаткована естафета військової освіти, славних офіцерських традицій та ратних справ.

Це моя перша публічна зустріч, і я думаю, що невипадково вона відбувається саме з військовослужбовцями.

Україна знаходиться в стані війни. Це війна нового типу з використанням професійних диверсійних груп, найманців, добровольців, місцевого населення. На жаль, Українська армія системно знищувалася багато років. Ми зустріли війну з голими, босими, голодними і неозброєними солдатами. Але за лічені місяці професіоналізм військових зріс, і широка народна підтримка, що полягала у величезній кількості добровольців, які записалися до лав Збройних Сил.

Зверніть увагу, що 2 роки тому зі зброєю в руках готові були захищати державу лише 16% українців. Сьогодні ж — левова частина українців готова стати на захист Батьківщини. Подивіться, якого розмаху набула народна підтримка: останні копійчини українці віддають на армійську підтримку, і це призвело до початку відродження Української армії.

Я можу вас запевнити: і для мене, і для українського уряду, і для українського бюджету, і головне — для Українського народу Українська армія є і буде пріоритетом номер один.

З ким ми воюємо? Проросійські настрої панують у дуже малому прошарку суспільства — це підтверджують численні соціологічні опитування. Це, до речі, підтверджує і потік переселенців із зони бойових дій: у Росію ніхто не їде, їдуть в Україну.

Вклад супротивника теж дуже строкатий. Керівники — російські військовослужбовці, основні ударні сили — російські найманці, допоміжні ударні сили — місцевий кримінналітет, колишні правоохоронці, мобрезерв — маргінальний елемент: злочинці, алкоголіки, наркомани. Соціальною базою супротивника є знедолений міський пролетаріат, який не хоче і не буде брати зброю до рук.

Війна стала можливою не лише через сили російської пропаганди, а також через слабкість місцевої влади. Тому ми маємо бути сильними і жорсткими. Нам потрібна не лише військова, а саме військово-політична операція. Нам потрібно не лише витіснити супротивника, але й встановити сильну народну владу на місцях.

Стратегія Кремля полягає в довгостроковій дестабілізації України, супротивнику не потрібні великі військові перемоги, йому потрібен хаос. І доказами хаосу мають бути численні жертви серед мирного населення.

У нас ще є недоліки. Це і проблеми координації, і організація зв'язку, і взаємної підтримки сил, втрата управління військами в ході бою, неефективність військової розвідки. Наші пріоритети — подолати ці недоліки: зв'язок, розвідка, якісне тилове забезпечення, якість мобілізації.

Наша сила — стратегічна і тактична ініціатива. Наші умови — відсутність втрат серед мирного населення, особового складу. Кожне життя — найвища цінність.

І ми переможемо. Ми переможемо за рахунок більшої організації, глибшого стратегічного бачення, і головне — потужної підтримки нашого народу. Високий патріотизм, згуртованість та мобілізація українського суспільства створили підгрунтя для безумовної перемоги України, для встановлення миру на всій території нашої держави. І ця перемога є невідворотна — це наша армія на нашій території.

Ключове завдання — мир не будь-якою ціною, нам потрібен мир не через поступки. Нам потрібен мир, спокій, безпека та надійний захист наших громадян, бо це виклик не лише України, а й усій світовій спільноті.

Весь світ зараз дивиться на нас, і наше завдання — продемонструвати, що і в такій війні ми здатні здолати ворога, і в такій війні ми здатні принести мир на українську землю. І в результаті, я впевнений, що ми отримаємо нову, надзвичайно відмобілізовану та згуртовану армію із досвідом не лише військових дій, а й із досвідом переконливих перемог. І це буде приклад для країн — що робити, коли зустрічаємося з агресією.

Я вірю у вас, дорогі генерали, офіцери, дорогі випускники! І я, і весь Український народ покладаємо на вас надію. І я впевнений, я знаю, ми будемо пишатися вами! Слава Україні!

● ЕСТАФЕТА ОФІЦЕРСЬКИХ ТРАДИЦІЙ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД ПОКЛАДАЄ НА ВАС НАДІЮ

У НАЦІОНАЛЬНОМУ УНІВЕРСИТЕТІ ОБОРОНИ УКРАЇНИ ІМЕНІ ІВАНА ЧЕРНЯХОВСЬКОГО ВІДБУВСЯ ВИПУСК СЛУХАЧІВ ОПЕРАТИВНО-СТРАТЕГІЧНОГО ТА ОПЕРАТИВНО-ТАКТИЧНОГО РІВНІВ ПІДГОТОВКИ, А ТАКОЖ ПРОЙШЛИ УРОЧИСТОСТІ, ПРИСВЯЧЕНІ 100-РІЧНОМУ ЮВІЛЕЮ ПОЧАТКУ ПІДГОТОВКИ ВІЙСЬКОВИХ ФАХІВЦІВ У НАВЧАЛЬНИХ КОРПУСАХ ЦЬОГО ІСТОРИЧНОГО ВИШУ.

В урочистостях узяв участь Президент України — Верховний Головнокомандувач Збройних Сил України Петро Порошенко, виконувач обов'язків Міністра оборони України генерал-полковник Михайло Коваль, керівний склад оборонного відомства та Генерального штабу ЗС України, а також глава Української Православної Церкви Київського патріархату Філарет.

— Сто років тому в Києві на історичному місці, яке назвали Кадетським гаєм, була започаткована естафета військової освіти, славних офіцерських традицій та ратних справ. І я, і весь Український народ віримо в вас, дорогі генерали, офіцери, дорогі випускники, та покладаємо на вас надію. І я впевнений, я знаю — ми будемо пишатися вами! Слава Україні! — зазначив під час промови Президент України Петро Порошенко.

Глава держави наголосив, що зараз відновлення боєздатності Української армії є ключовим питанням для влади. «Я хочу запевнити, що і для українського народу, і для мене, і для уряду армія є і буде пріоритетом номер один», — зауважив він.

На урочистому заході Верховний Головнокомандувач вручив кращим випускникам університету золоті медалі та дипломи з відзнакою. А виконувач обов'язків Міністра оборони України генерал-полковник Михайло Коваль нагородив перехідною шаблею часів Богдана Хмельницького кращого випускника оперативно-тактичного рівня підготовки майора Євгена Кіяшка. Надзвичайний і Повноважний Посол Об'єднаного Королівства Великої Британії та Північної Ірландії в Україні пан Саймон Сміт вручив меч королеви Великої Британії кращому випускнику оперативно-стратегічного рівня підготовки полковнику Валерію Залужному.

Випускники виголосили урочисту клятву випускника Національного університету оборони України.

Після відбулося заохочення групи офіцерів та працівників Збройних Сил України з нагоди 100-річного ювілею початку підготовки військових фахівців наказами Міністра оборони України та начальника Генерального штабу — Головнокомандувача Збройних Сил України.

За результатами державної атестації та згідно з рішенням державної екзаменаційної комісії, 134 випускники Національного університету оборони отримали дипломи магістра, з них 16 з відзнакою. Троє слухачів отримали диплом із відзнакою та золотою медаллю.

Ян Шуміловський, капітан 3 рангу, магістр Національного університету оборони України імені Івана Черняховського, офіцер військового управління оперативно-тактичного рівня підготовки:

— Служба в армії — це, в першу чергу, почуття відповідальності, це любов до Батьківщини, вірність військовому обов'язку, які нерозрідільні з військовою честю і гідністю. Цьому вчив нас найкращий професорсько-викладацький склад університету, ділився з нами своїм величезним досвідом. І зараз, залишаючи стіни альма-матер, ми докладемо всіх зусиль, щоб захистити майбутнє України та Український народ від ворога.

Валерій Залужний, полковник, магістр Національного університету оборони України імені Івана Черняховського, офіцер військового управління оперативно-стратегічного рівня підготовки:

— У нашому житті справді визначна подія — ми закінчили навчання в Національному університеті оборони України імені Івана Черняховського, авторитет якого визнаний як в Україні, так і за її межами. І сьогодні, коли Україна переживає непрості часи, ми всі усвідомлюємо, що захист Батьківщини від агресії є нашим основним обов'язком. Тому ми готові робити все, щоб боронити Українську державу та бути гідними високого звання офіцера Збройних Сил України.

Євген Кіяшко, майор, магістр Національного університету оборони України імені Івана Черняховського, офіцер військового управління оперативно-тактичного рівня підготовки:

— Я разом із товаришами сьогодні давав клятву випускника Національного університету оборони України. Ми всі розуміємо високу відповідальність, яка покладена на нас керівництвом держави та Збройних Сил України за майбутнє нашого війська. І ми мусимо довести, що отримані нами знання будуть застосовані на практиці для формування Збройних Сил, здатних відповідати сучасним викликам часу.

Марина ХЛІБКО, «Народна армія»

Народна армія
16–21 червня 2014 року

АТО В ДІЇ

НЕВІДВОРОТНІ «ЛЕЩАТА»

Протидіючи нинішній неоголошеній зовнішній агресії, яку здійснює проти України сусідня Російська Федерація, Українському війську вдалося нейтралізувати загрозу поширення терористичної діяльності та атак диверсантів на решту території Донбасу й усієї країни. На сьогодні територія, що контролюється незаконними збройними формуваннями (НЗФ) сепаратистів у двох областях Донбасу, заблокована і завдяки активним діям сил АТО постійно звужується.

Сумна геополітика для терориста

Сподіваюсь, будь-якому військовому вже сьогодні зрозуміло, що коли силам АТО вдасться ізолювати райони, що знаходяться під контролем так званих терористичних угруповань ДНР та ЛНР, від постачання зброї, боєприпасів, а також притоку із сусідньої країни нових найманців, то їхній повний військовий розгром стає невідворотним. Тому терористи поспіхом шукають вихід зі «скрутного становища». Всі їхні намагання «домовитись», обміняти «полонених», виторгувати собі «гарантії безпеки та життя» продиктовані саме розумінням свого невідворотного розгрому.

Зупинити чи хоча б затримати настання логічного кінця цих маріонеткових «державних» утворень може лише одне — початок повномасштабної відкритої збройної агресії Росії проти України або різке збільшення обсягів та інтенсивності підтримки нею своїх так званих «добровольців» та наших місцевих сепаратистів ресурсами, зброєю та бойовою технікою. У решті випадків терористи будуть або знищені, або захоплені.

З військово-політичного погляду це сьогодні здається нехай й можливим, але малоймовірним. Так, російські війська знову стягуються до наших східних кордонів, а потік «добровольців для захисту росіян на Донбасі» не зменшується, однак навряд чи можливо вважати сьогоднішній путінський режим у Російській Федерації повністю божевільним, схильним до самознищення. Хоча, звісно, значна доля неадекватності, особливо у сфері взаємостосунків із сусідніми країнами, ним виявляється. Усі добре розуміють, що початок повномасштабних бойових дій на Сході України між регулярними військами Російської Федерації та Збройними Силами України стане кінцем путінського режиму.

Від референдуму до бандитизму

Намагання терористів «політично легалізуватися» шляхом проведення циркової вистави у вигляді так званого «референдуму», як всім сьогодні вже очевидно, не мало успіху. На сьогодні «легітимність» цієї акції визнала лише… Південна Осетія, яка сама є напівбандитським невизнаним квазі-державним утворенням під протекторатом Російської Федерації на території Грузії. Тож, як говориться у відомій українській приказці, «яке їхало, таке здибало…» Сьогодні стало зрозумілим, що легітимність терористичної гри «у незалежність Донбасу» повністю провалилась, якщо ДНР та ЛНР відмовилась визнавати навіть — Російська Федерація, ідейний натхненник та «опора» цих терористів, розуміючи усі зовнішньополітичні та фінансово-економічні наслідки цих забав для себе.

Зовсім недаремно всі ці «революціонери Донбасу» від процесів «державотворення» нині, виконуючи настанови своїх «кураторів» у Кремлі, перейшли до диверсійно-партизанської тактики, а радше навіть до відверто терористичних дій, делалі більше скочуючись до криміналу і бандитизму. Цьому сприяло також дуже «розумне рішення» керівництва НЗФ «здійняти партизанське повстання в регіоні» за допомогою люмпенізованих верств місцевого населення шляхом щедрої роздачі їм зброї, як тієї, що вдалося захопити в органах МВС та СБУ, так і тієї, яка у великій кількості надходила через східний кордон. Дуже скоро замість «партизанської війни» на Донбасі встановився режим «кримінального свавілля». Вбивства, пограбування, захоплення заручників для отримання викупу стали буденністю для мешканців ДНР та ЛНР. До всього цього додалися суперечки між самими «лідерами революційного руху Донбасу» за владу, часто-густо із використанням вибухівки, важкого та різноманітного легкого піхотного озброєння.

Звісно, у цій сфері не обійшлося без дуже цінних порад «незацікавлених» сусідів, зовсім недаремно лідери цих терористичних утворень (ДНР та ЛНР) більше часу проводять на території Російської Федерації перед телекамерами російських журналістів-пропагандистів, ніж «у себе вдома», де шанс потрапити під «вплив АТО» або отримати «дружню критику» від «соратників» у вигляді кулі чи вибухової закладки значно менший.

Партизанський експромт

Як ми пам'ятаємо, нині діючі на Донбасі проросійські незаконні збройні формування (НЗФ), а простіше кажучи — банди терористів, підсилені найманцями із сусідньої Росії при розгортанні і нарощуванні своїх дій обрали доволі ефективну тактику диверсійно-партизанської війни. Використовуючи елементи цієї тактики, отримуючи всіляку підтримку від сусідньої країни, вони змогли взяти під контроль кілька районів Донбасу, включаючи адміністративні та суспільно-політичні центри регіону — міста Донецьк та Луганськ. Тож на початковому етапі їхні дії мали певний успіх.

Певною мірою причинами цього стала низка факторів, котрі якщо й не сприяли терористам у їхніх діях, але й не заважали їхній реалізації. Це й зрада значної частини працівників місцевих правоохоронних органів, а також місцевих адміністрацій, певна розгубленість та неспроможність органів місцевої влади організувати гідну відсіч агресії, а головне — часткова підтримка дій терористів місцевим населенням та повна підтримка сусідньою країною.

Використання тактики «стримування» та завдання точкових ударів по терористах на початковому етапі АТО дозволила її керівництву не тільки локалізувати їхні дії, а й провести підготовчі та організаційні заходи для початку так званої активної фази АТО, тобто розгортання та нарощування відповідного угруповання військ, проведення заходів по його забезпеченню, налагодженню зовнішньополітичного, інформаційного, контррозвідувального та ресурсного супроводу операції.

Проблем та невдач вистачало (особливо у сфері ресурсного забезпечення), але цілеспрямована робота в цьому напрямку дозволила керівництву АТО досягти певного результату і перейти до реалізації планомірного активного етапу операції. Не забуваємо, що керівництву АТО і військам, задіяним в операції, доводилось всі ці заходи проводити в умовах активної протидії з боку НЗФ.

Противник намагався цілеспрямовано ускладнити сам процес розгортання в зоні АТО українських військ та формувань, налагодженню режиму блокування та ізоляції району. Рейди нечисленних мобільних груп терористів по тилах українських військ, які висувалися у визначені райони, організація нальотів, засідок та обстрілів колон військ, регулярні вогневі удари по їхніх блокпостах, зокрема і з використанням важкого піхотного озброєння (мінометів, ПТРК, гранатометів), активне мінування, снайперські дії, організація і ведення за допомогою ПЗРК та ЗУ тактичної ППО у «базових» районах терористів, застосування так званого «живого щита» з мирних місцевих мешканців — все це неабияк ускладнювало проведення розгортання в зоні АТО необхідного угруповання силовиків. Лише завдяки самовідданості та професіоналізму наших військових, особливо тих, які перебували безпосередньо в районах зіткнення з НЗФ, керівництву АТО вдалося, хоча і ціною людських втрат, провести цей процес.

Армійські прогулянки вздовж кордону

З військового погляду нинішній етап АТО характеризується доволі красномовними проміжними результатами. Зокрема, головними з них є поступове зменшення розмірів «зони терористичного контролю» і значне падіння рівня боєздатності НЗФ. Як виявилось, керівництву АТО вдалося знайти ефективну «протиотруту» до диверсійно-партизанської війни, яку намагались розгорнути в регіоні сепаратисти.

Звичайно, досягнути цього лише виключно військовими методами було б неможливо. Багато в чому це є результатом певних прорахунків самого керівництва НЗФ та їхнього «політичного крила», а також впливу «зовнішнього» фактору.

Однак очевидним є й той факт, що сьогодні українські війська поступово нарощують рівень ефективності своїх дій у протистоянні з диверсантами та терористами. Причому роблять це у достатньо «ощадному» режимі для мирного населення на відміну від сусідньої Російської Федерації, де задля ліквідації «сепаратиста» вбивають ще з десяток мирних громадян, серед них і вагітних жінок та дітей, до того ж руйнують декілька кварталів житлової забудови.

Якщо уважно придивитись до перебігу АТО протягом двох останніх тижнів, то можна зрозуміти, що її керівництво визначило кілька оперативних цілей, досягнення яких має стати передумовою невідворотного успішного завершення всієї операції.

Перше, що впадає в очі, це намагання відрізати райони, охоплені терористичною діяльністю від будь-яких зовнішніх зв'язків, особливо від східних кордонів. Звільнення та «зачистка» від терористів міста Красний Луч, селища Щастя, активні дії українських військ у Новоайдаровському районі Луганської області і загалом на півночі Луганської та Донецької областей, їхній вихід у передмістя самого Луганська з одночасним просуванням на півдні Донецької області в районах Амвросіївки та Сніжного в північно-східному напрямку мають яскраво виражений характер операції «на оточення» формувань терористів.

Пригадаємо, однією з головних причин успіху терористів на першому етапі розгортання їхньої діяльності на Донбасі була певна «прозорість» українсько-російського кордону в Луганській та Донецькій областях, невизначеність правового режиму перетину умовної лінії, яка відмежовувала окупований Крим від материкової України. Кордон не охоронявся і не оборонявся, а лише контролювався Державною прикордонною службою України (ДПСУ) з об'єктивних причин. Адже ДПСУ протягом останніх років внаслідок «реформи» була перетворена з суто військової організації на виключно поліцейську службу. Відповідно й сил та засобів, щоб, наприклад, протистояти масованому прориву кордону добре озброєним терористичним угрупованням із бронетехнікою та важким піхотним озброєнням просто не мала.

Наприкінці тижня під час боїв у районі населених пунктів Ямпіль та Закотне знищено близько 300 бойовиків. Така результативність досягнута завдяки чітко організованій взаємодії підрозділів Збройних Сил України, Національної гвардії України, інших силових структур. Раптовість дій українських військовиків, прицільний вогонь артилерії, точкові авіаудари забезпечують ефективність дій учасників АТО.

За добу в бойовиків вилучено БРДМ та вантажний автомобіль КамАЗ з установленим на борту ДШК, а також переносні зенітні ракетні комплекси, гранатомети та стрілецьку зброю. Вся зброя і техніка — російського виробництва.

Серед українських військовослужбовців є загиблі та поранені.

Очищення Донецької та Луганської областей від терористів продовжується. Особливу увагу українські військовослужбовці приділяють убезпеченню мирних місцевих жителів.

Фото Олександра КЛИМЕНКА

Якщо на початковому етапі розгортання своєї діяльності терористи накопичували зброю, боєприпаси, спорядження та інші ресурси шляхом прихованої контрабанди, таємного переправляння їх через кордон, то після встановлення контролю над кількома районами Донбасу, зокрема й тими, що прилягають до державного кордону, цей спосіб зазнав суттєвих змін.

Адже тоді необхідні обсяги постачання та поповнення для формувань терористів значно зросли, тому ніяка контрабанда їх вже не задовольняла. Почались відверті збройні прориви цілих моторизованих колон терористів з метою прокладення більш широких і відкритих шляхів постачання. З часом розмір цих «дірок» почав загрозливо зростати. Саме через ці «вікна» до сепаратистів потрапляли зброя, боєприпаси, поповнення людьми та ресурсами в обсягах, які дозволили їм розгорнути на Донбасі доволі численне угруповання.

Плануючи активну фазу АТО, її керівництво безумовно вирішувало, де і на якому напрямку сконцентрувати головні зусилля. Сьогодні ми маємо можливість спостерігати реалізацію цього рішення. Ударні «лещата» українських військ невблаганно просуваються вздовж українсько-російського кордону з півночі Луганської області на південь і з півдня Донецької області на її північ, розриваючи шляхи постачання терористів і поновлюючи контроль над державним кордоном. Одночасно по всьому периметру «терористичних районів» відбувається поступове «замикання кільця»…

Так, ударним угрупованням, сформованим на основі підрозділів механізованих та аеромобільних з'єднань ЗСУ, доводиться місцями вести достатньо запеклі бої з терористами, які окопалися, облаштували свої позиції в інженерному відношенні, зміцнили їх артилерією, протитанковими засобами, облаштували тактичну систему ППО, укріпили захоплені прикордонні пункти пропуску (ПП). Окрім того, цим ударним угрупованням доводиться в ході свого просування відбивати напади терористів з тилу, пробиватися через засідки та блокпости терористів, долати справжні укріп-райони сепаратистів. І роблять вони це доволі успішно, хоча і зазнають втрат. Середня швидкість просування цих українських «лещат» навіть в умовах активної протидії терористів становить приблизно 20–30 км на добу.

Підбитий БМ-21 «Град» терористів

Дистанційний «привіт» сепаратисту

Як свідчить статистика, втрати сепаратистів зростають (добові становлять до 50–60 активних бійців). Завдяки вдалому використанню панування в повітрі та перевазі у «дистанційних» засобах ураження противника українські війська доволі успішно завдають по терористичних угрупованнях сконцентровані та «точкові» удари, що призводять до їхніх значних втрат. Класичними прикладами таких дій стали звільнення Донецького аеропорту (тільки одне угруповання сепаратистів — так званий «батальйон Восток» підтверджено втратило 84 вояки вбитими), звільнення міста Красний Луч (до 60 вбитих сепаратистів), селища Щастя (до 15 вбитих терористів).

Така тактика дозволяє українським військам успішно нейтралізовувати навіть ті угруповання сепаратистів, на озброєнні яких є бойова техніка. Так, група терористів, яка нещодавно намагалася обстріляти селище Добропілля з двох установок БМ-21 «Град» внаслідок прицільного вогню маневрової групи українських військ з озброєння БТР-80 була вимушена обмежитися лише 6-ма випущеними снарядами і в достатньо швидкому темпі, покинувши «Гради» і трьох своїх вбитих товаришів, вшитися з вогневої позиції.

Тож час, коли останні «нитки постачання» терористів Донбасу будуть перервані, а кількість «активних багнетів» НЗФ критично зменшиться, вже наближається. За ним — розгром цих потворних утворень (ДНР і ЛНР). Адже протистояти силам АТО протягом тривалого часу на обмеженій по площі території, яка до того ж постійно зменшується внаслідок перманентних ударів ззовні, диверсійно-партизанські формування будуть неспроможні, поступаючись їм за рівнем оснащеності озброєнням та бойовою технікою. Це зрозуміло будь-якому військовому спеціалісту.

Так, сьогодні терористи ще можуть «огризнутися», поки тоненький струмок «братерської допомоги» зброєю, боєприпасами та найманцями перетинає кордон — здійснити рейд у тил військ, що стискають кільце оточення, атакувати чи обстріляти блокпост, навіть підбити БМП чи влаштувати засідку, снайперський або мінометний обстріл окремих підрозділів українських військ, однак очевидним є й те, що їхній системний, централізований опір не має перспективи. Захоплене доведеться звільнити, а самим або скласти зброю, або загинути.

Костянтин МАШОВЕЦЬ, «Народна армія»

Народна армія
16–21 червня 2014 року

НА ВЛАСНІ ОЧІ

БЛОКПОСТ У ПЕРЕДМІСТІ СЛОВ'ЯНСЬКА

Свого часу запорозькі козаки на далеких підступах до Січі будували невеличкі фортеці. По-сучасному — опорні пункти, мережа яких ставала потужною перешкодою для просування ворога.

Сучасні блокпости в зоні проведення антитерористичної операції — такі ж осередки військової присутності української держави на захоплених російськими найманцями теренах. Ворог щосили намагається їх знищити. Саме тому кожен військовик, який стійко обороняє свій пост, — справжній герой!

Ранок на блокпості

У зоні проведення антитерористичної операції всі військові знають, що їхній ранок починається точно не з кави. А часто-густо — з обстрілу. Так зустрічають новий день чи не 100 відсотків українських блокпостів у передмісті Слов'янська.

— Під прикриттям темряви озброєні групи бойовиків, використовуючи чагарники та іншу так звану «зеленку», підбираються якомога ближче до наших позицій. А щойно небо починає сіріти і видимість збільшується до 500–600 метрів, розпочинають обстріл з усієї наявної зброї, — розповідає командир взводу АГС-17 Сергій П. — Ми засікаємо, звідки ведеться вогонь, і, зрозуміло, відповідаємо. Що влучніше стріляємо, то швидше зникає бойовий запал у наших опонентів по дуелі. І, до речі, тим довша пауза на «ранковий моціон».

Ранкове затишшя після бою мешканці українського блокпоста використовують для гігієнічних процедур, а інколи навіть мають змогу спокійно поснідати. У цей час бойовики не ведуть вогонь зі своїх постійних позицій, мабуть, очікуючи повернення диверсійних груп.

Зброя «ополченців»

Бойовики останнім часом широко використовують свою улюблену тактику — дії із засідок та житлових кварталів, а також під прикриттям цивільного населення. Найкрасномовнішими в цьому плані є останні події, коли група озброєних терористів проникла на водонасосну станцію в селі Семенівка (Слов'янський район Донецької області). Прикриваючись групою цивільних робочих, які ремонтують пошкоджений терористами водогін для відновлення водопостачання Слов'янська та найближчих населених пунктів, бойовики облаштували на станції вогневу позицію 82-мм міномета і почали обстріл блокпостів учасників АТО. Щоб уникнути втрат серед цивільного населення та дозволити відновити водопостачання людей, що залишилися в місті, українські військові не наважуються знищити цю вогневу точку. Єдине, що рятує наших від втрат — значна відстань, яка унеможливлює ведення прицільного мінометного вогню. А на блокпосту вже навіть навчилися по звуку міни, що наближається, вираховувати її приблизне місце падіння. Також дошкуляє військовикам ворожий снайпер, який облаштувався на даху будівлі колишнього заводу. На блокпосту мріють бодай поглянути на зброю, якою той користується, а пояснюють свою цікавість досить просто: до будівлі заводу приблизно 2700 метрів. Звичайна снайперська гвинтівка СГД може прицільно стріляти лише на відстань до 1300 метрів. Тож постає питання: що має на своєму озброєнні «ополченець»?

Упродовж дня навколо блокпоста періодично точаться невеликі вогневі сутички. Гарнізон цієї невеликої фортеці намагається не підпускати терористів на відстань прицільного вогню. Крім того, за допомогою наших корегувальників виявляється пересування бойовиків на їхніх позиціях і по скупченням противника ведуть вогонь мінометии та артилерія. До речі, за наявними даними, позиції, особливо у районі колишнього заводу, є добре укріпленими. Терористи створили навіть своєрідні доти — захищені товстим шаром бетону вогневі точки.

Не маючи змоги дістати військовиків, бойовики обстрілюють житлові райони. Спочатку від цих обстрілів страждав лише Слов'янськ. А коли більша частина населення втекла з міста, терористи переключилися на Краматорськ. Тут курсують вантажівки з встановленими на них мінометами і кулеметами. З коротких зупинок вони роблять кілька черг чи залпів і відразу їдуть геть. Їх не турбує доля мирних мешканців, які страждають від таких гостей. В результаті в Краматорську вже є постраждалі. Зрозуміло, що бойовики будуть продовжувати нагнітати паніку і провокувати масовий потік біженців з міст на Сході України, як це було зроблено у Слов'янську.

Служба в «Європі»

Та найбільш небезпечними, за твердженнями наших військових, є сутінки. Упродовж дня бойовики здійснюють візуальну розвідку розміщення наших позицій та, користуючись погіршенням оглядовості, наближаються на відстань, достатню для завдання вогневого ураження. Як правило, обстріл розпочинають з настанням темряви або навіть серед ночі, щоб мати можливість швидко та непомітно вийти з-під вогню у відповідь. Також уночі через збільшення часу на вирахування координат цілі зменшується ефективність застосування артилерії. Усю ніч блокпост має бути готовий до бою. Спостерігачі завдяки українським волонтерам уже мають сучасні прилади нічного бачення. Чергові вогневі засоби готові будь-якої миті відкрити вогонь. Дуже допомагають новітні БТР-4Е, які мають на озброєнні сучасну систему керування вогнем. Екіпажі цих машин можуть ефективно працювати в нічних умовах, і бойовики це вже добре знають. Тож там, де є нові українські БТРи, бойовики не виходять на відкриту місцевість та не наближаються до блокпоста. Допомагають виявити противника також розміщені по периметру сигнальні міни, а ще чотирилапі біженці — собаки. Річ у тім, що останнім часом багато людей виїхали подалі від війни, залишивши домашніх плеканців. Ті в пошуках їжі перемістилися поближче до людей. Наші хлопці їх підгодовують, а собаки допомагають контролювати прилеглі території.

Словом, зовсім не мирне життя блокпоста можна порівняти з життям невеличкого поселення, яке ще й розділене на «райони», один із яких жартома називають «Європа». Люди з різних силових відомств сплять, харчуються та несуть службу разом. Не забувають і про відпочинок. Із різних гільз змайстрували імпровізовані шахи, а за допомогою укупорок від танкових пострілів, наповнених піском, зробили штангу. Харчуванням забезпечує невеличка польова кухня, у меню — суто домашні страви. Аби підкріпитися, розігрівають на вогні консерви українського сухого пайка. До речі, смакові якості нового сухпайка значно кращі, ніж у попереднього. Знайти м'ясо в банці каші пайка колишнього зразка було важко, тепер же це смачна і калорійна їжа. Однією з тутешніх проблем є брак інформації. Мобільний зв'язок працює з перервами, про Інтернет годі й мріяти. Головні новини привозять товариші разом із усім необхідним та заїжджі журналісти. Хлопці охоче спілкуються з представниками ЗМІ та у своїй більшості не ховають обличчя, а ще кожен намагається зробити подарунок — як правило, гільзу чи осколок міни, яка свого часу розірвалася десь неподалік…

Завтра вони зустрінуть новий день, а за ним ще один, кожен з яких буде все ближчим до миру на нашій українській землі. І найглибше зміст цих слів розуміють хлопці з цього блокпоста та їхні рідні та близькі…

ДОПОМАГАЮТЬ НОВІТНІ БТР-4Е, ЯКІ МАЮТЬ НА ОЗБРОЄННІ СУЧАСНУ СИСТЕМУ КЕРУВАННЯ ВОГНЕМ. ЕКІПАЖІ ЦИХ МАШИН МОЖУТЬ ЕФЕКТИВНО ПРАЦЮВАТИ В НІЧНИХ УМОВАХ, І БОЙОВИКИ ЦЕ ВЖЕ ДОБРЕ ЗНАЮТЬ

Іван ГЕТЬМАН, Київ

УЧАСНИКИ АТО

У російських засобах масової інформації сьогодні створено образ українських вояків як монстрів, які вбивають і грабують місцеве населення, руйнують домівки, цілеспрямовано знищують цивільних журналістів. Особливо небезпечними вважають міфічних бандерівців та «Правий сектор». Користуючись нагодою, я вирішив поспілкуватися з тими хлопцями, що захищають Україну неподалік Слов'янська. Правда в тому, що це — пересічні громадяни України, які боронять свій народ та цілісність Батьківщини.

Михайло ПОГОРЕЛОВ — мешканець міста Розівка Запорізької області. До березня цього року працював у ВАТ «Запоріжжяобленерго» на посаді економіста. Строкову службу проходив у 2010 році у внутрішніх військах стрільцем. Після отримання повідомлення про мобілізацію, як свідомий громадянин України, прибув до збірного пункту, звідки його направили до 79-ї Миколаївської окремої аеромобільної бригади. Після тритижневої підготовки вирушив на захист своєї Батьківщини до Донецької області. На Схід він приїхав свідомо, їм розповіли, куди вони направляються. Тих, хто відмовлявся їхати, ніхто не примушував. Але таких були одиниці. Зараз його підрозділ займається супроводженням військових колон до блокпостів.

Артем КОВАЛЬ — мешканець міста Дніпродзержинськ Дніпропетровської області. До мобілізації працював зварювальником на ПАТ «Дніпровагонмаш». Строкову службу проходив спочатку у 6-му навчальному центрі ракетних військ та артилерії у смт Дівички, а потім у артилерійській частині у Новограді-Волинському. Сьогодні він — старший навідник самохідної гаубиці «НОНА». Вдома його чекають дружина з дитиною та батьки. За час участі в АТО поміняв уже кілька вогневих позицій: Красний Ліман, Семенівка, Рубіжне…

Валерій БАРИЛКО після закінчення Дніпропетровського університету став лейтенантом запасу та у 2009 році підписав контракт на службу у військовому резерві. У цивільному житті був бізнесменом. Вдома на нього чекають дружина та двоє дітей. Наразі він — заступник командира батареї по роботі з особовим складом. «Сусідка мене запитала, навіщо я їду на Схід. А я у відповідь: «Як Ви вважаєте, у Дніпропетровську все добре?» Вона відповіла: «Так». А ще у нас там наші хлопці стримують усіх тих бандитів та терористів, чужинців України!»

У зоні проведення АТО я також зустрів військового капелана Бучацької єпархії **Отця Ігоря.** «Наша церква надає душпастирську підтримку всім нашим хлопцям, багато хто з них з Галичини. Свого часу я проходив службу в Афганістані, тож маю і військовий досвід. Як військовий священик я здобув досвід в Югославії та Косові у складі миротворчої місії. Тому за власним бажанням та згодою українського керівництва зараз займаюся душпастирською опікою військових, що знаходяться на Сході України», — розповів Отець Ігор.

Іван ГЕТЬМАН, Київ

СПРАВЖНІ ПАТРІОТИ

МИ Є НАРОД, ЯКОГО СИЛА — В ПРАВДІ

Тиждень тому п'ятеро українських патріотів прийшли під КПП Міністерства оборони України з вимогою прийняти їх до лав Збройних Сил. Ця розповідь — про справжніх синів нової України, яку ми почали будувати і обов'язково збудуємо!

У Київ, до Міністерства оборони вони приїхали, повертаючись зі Сходу, куди відвозили вантаж, зібраний волонтерами Житомирщини для бійців, задіяних в АТО. Рішення їхати до головної будівлі військового відомства ухвалили дорогою одностайно, бо інакше не виходило.

З першого дня оголошеної часткової мобілізації кожен із них неодноразово намагався через місцевий військкомат потрапити до війська. Але щоразу їм відмовляли, спочатку посилаючись на обмеження за віком, а згодом і зовсім без будь-яких пояснень — не підходите та й годі!..

На КПП військової установи до пікетувальників вийшов заступник Міністра оборони України – керівник апарату Петро Мехед. Питання було вирішене на місці — вже за півтори години за сприяння Петра Миколайовича всі п'ятеро були в Десні, в розташуванні 11-го батальйону територіальної оборони.

Лідер

Василю Щербакову — сорок чотири. За плечима — служба у спецпідрозділі МВС СРСР у 1988–90 роках: «Щит-88», ліквідація наслідків землетрусу у вірменському місті Спітак, участь у подіях у Нагорному Карабаху. Зі служби повернувся інвалідом другої групи, але молодому, впевненому в собі чоловікові інвалідність була ні до чого — відмовився. «Вирішити» питання з відмовою допомогла неймовірна на той час сума — 200 американських «карбованців». У буремні дев'яності працював спочатку тілоохоронцем, а згодом відкрив власну охоронну фірму. Росіянин за національністю, він завжди вважав, що Україні нічого робити в Європейському Союзі, і майбутнє держави вбачав у тісній співпраці з Росією.

Свідомість перевернув Майдан. Туди потрапив уже наступного дня після розгону студентів — 30 листопада, обурений: хіба можна так чинити з дітьми? Всю зиму, покинувши бізнес, перебував на барикадах Грушевського й Інститутської. На його очах загинув Сергій Нігоян, а у криваві дні лютневого розстрілу Василь, очевидно, залишився живий... через хворобу — температура, що підскочила до сорока, звалила з ніг у медичному пункті.

— Відтоді я завжди кажу і в офіційних паперах зазначаю — я українець! А з Росією, якою вона є нині, у нас різні шляхи!

Одразу після початку кримських подій пішов у Житомирський військкомат. Відмовили. Сидіти склавши руки не зміг. Із першими вантажами допомоги для наших військових, які збирали місцеві волонтери, їздив на Чонгар, у Миколаївську та Херсонську області. Після початку заворушень на Луганщині та Донбасі разом із однодумцями заснував громадську організацію «Батальйон оборони краю "Полісся"», в якій вони продовжили, але вже більш конкретно, займатися волонтерською роботою, відправляли і супроводжували вантажі у східні області, в райони проведення АТО.

— Перші бронежилети, які отримали бійці 30-ї омбр, були наші, — згадує Василь Щербаков.

Діяльність «Полісся» не залишилася поза увагою тих, хто намагався й на Житомирщині реалізувати донецько-луганський сценарій. Сім'ї активістів почали отримувати смс із погрозами, а Василеві, коли він укотре був у поїздці в Рубіжному, облили автомобіль кислотою. Звернення в органи правопорядку не дало результату, тож коли сім'я їхнього знайомого, загиблого під Слов'янськом офіцера 95-ї окремої аеромобільної бригади, знову отримала погрозу з обіцянкою неминучої розправи, «Полісся» влаштувало цілодобове чергування навколо будинків, в яких мешкають родини житомирських військовослужбовців.

— Ми відловлювали тих, хто справді зазіхав на життя та здоров'я членів сімей наших побратимів, і розбиралися з ними рішуче. Результат — не забарився. 9 травня, тим, хто мріяв вчепити російський триколор над будинком Житомирської облдержадміністрації, довелося забути про свої наміри. На площі перед ОДА не було жодного міліціонера, однак там знаходилися бійці «Полісся», і цього виявилося достатньо.

Зліва «Тім», по центру Щербаков, праворуч «Краб»

Позивний «Краб»

«Краб» — бо строкову служив на флоті. Він найстарший за віком з усієї п'ятірки, йому сорок вісім. У Житомирі залишилися дружина, двоє дітей, онук. Професійний військовий, старшина запасу — сім років тому вийшов на пенсію. Після строкової служив у дев'яності п'ятій аеромобільній. Бойового досвіду вистачить на кількох — Югославія, Сьєрра-Леоне, дві ротації у Лівані.

Як і Щербаков, «Краб» неодноразово звертався до військкомату, але так само безрезультатно. Вирішив їхати до Дніпропетровська, записуватися до батальйону «Дніпро», але після розмови із Щербаковим залишився у житомирському «Поліссі».

— Ми були у Рубіжному, під Слов'янськом, у Сватові. Розмовляли з нашими хлопцями, котрі там воюють, з командирами. Чули, що було розпорядження, що командири частин можуть на свій розсуд приймати добровольців, але виявилося, що розпорядження є, а прописаного механізму його виконання — немає. Офіцери, там, на передовій, раді були б і таких, як ми, взяти, але не мають повноважень...

«Краб» не розуміє, чому відмобілізували не лише добровольців, а й тих, хто не надто прагнув до війська, каже, в зоні АТО зустрічався й з такими людьми:

— Ну який з нього вояка? Раніше не служив, п'ятеро дітей... А нам, тим хто хоче, вміє і може захищати Батьківщину, у військкоматах кажуть, що ми не потрібні. Як таке може бути?

Звісно, з будь-якого правила є винятки. І з того, що як не служив, то й не воїн, — також. Йдеться про «Тіма».

Позивний «Тім»

Останні три місяці він «рвався» до війська. Тридцятивосьмирічний житомирянин, підприємець. Раніше служити не довелося, але хіба це може бути на заваді, коли Батьківщина в небезпеці, а захистити її є й сила, й наснага, і непереборне бажання?

За шість днів перебування в 11-му батальйоні територіальної оборони «Тім» довів — він чудовий гранатометник. Кожна граната, випущена ним по мішені, а в навчальних стрільбах тренуються хлопці виключно бойовими, лягала точно в ціль. Першим пострілом він узагалі розніс мішень на друзки, довелося її відновлювати!

«Тім» невдоволений лише тим, що у БТО їхній п'ятірці довелося розлучитися. Разом із «Крабом» вони потрапили до комендантського взводу, командиром якого призначили Щербакова, а «Пух» і «Скіп» служать в іншому підрозділі батальйону.

Мінометники

«Пух» і «Скіп» строкову відслужили мінометниками. Тридцятивосьмирічний «Пух» — дев'ять років тому у 23-й, нині розформованій, Кременчуцькій аеромобільній бригаді, а старший за товариша на десять років «Скіп» — ще за радянських часів. Люди з таким досвідом у батальйоні — дефіцит, тому рішення комбата — підполковника Олександра Гуменюка про призначення їх командирами обслуг у мінометну роту сприйняли як належне. Обидва — майданівці, обидва — члени «Полісся».

— Усі п'ятеро ми разом пройшли весь Майдан, — розповідає не надто говіркий «Пух». — Звичайно, було бажання триматися разом, але наше зі «Скіпом» місце — в мінометній роті.

Усі п'ятеро стверджують, що прихід на КПП Міністерства оборони був їхньою останньою спробою потрапити до лав захисників України. Дорогою до столиці вони твердо вирішили, що коли знову отримають відмову, то повернуться на Схід боронити Україну самостійно, здобувши зброю у ворога.

То хто здолає країну, яку так люблять її громадяни?

Іван СТУПАК,
«Народна армія»

ФОТОФАКТ

На Чернігівщині на полігоні однієї з військових частин триває бойове злагодження батальйону територіальної оборони, сформованого із військовозобов'язаних Київщини

МАТЕРИНСЬКІ ТРИВОГИ

«ЖИВИЙ, ЗДОРОВИЙ. ЛЮБЛЮ, ЦІЛУЮ»

«ПРО КОГО ТРЕБА РОЗПОВІДАТИ ВСІЙ КРАЇНІ, ТО ЦЕ ПРО МОГО КОМАНДИРА...» — ПУБЛІКАЦІЯ ПІД ТАКИМ ЗАГОЛОВКОМ ВИЙШЛА НА ШПАЛЬТАХ ГАЗЕТИ «НАРОДНА АРМІЯ» В НОМЕРІ ЗА 31 ТРАВНЯ. НАГАДАЄМО, В НІЙ РОЗВІДНИК 95-Ї ОКРЕМОЇ АЕРОМОБІЛЬНОЇ БРИГАДИ СОЛДАТ ВІЙСЬКОВОЇ СЛУЖБИ ЗА КОНТРАКТОМ АНТОН МАГЛЬОВАНИЙ ДЯКУЄ СВОЄМУ КОМАНДИРУ ВЗВОДУ ЛЕЙТЕНАНТУ КОСТЯНТИНУ СУЛТАНБАГОМАЄВУ ЗА ВРЯТОВАНЕ ЖИТТЯ!

Командир розвідувального взводу 1-го батальйону 95-ї окремої аеромобільної бригади лейтенант Костянтин Султанбагомаєв з перших днів проведення антитерористичної операції на Сході України виконує бойові завдання на одному з віддалених блокпостів під Слов'янськом *(фото з сімейного архіву)*

Як розповів військовослужбовець, його та ще одного пораненого в бою під Слов'янськом офіцер виніс на собі під щільним вогнем противника. Ризикуючи власним життям, лейтенант Султанбагомаєв вчинив як справжній батько-командир, як людина, наділена багатьма чеснотами. До речі, він і зараз там — на передовій.

Нашому кореспонденту вдалось розшукати і поспілкуватися з мамою героя — Валентиною Іванівною Султанбагомаєвою. Вона розповіла про сина, його життєвий шлях, а також поділилася заповітним…

Випробування неоголошеною війною

— Для кожної матері її дитина — найцінніший скарб, а коли ти виховуєш її сама, без батька — вона стає сенсом твого життя! — сказала Валентина Іванівна. — Це про мене.

Своєму єдиному і найдорожчому сину мати намагалася дати все, що тільки могла: розвинути духовно і фізично, навчити жити по совісті, розуміти, де правда і що таке вірні друзі. Отже, Костянтин з дитинства отримував різностороннє виховання. Він займався бальними танцями, плаванням, здобув музичну освіту по класу фортепіано, відвідував гурток «Умілі руки», а пізніше — наполегливо займався в секціях з баскетболу та легкої атлетики, вивченням англійської мови.

СВОГО ПІДЛЕГЛОГО ТА ЩЕ ОДНОГО ПОРАНЕНОГО В БОЮ ПІД СЛОВ'ЯНСЬКОМ ОФІЦЕР ВИНІС НА СОБІ ПІД ЩІЛЬНИМ ВОГНЕМ ПРОТИВНИКА. РИЗИКУЮЧИ ВЛАСНИМ ЖИТТЯМ, ЛЕЙТЕНАНТ СУЛТАНБАГОМАЄВ ВЧИНИВ ЯК СПРАВЖНІЙ БАТЬКО-КОМАНДИР, ЯК ЛЮДИНА, НАДІЛЕНА БАГАТЬМА ЧЕСНОТАМИ. ДО РЕЧІ, ВІН І ЗАРАЗ ТАМ — НА ПЕРЕДОВІЙ

— Книги на військову тематику, розповіді дідуся — учасника бойових дій на Кавказі у так званій повоєнній «Блакитній лінії» та спогади родини про подвиги його прадіда-розвідника в роки Великої Вітчизняної війни і сформували в сина бажання стати справжнім чоловіком, викликали інтерес до військової справи та виплекали мрію про майбутню професію захисника Вітчизни, — розповідає Валентина Іванівна.

Першим кроком на цьому шляху став вступ у 15 років на спортивний курс Волинського обласного ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою. Після його закінчення — строкова військова служба в елітних десантних військах, зокрема, в розвідувальному взводі 95-ї окремої аеромобільної бригади, куди і мав бажання повернутися офіцером після чотирьох років навчання в Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного, що у Львові. А паралельно Костянтин встиг набути ступінь бакалавра, навчаючись на історичному факультеті заочного відділу Житомирського педагогічного університету імені І. Франка. Там він студіював за індивідуально-дистанційною формою навчання, складаючи сесію під час курсантських зимових та літніх відпусток.

«Мамо, я вивчився на бойового офіцера!» — з гордістю сказав син після випуску з військового вишу. А згодом вже розповідав мамі про свою наступну мрію — бути воїном-миротворцем. «Щоб ним стати, потрібно пуд солі з'їсти!», — жартома відповідала вона тоді.

Хто знав, що рівно за рік цей пуд лейтенанту доведеться «їсти» на неоголошеній війні Росії на Сході України.

Віра у рятівну силу материнської молитви

Що відчуває зараз мати, єдиний син якої щодня ризикує життям, будь-якої миті може потрапити в приціл снайпера? Що означає знати, де він, є і чекати, коли це нарешті закінчиться?

— Не бажаю пережити таке випробовування жодній матері. Для мене найкращим подарунком є телефонний дзвінок від сина і його короткі слова: «У мене все гаразд! Живий, здоровий. Люблю, цілую». А ще іноді ввечері щире: «На добраніч, мамо!» Це найбільша радість та полегшення на серці — почути його голос! — розповіла Валентина Іванівна.

Як і тисячі матерів, чиї сини зараз несуть службу на буремному Сході, вона не пропускає жодного повідомлення засобів масової інформації про події на Луганщині та Донеччині. Вся увага прикута до телевізора та Інтернету. Кожен з сюжетів чи інформаційних повідомлень може розповісти і про сьогодення її сина чи військовослужбовців бригади.

— Хоча більше інформації я тепер отримую від друзів сина, однокласників та його дівчини. Саме від них дізналася про те, що Костя витягнув з-під машини скривавленого і непритомного майора під час нещасного випадку. Про запеклий бій його взводу на слов'янському мосту, де хлопці мало не згоріли, а Костя отримав рикошетом кулю в ногу та легке поранення осколком у ліву руку. І про важку для сина втрату — загибель його комбата підполковника Синюка, про трагічну загибель десантників та поранення бійців, про інші події і епізоди цієї війни, — говорить мати.

У такі моменти і взагалі тепер Валентина Іванівна дедалі частіше звертається до Бога. Вона вірить у рятівну силу материнської молитви, яка «з дна моря підіймає та з пазурів смерті вириває». І кожного разу, звертаючись у своїх молитвах до Господа Бога, просить захистити всіх дітей, український народ та рідну неньку Україну.

— Всі наші діти — учасники антитерористичної операції — це патріоти рідної землі, мужні і безстрашні герої, охоронці цілісності і єдності країни. Вони — кращі сини України! — переконана матір військовослужбовця.

«Ніхто, крім нас!»

Інформація в газеті «Народна армія» про вчинок сина вкотре викликала в жінки гордість за синочка. Вона часто заходить до його кімнати, ніби у такий спосіб спілкується з ним через його речі — прапор високомобільних десантних військ над комп'ютерним столом, ікону святого великомученика Георгія Побідоносця, грамоти і гасло «крилатої піхоти»: «Ніхто, крім нас!».

— Це гасло є девізом життя мого сина! Він його втілює в практику. І виявляє на ділі найкращі якості офіцера-десантника: силу, відвагу, честь. Я молюся і з нетерпінням чекаю закінчення антитерористичної операції і зустрічі з сином. І вірю, що він неодмінно повернеться, але вже іншим: не юнаком, а дорослим чоловіком у свої 23! Біль від втрати товаришів по службі, побратимів, земляків, ровесників залишить у його серці глибокий слід, та горе війни загартує бойовий дух, дасть інше розуміння ціни життя і миру. Частіше, синочки, дзвоніть додому! Радуйте нас своїми голосами! Ми вас з нетерпінням чекаємо вдома з перемогою! — наостанок передає прохання усіх матерів Валентина Іванівна.

Віталій СТЕЧИШИН, «Народна армія»

Всім МАТЕРЯМ наших СОЛДАТІВ бажаємо здоров'я, терпіння і витримки. Василь Симоненко в своїй поезії «Лебеді материнства» писав: «Виростеш ти, сину, вирушиш в дорогу — виростуть з тобою приспані тривоги». Дорослі сини нерідко змушують стривожено битися материнські серця, надто, коли йдуть захищати найдорожче.

●ОБЛИЧЧЯ МУЖНОСТІ

«СПОДІВАЮСЯ, ЩО ЗНОВУ ЛІТАТИМУ!»

Це був черговий бойовий виліт пари ударних гвинтокрилів Мі-24 над районом Слов'янська. Несподівано терористи відкрили по них вогонь із ПЗРК та крупнокаліберних кулеметів.

В одній із вертушок, якою пілотував заступник командира окремої бригади армійської авіації з льотної підготовки підполковник Валентин Цигульський, загорілася вантажна кабіна, періодично відмовляло управління…

Палаючий бойовий гвинтокрил падав… Однак екіпаж не здавався, льотчики до останнього намагалися здійснити аварійну посадку.

Досвідченому пілоту підполковнику Цигульському таки вдалося збалансувати машину. Сильний гуркіт та стіна пилу супроводжували грубу посадку літаючої фортеці на фюзеляж. Через потужний удар наш герой зазнав сильних травм та переломів, а його штурман-оператор капітан Сергій Тітаренко через численні пошкодження спини та кінцівок втратив свідомість.

Не гаючи ні хвилини, Валентин Володимирович виліз через блістер (аварійний люк) та спробував витягнути свого товариша. Однак через страшний біль у спині з першого разу йому це не вдалося. (Пізніше він дізнається від лікарів про компресійні переломи двох хребців 7-го та 8-го відділу та інші травми).

В нижній кабіні вже палав вогонь, і полум'я ось-ось могло перекинутися на непритомного офіцера. Зібравшись з останніми силами, командир все ж таки витягнув свого штурмана. У самого ж сильно обгоріли руки, проте через біль та сльози він зумів врятувати життя бойовому товаришу…

Пошуково-рятувальна команда для їхньої евакуації прибула оперативно. Вже на борту льотчики дізналися про долю іншої вертушки. Її також було підбито, проте екіпажу вдалося здійснити м'яку посадку — той гвинтокрил зазнав не таких сильних пошкоджень.

Важко травмованого штурмана-льотчика капітана Сергія Тітаренка негайно транспортували до Головного військово-медичного клінічного центру, а підполковника Валентина Цигульського — до Дніпропетровської обласної клінічної лікарні ім. І.І. Мечникова.

Нині стан здоров'я офіцера стабільний, його лікують найкращі тамтешні фахівці. Морально підтримує сім'я — дружина Олена, троє синів та батьки.

— Після лікування ще близько півроку триватиме реабілітаційний період, — розповідає мій співрозмовник. — А потім — військово-лікарська комісія, яка визначить, чи буду я придатний до подальшої льотної роботи. Сподіваюсь, що знову літатиму. Адже це моя робота, моє покликання!

Валентин ШЕВЧЕНКО,
Дніпропетровськ

●НІХТО, КРІМ НАС

ОКТЯБРСЬКЕ: ТАКЕ НЕ ЗАБУВАЄТЬСЯ

Чотири вогневі поранення, з яких три — навиліт, отримав помічник гранатометника 95-ї окремої аеромобільної бригади молодший сержант Ярослав Голяченко. Постраждав хлопець під час цинічної атаки із засідки бойовиків на околиці села Октябрське Слов'янського району.

— Свого часу відслужив строкову у прикордонниках. Та коли оголосили мобілізацію, не чекаючи повістки, разом з товаришем пішов до військкомату. Мене зарахували військовослужбовцем до 95-ї окремої аеромобільної бригади. Через місяць підготовки на Житомирщині наш підрозділ передислокували на полігон «Широкий Лан», а звідти — на Донеччину.

13 травня хлопець вирушив супроводжувати одну з колон, яка складалася з двох БТР та трьох ГАЗ-66.

— Куди саме ми їдемо, я не знав. Вже пізніше стало зрозуміло, що на один з блокпостів в район Слов'янська. Ми везли зброю, питну воду для військових з нашої бригади, — розповів Ярослав.

На околиці села Октябрське, коли колона опинилася на дамбі, по десантникам відкрили щільний прицільний вогонь з гранатометів та кулеметів. Перший снаряд, випущений з РПГ, потравив саме в перший БТР, де знаходився Ярослав Голяченко.

— В момент влучення снаряду по машині я знаходився зверху на броні. Мене врятувало лише те, що місце вибуху гранати було з протилежної сторони. Трьох моїх товаришів не стало тієї ж миті, — пригадує Ярослав. — Бойовики вели вогонь дуже прицільно. Три кулі пройшли через мене навиліт. Я впав на землю…

БТР, який стояв позаду, почав рухатися. Обійшовши першого, він опинився вже попереду колони. За мить в нього поцілили з гранатомету, і він завмер. Водій-механік БТР, де знаходився наш герой, почав штовхати палаючу машину, щоб вивести з лінії вогню.

— Я лежав і намагався не ворушитися. Та раптом в ногу влучила 4 куля. Озирнувшись, я побачив похилий насип до водоймища. Ногами ворушити вже не міг, довелося повзти, після чого скотився по схилу до води, — пригадує хлопець.

За кілька метрів від себе він побачив чоловіка, який просив не стріляти, пояснюючи, що він з рибгоспу і тут ремонтує шлюз.

Незнайомець допоміг пораненому бійцю перетягнути джгутом ногу та приніс йому рацію, яка знаходилася неподалік вбитого командира взводу. Так молодший сержант Ярослав Голяченко зв'язався з товаришами, які з укриття вели вогонь по бойовикам.

Поранений Ярослав короткими чергами цілився у бік очерету, де перебувала певна частина бойовиків. Невдовзі до українських військових прибула допомога з найближчого блокпоста. Його та решту поранених терміново доправили вертольотом до Військово-медичного клінічного центру Північного регіону.

Вже у Харкові Ярослава прооперували та витягли з ноги єдину кулю, яка й завдала найбільшої шкоди — перебила стегнову кістку. Попри важке поранення хлопець не втрачає надії на швидке одужання та підбадьорює своїх нових товаришів по палаті. Сам захисник поки що з ліжка встати не може, та сподівається, що це ненадовго.

— Велику подяку хочу висловити військовим лікарям, які дуже дбають про таких, як і я, поранених. Також велике спасибі небайдужим харків'янам, які майже щодня нас відвідують і надають різну допомогу. Вже найближчим часом мене мають перевести в інший військово-медичний заклад, де я буду проходи адаптацію, — розповів Ярослав.

Дмитро ЧАЛИЙ,
Харків

●СИЛЬНІ ДУХОМ

ОДУЖАЮ І — ЗНОВУ НА СХІД

Змінивши десять років тому армійський однострій на джинси, Віталій Панасюк працював у рідному селі на Житомирщині, будуючи плани на майбутнє.

— Але Господь Бог розпорядився інакше, — посміхається сьогодні чоловік. — Наприкінці березня Овруцький райвійськкомат призвав мене знову до лав Збройних Сил.

Після навчальних зборів він разом із земляками вирушив на Луганщину. Рядовому Панасюку випало служити в пересувній авторемонтній майстерні водієм ЗІЛ-130.

На запитання, чим саме доводилося займатися, Віталій, витримавши паузу, каже, що «нічим особливим». І все ж з подальшої розмови з'ясовується, що разом зі своїми товаришами по зброї ремонтував бойову техніку. Зокрема, бойові машини піхоти, бронетранспортери, а також автомобілі. За потреби виконували й інші завдання командування: доставляли на блокпости боєприпаси, військове спорядження, продукти харчування.

— У той вечір ми саме прибули на один із блокпостів, який знаходився за кілька десятків кілометрів від основного місця дислокації батальйону, — згадує Віталій Панасюк. — Доставивши солдатам найнеобхідніше, збиралися оглянути техніку, ще раз переконатися в її технічній надійності. До цього виконали десятки рейсів і сподівалися, що і на цей раз буде все гаразд. Помилилися…

Раптом обстріл: Віталій саме заліз на броню БМП. Коли по ній зацокотіли кулі, чоловік миттєво зорієнтувався і зіскочив на землю. Що було потім — не розповідає. Під час нашої з ним розмови до нас підійшов його родич. Від нього я і дізнався, що в той вечір розгорівся недовгий, але запеклий бій, під час якого рядовий Панасюк і травмував ногу.

Першу допомогу йому надали відразу — в батальйонному медпункті, після чого доставили до Харківського військово-медичного клінічного центру, а звідти, зважаючи на серйозність травми, до Головного військово-медичного клінічного центру «ГВКГ» МО України, що в Києві. Там його прооперували. Того дня, коли ми зустрілися, Віталій залишав центр, відбуваючи до Житомирського військового госпіталю. За словами матері Галини Іванівни, яка приїхала до сина, там він доліковуватиметься.

На запитання, чим займатиметься після повного одужання, Віталій каже:

— Якщо здоров'я дозволятиме, то, звичайно, знову поїду на Схід. Я щодня спілкуюся з товаришами по службі і знаю, що вони чекають на моє повернення. Це, зокрема, командир роти капітан Анатолій Вінник, рядові Анатолій Бахурінський, Іван Карась. Хлопці кажуть, що нам, ремонтникам, роботи ще надовго вистачить. До того ж з нашого села, окрім мене, ще 16 чоловік воюють з терористами на Луганщині і Донеччині. Чим я гірший за них?..

Від рідних, які приїхали до Віталія, я дізнався, що у нього є заповітна мрія: видати збірник своїх віршів, написанням яких захоплюється з юних років. А товариші по госпітальній палаті розповіли, що їхній сусід, коли трохи почав одужувати, крадькома щось писав. Хочеться вірити, що незабаром на нашій землі запанує мир та спокій, і на полицях крамниць з'явиться поетичний збірник рядового Віталія Панасюка…

Сергій ЗЯТЬЄВ,
«Народна армія»

Народна армія
16–21 червня 2014 року

ПЕРСПЕКТИВНА РОЗРОБКА

...АБИ БАЧИТИ ВНОЧІ, ЯК УДЕНЬ

На Сході України триває антитерористична операція. Частини та підрозділи, які беруть участь в АТО, продовжують активно протистояти терористам, які зазнають чималих втрат. Між тим збройні сутички ведуться як удень, так і вночі.

Причому їхня інтенсифікація спостерігається з настанням темряви, яку бойовики намагаються використати для прориву щільного кільця оточення. Звісно, що українські силовики могли б діяти в темний час доби значно ефективніше, якби були в достатній кількості забезпечені як сучасними приладами нічного бачення, так і тепловізорами.

До речі, стосовно останніх слід згадати вітчизняне приватне підприємство, яке спеціалізується на виготовленні виробів саме цієї номенклатури. Одна із недавніх розробок компанії — оновлений тепловізійний приціл ARCHER TSA-5R/55. Він призначений для огляду місцевості, пошуку цілі й ведення прицільної стрільби при різному освітленні, зокрема й у цілковитій темряві та в умовах обмеженої видимості. У приладі застосований високоякісний об'єктив з фокусною відстанню 55 мм і відносним отвором F/1.0, завдяки якому досягається чітке і контрастне зображення.

Продуманий дизайн та ергономіка

Приціл фактично є вдосконаленою моделлю попередньої версії TSA-5. Між тим у нового TSA-5R/55 також є функція реверсивних прицільних міток, які автоматично змінюють свій колір залежно від об'єкта, на який наведено приціл. Ще одним важливим фактором є невеликі габарити та вага приладу — разом із батарейками вона становить 1,1 кг. При цьому час роботи акумуляторної батареї — у межах 11–12 годин. При використанні цього приладу є можливість виявляти ростову фігуру людини на відстані 1,7 км, а розпізнавати — за 400 м.

Заслуговує на увагу й компактний приціл ARCHER TSA9 з лінзами 55 і 75 мм. У ньому значно зменшено вагу, запроваджено низку конструктивних рішень для зручного поводження з приладом, є можливість програмування різних функцій і перемикання режимів. До нього додана і швидкознімна касета, що значно спрощує роботу з прицілом. Ця модель також обладнана датчиком зовнішньої температури і акселерометром, який дозволяє реалізувати функцію електронного рівня.

Не можна не згадати і бінокуляр ARCHER TGA-4/55 LRF — сучасний компактний прилад спостереження, який важить 1,25 кг. Він оснащений вбудованим лазерним далекоміром, що дуже зручно, адже є можливість на відстані визначити місцезнаходження об'єкта, за яким спостерігають у темний час доби. Високі характеристики оптичної системи, розширений набір функцій, ергономічний дизайн роблять прилад незамінним у широкому діапазоні застосувань. Відмінною особливістю цієї моделі є використання лінзи високої роздільної здатності, що дозволяє досягти чіткого і контрастного зображення. Максимальна дальність вимірювання приладу становить 1 км.

Важко сказати, які переваги мають вітчизняні тепловізійні прилади. Адже існує чимало критеріїв, які по-різному оцінюють властивості виробів. За собівартістю вітчизняні та іноземні аналоги співставні. Але перше, що відрізняє українські прилади — це пластиковий корпус. Тоді як іноземні приціли є переважно металевими. Прилад у пластиковому корпусі виходить легшим, справляє приємне тактильне відчуття. Безумовно, не всі деталі виготовлені з пластику, оскільки це суттєво погіршило б технічні характеристики приладів. Досить добре продумані дизайн і ергономіка. При його використанні легко знайти органи управління, а продумана система «меню» уможливлює використання приладів з максимальною ефективністю.

Дві функції в одному приладі

Прилади нічного бачення (ПНБ) на основі електронно-оптичних перетворювачів (ЕОП) нині вже не можуть повною мірою забезпечити виконання всіх завдань, що ставляться перед ними. Тому провідні компанії починають пропонувати нове рішення — прилади, здатні поєднувати зображення, одержувані від ЕОП і тепловізійних пристроїв. Таким чином вони намагаються розширити потенційні можливості солдатів під час виконання бойових завдань.

Як відомо, звичайний ПНБ працює за принципом багаторазового посилення наявного нічного зображення за допомогою ЕОП. Однак він має певні обмеження. Для формування зображення у таких пристроях потрібне хоча б якесь зовнішнє освітлення, як правило, від зірок чи місяця. Крім того, такі ПНБ можуть спотворювати зображення в умовах туману або задимлення, не можуть бачити крізь камуфляжні сітки.

Більшість провідних компаній, здатних створювати такі пристрої, пропонують вирішення цієї проблеми шляхом додаткового використання тепловізійних пристроїв. Такі пристрої не потребують розсіяного світла для роботи і здатні виявити ціль навіть у складних зовнішніх умовах, фіксуючи теплове випромінювання об'єкта. Проте вони вимагають часу для включення і виключення, оскільки прилади, які в них використовуються, потребують охолодження.

Нині в цьому сегменті ринку представлені переважно виробники з США, Великобританії та Ізраїлю. Але беззаперечними лідерами в даному напрямку залишаються американські компанії. Зокрема, одній з них вдалося створити власний ПНБ з використанням технології Image Fusion Technology — AN/PSQ-20 ENVG (умовне найменування F6023). Пристрій розроблений спеціально для потреб військових і являє собою монокуляр. У 2004 році AN/PSQ-20 був обраний армією США як елемент екіпірування «солдата майбутнього». Планувалося, що він замінить відомі ПНБ AN/PVS-7 і AN/PVS-14, в яких відсутня технологія змішування зображень. Попри те, що пристрій важчий і дорожчий за попередників, у 2009 році ним була оснащена 10-та гірська дивізія армії США.

ПНБ AN/PSQ-20 має кут огляду при використанні звичайних засобів нічного бачення у 38 градусів, а при використанні інфрачервоних засобів — у 28 градусів. Загальна вага пристрою разом із шоломом і комплектом батарей становить 907 грам. Безперервну роботу пристрою забезпечують 4 батарейки АА протягом 7,5 годин. Ймовірність розпізнавання теплового випромінювання людини, яка стоїть або рухається, становить 80% на відстані 150 м і 50% на відстані 300 м.

Отже, як бачимо, ринок приладів нічного бачення представлений суттєвими розробками як вітчизняного, так і іноземного виробництва. Залишилося тільки зробити вибір. Незалежно від того, на користь якого постачальника він буде, вже очевидне одне — їхня поява на озброєнні спецпідрозділів, які беруть участь в антитерористичній операції, безумовно підвищить оперативність виконання поставлених перед ним завдань.

Сергій ВОРОНКОВ, «Народна армія»

EUROSATORY-2014

У ЦЕНТРІ УВАГИ — БТР VARAN ТА KRAZ

Цього тижня завершила свою роботу одна з головних світових виставок у сфері технологій наземної і противоповітряної оборони Eurosatory-2014. Вона проходила в Парижі у виставковому центрі Paris Nord Villepinte і вразила своєю масштабністю. Так, за даними її організаторів, на площі у 175 523 кв. м розмістилося понад 1500 експонентів з 59 країн світу, а виставку відвідали понад 100 офіційних делегацій з 90 країн світу та двох міжнародних організацій (ЄС та НАТО).

Україну на цьому заході представляли дві компанії: ДК «Укроборонпром» та приватне підприємство, що спеціалізується на пристроях нічного бачення, Thermal Vision Technologies (TVT). Державний концерн продемонстрував продукцію вітчизняного ОПК, зокрема макети бронетранспортерів БТР-3Е1 від ДП «Київський бронетанковий завод», БТР-4 від ДП «Харківське КБ з машинобудування ім. О.О. Морозова», ОБТ «Оплот» від ДП «Завод ім. В.О. Малишева», протитанковий комплекс «Сармат» від ДП «ДержККБ «Луч», а також продукцію ПАО «НВО Київський завод автоматики імені Г.І. Петровського», ДП «Ізюмський приладобудівний завод», ПАТ «АвтоКрАЗ» та низки інших провідних підприємств оборонної галузі.

Зокрема відбулася презентація нового БТР VARAN-APC, створеного у кооперації з однією з канадських компаній. У цьому бронетранспортері реалізований безредукторний механізм повороту, що якісно покращує процес наведення і супроводу цілі. За словами директора Дивізіону високоточних озброєнь і боєприпасів концерну, керівника ДП «ДержККБ «Луч» Олега Коростельова, на БТР з колісною формулою 6х6 встановлено український бойовий модуль «Сармат». Останній також призначений для оснащення низки бойових машин, малих кораблів та катерів берегової охорони.

Броньований автомобіль для розмінування маршруту KrAZ-MPV Shrek One в модифікації Route Clearance Vehicle призначений для виконання завдань з оперативної доставки до місця проведення спецоперацій як особового складу, так і спецвантажів та обладнання

Під час роботи виставки також був представлений і броньований автомобіль для розмінування маршруту KrAZ-MPV Shrek One в модифікації Route Clearance Vehicle. Його поява стала результатом спільної праці вітчизняного ПАТ «АвтоКрАЗ» та канадсько-еміратської компанії Streit Group.

До речі, сімейство автомобілів KrAZ-MPV Shrek One — це багатоцільові бронеавтомобілі високої прохідності класу MPV (Mine Protected Vehicle) з днищем v-подібної форми. Вони призначені для виконання завдань з оперативної доставки до місця проведення спецоперацій як особового складу, так і спецвантажів та обладнання. Бронювання автомобілів KrAZMPV Shrek One відповідає рівню балістичного захисту B6+/STANAG 4569 level 2. Базою для броньованого автомобіля послужило шасі всюдихода КрАЗ-5233 колісної формули 4х4.

Залежно від специфіки поставлених завдань автомобілі KrAZ-MPV Shrek One можуть бути виконані в трьох основних модифікаціях: KrAZ-Personnel Carrier (автомобіль для транспортування особового складу), KrAZ-Ambulance (швидка допомога), KrAZ-RCV (автомобіль для розмінування маршруту).

Інф. «НА»

Народна АРМІЯ
16–21 червня 2014 року

●СЛОВО ФАХІВЦЯМ

«ШПИГУН» У КИШЕНІ

Мобільний зв'язок нині є найпоширенішим і найдоступнішим засобом отримання і передачі інформації. Він дозволяє вести відео- та голосові розмови, здійснювати передачу коротких текстових (СМС) та мультимедійних (ММС) повідомлень, а також користуватися мережею Інтернет. Наявність кількох операторів і різних тарифів мобільного зв'язку надає користувачу можливість вибору того, яким йому зручніше та вигідніше користуватися. Одночасно відсутність реальної воєнної загрози та альтернативи у вигляді суто «військової» системи голосової комунікації зумовили його поширеність серед військових, причому не лише на рівні особистих розмов, а й військового управління. Та війна все розставила по місцях.

На телекомунікаційному ринку України присутні найбільш потужні GSM-оператори стільникового зв'язку: компанія «Київстар», 100% акцій якої належать компанії Vimpel Com Ltd (Росія); компанія «МТС Україна», 100% акцій якої належать компанії ВАТ «МТС» (Росія); компанія «life», 55% акцій якої належить компанії Turkcell Holding (Турція), 45% акцій належить групі СКМ (Україна). Тобто найбільш поширені в Україні оператори, якими є «Київстар» і «МТС Україна», належать Російській Федерації (РФ).

На чий млин вода?

Найбільша кількість абонентів у оператора стільникового зв'язку «Київстар», послугами якого користуються чимало корпоративних клієнтів, зокрема з Міністерства оборони України, Генерального штабу Збройних Сил України, СБУ, МВС тощо.

Аналіз технічних характеристик базових станцій стільникового зв'язку та протоколів обміну інформацією дає підстави говорити про те, що в системах стільникового зв'язку є технічна можливість прослуховування та дистанційного збору інформації (про місцезнаходження абонента, номери телефонів його кореспондентів, смс тощо). Тож не виключається можливість того, що всі розмови, які ведуться в мережах зазначеної компанії, відомі й спецслужбам РФ. Фактично існує передумова для розголошення конфіденційної службової інформації, що становить пряму загрозу національній безпеці України.

В СИСТЕМАХ СТІЛЬНИКОВОГО ЗВ'ЯЗКУ Є ТЕХНІЧНА МОЖЛИВІСТЬ ПРОСЛУХОВУВАННЯ ТА ДИСТАНЦІЙНОГО ЗБОРУ ІНФОРМАЦІЇ

Фахівці знають, що є проблеми з шифруванням трафіку на ділянці від мобільного телефона до базової станції. Але це не єдина загроза. Важливіше те, що після базової станції трафік взагалі не шифрується. Це означає, що власник мережі зв'язку (наприклад, «Укртелеком») або власник мережі мобільного зв'язку («Київстар», МТС) може прослухати весь трафік мобільного телефонного зв'язку користувачів.

Більше того, відповідно до законодавства, ухваленого наприкінці минулого року, оператори мобільного зв'язку та інтернет-провайдери зобов'язані встановлювати на своєму обладнанні систему оперативно-розшукових заходів. Зважаючи на приналежність компаній, цією системою можуть скористатися силові структури, зокрема й певні структури сусідньої держави (РФ).

Під час операції «Примушення Грузії до миру» в зоні південно-осетинського конфлікту з ранку 8 серпня 2008 року був відсутній мобільний зв'язок усіх операторів Південної Осетії (грузинських, російських). На території Південної Осетії працювали 4 мобільні оператори — Geocell, Magti, Остелеком і Мегафон. Більшу частину спеціального обладнання в результаті авіаційних ударів російськими літаками було повністю зруйновано. Знищення можливості використання грузинськими військовими мобільного зв'язку було обумовлене насамперед тим, що в російських спецслужб не було достатньої кількості фахівців зі знанням грузинської мови.

Якщо зв'язок не знищений, то він комусь потрібен

Під час війни, розв'язаної РФ у Грузії в серпні 2008 року, перед початком активної фази збройного конфлікту для порушення системи управління в районі бойових дій була виведена з ладу система зв'язку Грузії: за допомогою засобів РЕБ та авіаційними засобами ураження виведений з ладу стільниковий та радіозв'язок з одночасним руйнуванням системи дротового зв'язку.

У ході застосування підрозділів збройних сил РФ під час анексії АР Крим було застосовано іншу тактику: підрозділи спеціального призначення збройних сил РФ насамперед вивели з ладу або взяли під контроль вузли стаціонарного зв'язку ПАТ «Укртелеком».

Уподальшому в ході блокування та взяття під контроль військових частин Збройних Сил України та їхніх вузлів зв'язку єдиним засобом передачі та отримання інформації в більшості випадків залишалася мережа стільникового мобільного зв'язку, яка могла прослуховуватися спецслужбами РФ.

Зважаючи на спорідненість української і російської мов, російські військові новітніми засобами радіоелектронної розвідки могли контролювати всі канали стільникового зв'язку на території АР Крим та перехоплювати переговори посадових осіб Збройних Сил України тощо.

Протягом останніх років через обмежене фінансування вітчизняного війська система зв'язку ЗС України розвивалась повільно. Фактично зв'язок для військових потреб забезпечувався шляхом оренди каналів зв'язку в ПАТ «Укртелеком», який визначений єдиним оператором для надання послуг зв'язку спеціальним користувачам, що, звісно, було відомо спецслужбам РФ.

Відомо, що в збройних силах РФ є засоби РЕБ, котрі можуть пригнічувати GSM-мережі (автоматизована станція перешкод Р-330Ж «Житель» та новітній мобільний комплекс технічного контролю, радіоелектронної імітації та встановлення першкод радіоелектронним засобам «Леер-2»). Проте вони не використовувались. І це свідчить про те, що дії, які змушували абонентів використовувати підконтрольних мобільних операторів зв'язку, були завчасно сплановані.

Відповідно до законодавства РФ спецслужби в режимі реального часу отримують всю інформацію щодо осіб, які використовують будь-які засоби комунікацій (провідний, мобільний зв'язок, доступ в мережу Інтернет): місцезнаходження, зміст розмови, кому і які повідомлення ми відправили, від кого і що отримали, на які сайти заходили, логін і пароль користувачів.

СОРМ — комплекс апаратно-програмних засобів, які призначені для забезпечення збору та обробки інформації з метою здійснення оперативно-розшукових заходів у телекомунікаційних мережах, складається з таких функціональних підсистем («СОРМович —VoIP», «Тропа-3G», «СОРМович — E1T»).

Попереджений — озброєний

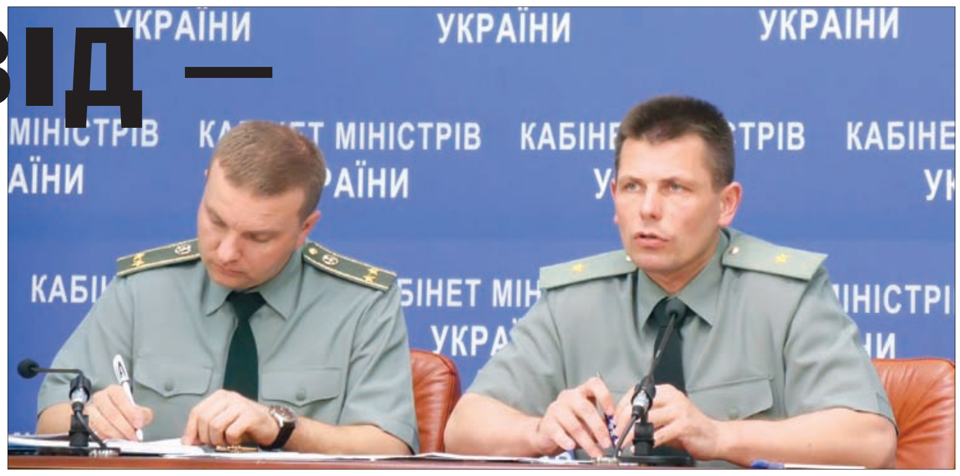
Сьогодні мобільний зв'язок є найпоширенішим засобам комунікації. Його використання важко контрольоване, що створює передумови для ненавмисного витоку інформації, особливо в районах розташування військових частин. На жаль, повністю відмовитися від мобільного зв'язку неможливо. Однак, знаючи про його вади, можна скоригувати порядок його використання. Першим є повна заборона на використання мобільного зв'язку для передачі будь-яких відомостей службового характеру. Для цього потрібно застосовувати термінали мобільного зв'язку з функціями криптографічного захисту конфіденційної інформації, сертифіковані відповідними держорганами. Застосування засобів IP-телефонії, IP-рації (наприклад, Zello) є безкоштовним, тож поставляється без можливості шифрування переговорів. При використанні цих чи схожих ресурсів треба додатково купляти в компанії-виробника програмного продукту (Zello INC) криптографічні ключі. Користуючись же відкритими каналами зв'язку, потрібно дотримуватися правил ведення службових переговорів, а також використовувати кодові переговорні таблиці та сигнали бойового управління.

Віталій БІДНИЙ,
полковник

Народна армія
16–21 червня 2014 року

ВСТУПНА КАМПАНІЯ–2014

БОЙОВИЙ ДОСВІД — ВИПУСКНИКАМ

Підготовці вступної кампанії до вищих військових навчальних закладів та військових навчальних підрозділів цих закладів у 2014 році присвячувався брифінг, організований у прес-центрі Кабінету Міністрів України за участю керівництва Департаменту військової освіти та науки Міністерства оборони України.

І як зазначали військові освітяни, цьогорічна кампанія значно відрізняється від минулої. І зрозуміло чому.

— Відповідно до рішення Міністра оборони України у зв'язку з різким ускладненням внутрішньополітичної обстановки у східних регіонах держави та залученням до АТО великої кількості офіцерів — кандидатів на навчання до Національного університету оборони України зазначена категорія військовослужбовців вперше буде зарахована без вступних випробувань, — зазначив директор Департаменту військової освіти та науки Міністерства оборони України генерал-майор Ігор Толок. Своєю чергою хлопці, які виїхали з окупованого Криму або з Донецької чи Луганської областей, вступатимуть до військових вишів із певними преференціями. Не залишаться поза увагою і учасники АТО. Адже саме під ці потреби було збільшено кількість місць держзамовлення, які стосуватимуться саме цих категорій громадян. Подбали посадовці й про майбутніх військових ліцеїстів з числа переселенців. Щоб допомогти їм, було досягнуто відповідних домовленостей з відомством освіти, аби полегшити вступ молоді, які вимушено покинули рідні домівки та, змінивши прописку, не зрадили своєму бажанню одягти військовий однострій.

Однак це не єдині домовленості, які досягли два міністерства. Так, зараз Міноборони спільно з Міносвіти опрацьовує питання щодо надання можливості вступу до ВВНЗ за результатами вступних екзаменів військовослужбовцям рядового, сержантського та старшинського складу, які проходять службу за контрактом, без участі в рік вступу в зовнішньому незалежному оцінюванні. Раніше на цю пільгу могли розраховувати лише строковики при вступі на денну форму, контрактники — на заочну форму навчання та громадяни України, звільнені зі строкової служби у рік вступу до вищого навчального закладу.

— Випускники військових ліцеїв та військовослужбовці-контрактники при вступі до військових ВНЗ мають пільгу. А саме для цієї категорії осіб здійснюється цільовий прийом на навчання за окремим конкурсом. Квота цільового прийому: ліцеїсти — 15%, військовослужбовці-контрактники — 10%. Якщо ці категорії вступників не проходять за цільовим прийомом, вони вступають на загальних засадах, — повідомив генерал-майор Ігор Толок.

Також, як зазначив посадовець, цього року до навчальних закладів різних категорій та спрямованості планується прийняти на навчання близько двох тисяч осіб, які в майбутньому поповнять офіцерський корпус, та близько трьохсот осіб, які після випуску обіймуть сержантські посади. При цьому, як зазначив керівник Департаменту військової освіти та науки, цьогорічний набір курсантів до ВВНЗ збільшиться у порівнянні з минулорічним щонайменше у два рази. І причина такої тенденції зрозуміла — військова загроза, з якою зіткнулася наша країна. Отже, дефіциту в офіцерських кадрах бути не повинно.

— Цього року аби вступити до військових вишів для здобуття освітньо-кваліфікаційного рівня молодшого спеціаліста, вступникам необхідно набрати не менше 124 балів з конкурсних предметів. А для бакалавра —

ПІВДЕННА ПАЛЬМІРА

ПОПЕРЕДУ СЛУЖБА — ПОЧЕСНА Й ВІДПОВІДАЛЬНА

У Військовій академії (м. Одеса) завершується місячна напружена пора зі складання випускниками державної атестації. Вже 27 червня вони вперше в житті займуть своє місце в офіцерському строю та разом з отриманням лейтенантських погонів стануть магістрами і спеціалістами з вищою освітою. Чотири та п'ять років навчання для них залишилися позаду, а попереду — офіцерська служба, почесна й відповідальна.

Після відновлення у 2010 році в Південній Пальмірі вищої офіцерської школи це буде вже другий поспіль лейтенантський випуск. Понад 100 осіб розпрощаються з рідною альма-матер та підуть у війська, а на цьому місці їх змінять інші — першокурсники.

Так, професія військового в нашій країні у пошані, і такий факт дуже приємно констатувати. Підтвердженням цього є те, що вже сьогодні конкурс на вступ до академії за окремими спеціальностями становить 2–3 чоловіки на місце. Показово? Звичайно. Хлопці воліють бути розвідниками й десантниками, хочуть бути тими, кого недарма вважають справжніми чоловіками.

Чому ж вони обирають саме курсантський шлях? Адже, здавалося б, студентом бути простіше. Принаймні в тому сенсі, що студенти не заступають ані в наряд, ані у варту. Після занять завжди мають можливість вільно пересуватися містом. У курсантів все по-іншому: живуть за суворим розпорядком дня від підйому до відбою, від одного польового виходу до іншого. І на відміну від цивільних спеціалістів, згодом перебуваючи на офіцерських посадах, вони продовжують вимірювати полігонні поля десятками, сотнями кілометрів, відпрацьовують разом із солдатами в наметах, ризикують життям та ведуть за собою підлеглих в умовний, а іноді й справжній бій. Така в них професія та робота — важка.

Але, як свідчить життя, труднощі не лякають молоде покоління, і тому щороку кількість охочих вступити до вищих військових навчальних закладів не зменшується. Така тенденція простежується протягом останніх років. Такою вона є і зараз. Лише до приймальної комісії Військової академії (м. Одеса) вже надійшло понад три сотні заяв із проханням бути зарахованими до цього вишу. Мотив? Бути військовим престижно.

Престижно і навчатися у Військовій академії, в закладі, який цього року відзначатиме своє 115-річчя від дня створення. Він функціонував і при Російській імперії, і за радянських часів. Він майже 23 роки направляє у війська добре підготовлених офіцерів для Української армії.

Кого нині готують в одеській кузні офіцерських кадрів? Спеціалістів управління діями підрозділів високомобільних десантних військ, розвідки, спеціального призначення, фізичної підготовки, тилового забезпечення, ракетно-артилерійського озброєння та автомобільної техніки. Навчальний процес проходить на факультетах підготовки спеціалістів матеріально-технічного забезпечення та високомобільних десантних військ та розвідки. Показовим та корисним для курсантів є той факт, що їхню підготовку здійснюють професіонали своєї справи, серед яких досвідчені офіцери, ветерани військової служби, учасники бойових дій та, між іншим, 4 доктори та понад 20 кандидатів наук.

За словами офіцерів навчального відділу академії, цього року близько 20 осіб з числа випускників є кандидатами на закінчення вишу з відзнакою. Окрім цього, в ході складання державних іспитів багато курсантів продемонстрували відмінні показники з тактичної, вогневої, фізичної, повітрянодесантної підготовки та розвідки, а 15 випускників отримали свідоцтво перекладача з іноземної мови.

Остаточно вирішивши стати офіцером, мало хто замислюється про соціальні гарантії та якість особливі привілеї. Таку категорію юнаків мотивують на схожий крок інші глибокі військово-патріотичні цінності. Але попри це держава багато що гарантує своїм захисникам та зобов'язується дбати про їхній соціальний захист. Робити акцент на просуванні по службі та отриманні чергових офіцерських звань не будемо. В цьому питанні все залежить від того, як людина зарекомендує себе у військовому колективі, яким командиром і начальником для підлеглих вона буде. Але є і багато інших аспектів, котрі змушують замислитися про переваги вибору офіцерської професії. Наприклад, це стосується безкоштовного навчання у військових вишах. Тобто не ти, укладаючи контракт з керівництвом навчального складу, сплачуєш державі за навчання, а вона тебе збагачує знаннями за бюджетний кошт. Додамо до цього, що 4–5 років держава безкоштовно одягає курсанта, годує, а після закінчення вишу ще й працевлаштовує відповідно до отриманої спеціальності.

— Військовим з боку держави гарантується безкоштовне речове забезпечення, надання безоплатної кваліфікованої медичної допомоги в закладах охорони здоров'я. А ще офіцер має право на пільгове санаторно-курортне лікування, щомісяця стабільно отримує гідне грошове забезпечення та відповідно до чинного законодавства разом із членами сім'ї користується певними гарантіями щодо одержання службового й власного житла, — розповідає випускник академії, кандидат на отримання золотої медалі, сержант Ігор Пустовіт.

Соціальний захист, пільги й гарантії — це, так би мовити, інший бік офіцерської та курсантської служби й навчання. Але й не враховувати цей важливий чинник не варто. Представники справжньої чоловічої професії заслуговують на соціальний захист з боку держави, її підтримку й допомогу.

Як вже зазначалося вище, 27 червня розпочнеться важкий офіцерський шлях для понад ста випускників Військової академії м. Одеса, а десь на початку серпня в єдиному строю цього вишу їх замінять вчорашні школярі, ліцеїсти та студенти середніх навчальних закладів України. На зміну одним прийдуть інші, для яких військові честь, обов'язок та захист Вітчизни мають особливе значення. Так було, так є, так має бути. Професія офіцера завжди в пошані. А держава про них дбатиме.

В'ячеслав ДІОРДІЄВ,
Одеса

не нижче 124 балів з непрофільних конкурсних предметів та не нижче 140 балів з профільних предметів, — зазначив генерал-майор Ігор Толок.

Особливо під час брифінгу було наголошено, що досвід, отриманий під час АТО, вже через добу знаходить відображення у навчальних посібниках та викладається курсантам. При цьому особлива увага — на випускників, які незабаром вирушать до війська. А таких цього року майже тисяча чоловік. Тож куди б вони не отримали призначення, їхня підготовка буде відповідною.

●ДОВІДКА «НА»

Нині підготовка військових фахівців для ЗС України здійснюється за 30 галузями знань, 39 напрямами, 155 спеціальностями та 328 спеціалізаціями підготовки. А до мережі військових навчальних закладів України входять: 2 університети, 4 академії, 3 військові інститути, 3 факультети, 19 кафедр військової підготовки, 3 кафедри медицини катастроф та військової медицини, 2 військові ліцеї.

На контролі департаменту й підготовка морських офіцерів та старшин. Так, цього року відповідно до рішення уряду їхня підготовка здійснюється на базі факультету ВМС Одеської національної морської академії та відділення військової підготовки Мореходного коледжу технічного флоту цього ж вишу. До нього й прийматимуться першокурсники. А ті, хто починав своє навчання в Академії ВМС ім. П.С. Нахімова та залишився вірним українській Військовій присязі, отримали можливість продовжити навчання за кордоном. Як повідомляли військові ЗМІ, кілька європейських держав, серед яких Великобританія та Сполучені Штати Америки, запропонували свою базу для навчання майбутніх офіцерів українського флоту. Згодом до цих країн приєдналися Німеччина та Італія.

Також цьогоріч збільшено кількість першокурсників столичного Військового інституту телекомунікацій та інформатизації та Житомирського військового інституту імені С.П. Корольова. Адже, як свідчить досвід, питання кібербезпеки та інформаційного захисту у вітчизняному війську вимагає значної уваги. Хоча традиційно найпопулярнішими напрямками, на яких із року в рік спостерігається найвищий конкурс, — це військова розвідка та високомобільні десантні війська.

Загалом у цьому році система військової освіти значно змінилася в порівнянні з минулим 2013-м. При чому усі потреби війська знаходять своє відображення у навчальному процесі. І це плюс, адже військова освіта повинна постачати до Збройних Сил якісних спеціалістів, які готові вести бойові дії на практиці й відповідно до тих реалій, з якими зіштовхнулася наша країна.

Максим ХОРОШУНОВ,
Інна МАЛЕВИЧ,
«Народна армія»

●ХАРКІВСЬКА КУЗНЯ КАДРІВ

ДВІЧІ ПОЧЕСНИЙ ТА ОРДЕНОНОСНИЙ

Гвардійський ордена Червоної Зірки факультет військової підготовки імені Верховної Ради України Національного технічного університету «Харківський політехнічний інститут» (ФВП) є спадкоємцем історичних і бойових традицій Харківського танкового училища. Це єдиний орденоносний заклад, який удостоєний двох почесних та іменних найменувань — «гвардійський» та «імені Верховної Ради України».

Основними напрямами підготовки тут є «Інженерна механіка» за спеціальністю «Озброєння та військова техніка» та «Хімія» за спеціальністю «Озброєння і засоби військ радіаційного, хімічного, біологічного захисту та екологічна безпека». Факультет також здійснює підготовку студентів з 24 вищих навчальних закладів за програмою офіцерів запасу.

— Головний акцент ми робимо саме на високопрофесійному навчанні курсантів. Зараз у нас розпочинається підготовка курсантів за п'ятирічною системою, а не за «4+1», як це було раніше, — зазначив начальник факультету полковник Олександр Серпухов. — Також із курсантами постійно проводимо польові виходи. Там вони на практиці закріплюють знання та вміння, набуті під час лекцій у навчальних аудиторіях.

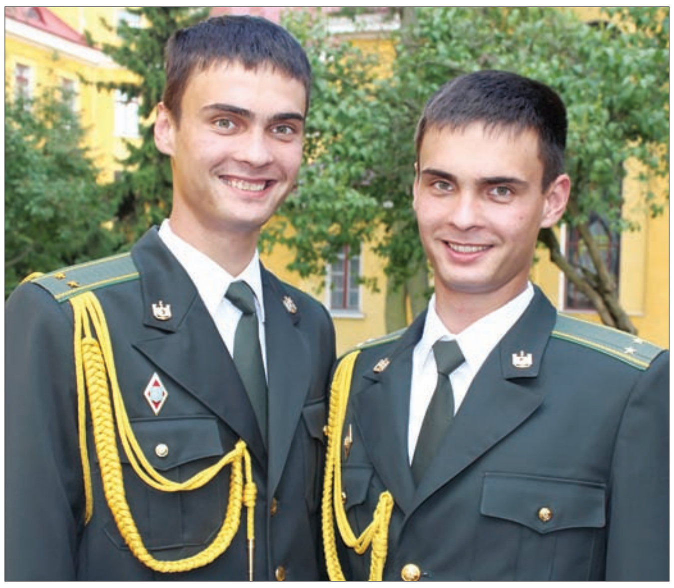
Нещодавно кращі курсанти-випускники та третьокурсники факультету брали участь у проведенні антитерористичної операції на Донбасі. У польових таборах вони активно долучалися до ремонту пошкодженої бронетехніки.

— Стажування у польовому таборі АТО, керування бойовою технікою, стрільби зі стрілецької зброї, виконання навчальних нормативів дають неабияку можливість вдосконалювати майстерність, яка в подальшому стане нам, молодим офіцерам, у нагоді, — наголосив учасник антитерористичної операції, курсант-випускник факультету сержант Дмитро Мураховський. — Після участі в АТО я вже твердо вирішив пов'язати свою майбутню службу з високомобільними десантними військами.

Для ефективного та успішного навчання курсантів і студентів на факультеті існує вся необхідна навчально-матеріальна база. Шість корпусів, у яких розміщено три лекційних аудиторії, сімдесят навчальних класів, сім лабораторій, сім навчально-тренувальних комплексів, три лабораторії практичних занять, спортивні комплекси і споруди, навчальні містечка і майданчики тощо.

Дмитро ЧАЛИЙ,
Харків

●ЛЬВІВСЬКІ ТРАДИЦІЇ

ЯК ДВІ ЗОЛОТІ МЕДАЛІ

Сьогодні в Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного велике свято — черговий випуск офіцерів для Збройних Сил України. Загалом більше 200 молодих лейтенантів-випускників уже через декілька днів після випуску без традиційної першої відпустки прибудуть до своїх військових колективів і поповнять офіцерський корпус. Серед них і два брати-близнюки лейтенанти Дмитро і Олександр Резуненки — гордість навчального закладу, золоті медалісти, чиї імена за традицією будуть викарбувані на дошці пошани вишу.

По стопах батька

Вони вирішили продовжити сімейну традицію — стати захисниками Вітчизни.

— А інакше і не могло бути! Обидва наші діди — офіцери-танкісти. Микола Іванович дослужився до полковника, а Анатолій Дмитрович — до майора. Наш батько Олег Анатолійович — полковник, начальник Центральної бази інженерних боєприпасів, а мати Оксана Миколаївна — працівник Збройних Сил України. Тут, як кажуть, сам Бог велів продовжити династію і справу поколінь, — прокоментували брати.

Дмитро і Олександр вирішили піти по стопах батька — стати військовими інженерами. Отже, після закінчення Чугуївського багатопрофільного ліцею у 2009 році вступили на факультет військової підготовки Кам'янця-Подільського національного університету імені І. Огієнка, який готував військових спеціалістів цього фаху. А з 2012 року, коли навчальний заклад перевели до Львова, навчалися в Академії на факультеті підготовки спеціалістів інженерних військ та військ РХБ захисту.

Всі ці п'ять років вони вчилися виключно «на відмінно». А у 2012–2013 навчальному році стали стипендіатами іменної стипендії Президента України. У чому секрет їхнього успіху? Що треба робити тим курсантам, хто опановує військову справу в класах та на полігонах, аби мати шанс досягти таких вершин?

— Бажано, звичайно, мати добру шкільну базу, адже саме ці знання дають старт у вищому навчальному закладі. Втім можна і надолужити згаяне. Для цього потрібно активно працювати на практичних заняттях та семінарах, не боятися задавати додаткові чи уточнюючі питання на лекціях. До речі, 80% теоретичних знань ми отримували саме з лекцій і тільки решту — 20% — з додаткової літератури під час самостійної підготовки, — ділиться секретом Дмитро. А Олександр додає: «Потрібно також розвивати пам'ять, зокрема, багато читати. І звичайно, прискіпливо ставитися до практичних занять, стати з технікою на «ти», подружитися з нею».

Навчання у військовому виші має переваги

Слід додати, що відмінне навчання в Академії давало і дає чимало переваг для таких курсантів, зокрема збільшену стипендію, можливість звільнення у вихідні та святкові дні, за рейтинговою системою серед перших обирати місце подальшої офіцерської служби тощо.

— Взагалі навчання у вищому військовому навчальному закладі має численні переваги над здобуттям освіти в цивільному. Тут навчання є безоплатним, всі п'ять років ми знаходилися на повному державному забезпеченні. До того ж отримували гарантовані стипендії. Та найголовніше — держава забезпечує роботою. Саме це питання є найболючішим для молодих спеціалістів, які випускаються з цивільних вишів. Зараз ми спілкуємося зі своїми однокласниками, які теж закінчують вищі навчальні заклади, і для них це проблема номер один, — діляться брати-близнюки. — В Академії ми здобули не тільки ступінь магістра, військовий фах, а й споріднену цивільну спеціальність — фахівці з будівельних та вантажопідйомних машин. Тож після закінчення служби для нас відкрита дорога і в народне господарство, хоча про це ще думати рано.

Як розповіли «новоспечені» лейтенанти, навчання на технічній інженерній спеціальності було надзвичайно насиченим, цікавим і продуктивним.

— Ми вивчали не тільки будову і застосування такої інженерної техніки як ІМР-2, БАТ-2, ПЗМ та іншої, а крім того, будівництво мостів, буріння свердловин, добування та очищення води, мінно-вибухову справу, водолазну підготовку, електропостачання військ тощо. Ми стали фахівцями широкого профілю. Хотіли б подякувати за турботу і допомогу в навчанні начальнику кафедри інженерної техніки полковнику Володимиру Кривцуну, доценту кафедри інженерних спеціальних дисциплін генерал-майору у відставці Віктору Кміну, його колезі підполковнику Олександру Колосу та багатьом іншим, — із вдячністю говорять випускники.

Брати-близнюки завжди підтримують один одного та й по життю намагаються йти разом. За місяць до закінчення навчального закладу зі своїми коханими стали на рушничок подружнього життя. В обох дружини Анастасії. В Олександра його «половинка» — теж лейтенант, вже рік як служить начальником клубу в 19-й ракетній бригаді, що у Хмельницькому. У Дмитра — працівник Збройних Сил України, радіотелефоніст Центральної бази інженерних боєприпасів, що на Харківщині. Вже через декілька днів після випуску, поки що без своїх дружин, вони прибудуть до подальшого місця військової служби — 91-го окремого полку оперативного забезпечення оперативного командування «Південь» Сухопутних військ Збройних Сил України. Дмитро — на посаду заступника командира роти бойового забезпечення з озброєння, а Олександр служитиме помічником начальника відділення оперативної та бойової підготовки штабу частини.

— Попередньо знаємо, що деякий особовий склад цього полку бере участь в антитерористичній операції на сході країни. Можливо, в ній доведеться брати участь і нам, як фахівцям з мінно-вибухової справи чи обладнання інженерних захисних споруд. Ми готові! Академія дала не тільки хороші знання і навички, а й національну свідомість і патріотизм, — додали офіцери.

Залишається лише побажати братам Резуненкам та іншим випускникам львівської кузні офіцерських кадрів — у добру путь!

Віталій СТЕЧИШИН,
«Народна армія»

Народна армія
16–21 червня 2014 року

З ПЕРШИХ УСТ

ГЕНСЕК НАТО: «РОСІЙСЬКА АГРЕСІЯ ПРОТИ УКРАЇНИ ПІДРИВАЄ МІЖНАРОДНИЙ ПОРЯДОК»

Агресивна політика Росії відносно України завдає шкоди міжнародному порядку і загрожує союзникам НАТО. Про це заявив Генеральний секретар Північноатлантичного альянсу Андерс Фог Расмуссен на спільній з британським прем'єром Девідом Кемероном прес-конференції в Лондоні.

«Російська агресія проти України підриває міжнародний порядок», — заявив Генсек.

Зокрема, як повідомляє Інтерфакс-Україна, він зазначив: «Можу підтвердити, що зараз ми спостерігаємо посилення військової присутності Росії на кордоні з Україною — принаймні кілька тисяч російських військових розміщені на кордоні. Спостерігаємо їхнє переміщення в районі кордону з сусідньою Україною. Думаю, це гідний жалю крок назад», — сказав він.

Генсек НАТО додав: «Ми закликаємо Росію припинити переміщення озброєнь і військ через кордон, а також дестабілізацію обстановки в Україні і налагодити конструктивний політичний діалог із Києвом».

Своєю чергою Кемерон наголосив, що він і Расмуссен погодилися з необхідністю враховувати «довгостроковий вплив російсько-української кризи» і розглядати питання про приєднання східноєвропейських країн в НАТО, так як вони «відчувають загрозу російської агресії в Україні».

Ці питання будуть, за його словами, розглянуті на майбутньому саміті НАТО в Уельсі у вересні 2014 року.

Британський прем'єр-міністр зауважив: «Ми повинні донести до Росії, що хочемо бачити в ній партнера, а не загрозу. Але Росія своїми незаконними діями відносно сусідніх держав загрожує союзникам НАТО і тим самим ставить під сумнів співпрацю в майбутньому».

Раніше Генсекретар НАТО Андерс Фог Расмуссен в інтерв'ю іспанській газеті El Pais, опублікованому в неділю, розповів про заходи, вжиті Альянсом для забезпечення безпеки своїх кордонів в умовах нинішньої конфронтації з Росією, а також про допомогу, яку Захід готовий надати Україні.

«Ми повинні прийняти той факт, що Росія бачить у нас супротивника», — заявив Расмуссен виданню. Протягом 20 років Альянс намагався спонукати Москву до конструктивної співпраці, однак тепер НАТО, як зазначив Генсек організації, потрібно пристосовуватися до нової ситуації.

За його словами, агресія Росії по відношенню до України докорінно змінила ситуацію з безпекою в Європі. У зв'язку з цим Альянс вже вжив певних заходів: посилив охорону повітряного простору в країнах Балтії, направив військові кораблі в Чорне і Балтійське моря, провів військові навчання в країнах Балтії та Польщі. Подальші кроки, як повідомив Генсек НАТО, можуть включати актуалізацію планів оборони, проведення додаткових навчань та розміщення необхідних військ.

«У нас немає планів розміщення військ в Україні, але я не виключаю, що хтось із країн-членів Альянсу в індивідуальному плані візьме участь у військових навчаннях на території України», — наголосив глава блоку. Крім того, він сказав, що НАТО не планує надавати Україні військову техніку та озброєння, хоча залишає за своїми членами право робити це в індивідуальному порядку.

Сам же Північноатлантичний альянс розглядає в даний момент пакет заходів допомоги Україні, який буде представлений на розгляд міністрам закордонних справ країн-членів НАТО наприкінці червня. Він допоможе Україні реформувати оборонний сектор і модернізувати військово-повітряні сили.

ПОГЛЯД ПОЛЬСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ

РОСІЯНИ, ЗБРОЯ І ПАРИЖ

У результаті спровокованого Росією в Україні конфлікту Путін виявився відсунутим на узбіччя світової дипломатії. Про це пише польське видання «Polska Zbrojna». Тим часом, як зауважує видання, окремі держави Західної Європи не зважилися розірвати свого військового співробітництва з Москвою, навіть незважаючи на тиск США в цьому питанні.

Від співпраці не відмовилися, зокрема, французи, яких пов'язують із росіянами кілька контрактів. Найбільш відомий з них — це поставка в Російську Федерацію сучасних десантних кораблів «Містраль». Але це аж ніяк не найвигідніший, як могло б здатися, контракт. Париж набагато більше зацікавлений в тому, щоб «Ратник» (російський «солдат майбутнього») отримав французькі оптоелектронні системи, обладнання для зв'язку, датчики і сенсори, а також користувався французькими системами підтримки командування. Оскільки, як йдеться в статті, боротьба розгортається за кілька сотень тисяч (російських) солдат, то кілька мільярдів євро за кораблі «Містраль» на цьому тлі виглядають дрібницею.

На міжнародній виставці озброєнь Eurosatory, що відбулася у Парижі, російська секція цього року, можливо, не настільки значна, як два роки тому (немає експозиції важкої техніки під відкритим небом). Але все одно вона виглядала дуже пристойно, і якось не помітно, щоб хтось протестував проти присутності цієї країни на виставці. «Polska Zbrojna» пише, що навіть навпаки, російський павільйон активно відвідували різноманітні більш-менш офіційні державні, міністерські та військові делегації з усього світу.

Отже, Росія — це не тільки привабливий ринок збуту для західних концернів, але вона сама може багато запропонувати, особливо — бідним країнам Африки, з якими Франція знаходиться в прекрасних дипломатичних стосунках і яких на паризькій виставці особливо багато. Сумний, але, на жаль, життєвий факт: Україна, яка представлена на виставці, скромно бореться за тих самих клієнтів, що і Росія. На щастя, на Eurosatory російсько-українське суперництво за сфери впливу і ринки збуту розгортається без шуму. У дусі принципу: гроші люблять тишу.

«Ратник» (комплект «солдата майбутнього»)

ЛАТВІЙСЬКА ПРЕСА

«НАРОДНЕ ПОВСТАННЯ» ПРОХОДИТЬ НЕ ТАК, ЯК СПОДІВАВСЯ КРЕМЛЬ

Українська криза — це не просто ще одна подія в циклі новин, а її загострення або послаблення зумовлено безликими законами природи або психології натовпу. Президент Росії Путін свідомо спровокував кризу, організувавши «аншлюс» Криму і тримаючи протягом тижнів свої війська в бойовій готовності біля кордонів України. Про це пише латвійське видання «IR».

Попередні економічні санкції самі по собі не призвели до таких наслідків, які могли б змусити зупинитися дійсно агресивно налаштований Кремль. Але здається цілком імовірним, що в Москві є серйозні побоювання щодо третього раунду санкцій, які можуть включати в себе, зокрема серйозні фінансові обмеження для російських компаній. Видання зауважує, що Іран такі санкції змусили повернутися за стіл переговорів із Заходом про обмеження ядерної програми, і для Москви це, безумовно, наочний приклад.

«Народне повстання» у східній Україні проходить аж ніяк не так гладко, як можна було сподіватися. Кремль здатний організувати натовп у декілька тисяч чоловік. Але більшість жителів — якими б не були їхні симпатії — не хоче ставати гарматним м'ясом у реалізації імперських планів Кремля. А проросійські бойовики — і місцеві, й імпортовані — нерідко виявляються просто бандитами, між якими все частіше трапляються конфлікти. Кремль може організувати на контрольованих повстанцями територіях кількість компетентних бойовиків, яких достатньо, щоб створити серйозні проблеми для Збройних Сил України, але розширити цю територію або забезпечити порядок в зайнятій зоні він не здатний. Як пише видання, без відкритого втручання підрозділів російської армії нічого більше неприємного для Києва, крім обмеженого конфлікту в східній Україні, домогтися неможливо.

Своєю чергою від повноцінного втручання армії Путін, мабуть, відмовився. Ціна окупації Криму — це істотна зміна ставлення з боку НАТО, яке вже розглядає Росію не як партнера, а як імовірного супротивника.

Військова присутність США та інших західних країн у державах Балтії та в Польщі зросла і може зрости ще більше. Відкрите вторгнення в Україну викликало б ще більш стрімке і потужне збільшення чисельності військ НАТО біля російських кордонів, а цього Путін хоче уникнути.

Проте видання зауважує, що ніколи не можна забувати урок Криму: якщо Путін відчуває, що щось можна взяти, він це негайно і безжально захопить.

СВІТОВІ ПРІОРИТЕТИ

ІНТЕРЕСИ МИРУ І СВОБОДИ ПЕРЕВАЖАЮТЬ НАД ЕКОНОМІЧНИМИ

Федеральне об'єднання німецької промисловості (BDI) підтримає санкції проти Росії, які можуть бути введені у зв'язку з діями Росії проти України.

Такі заходи стануть однією з можливостей чітко продемонструвати Росії готовність Заходу діяти. Про це заявив генеральний директор Федерального об'єднання німецької промисловості Маркус Кербер.

«Ми підтримаємо кроки федерального уряду в цьому напрямку, хоча і зробимо це з важким серцем», — заявив Кербер.

На його думку, ні в якому разі не повинно виникнути враження, що німецька промисловість вважає дії Росії допустимими, не кажучи вже легітимними. «Інтереси миру і свободи переважають над економічними інтересами», — наголосив гендиректор BDI.

НІМЕЦЬКІ ЗМІ

ЛЮДИ НАМАГАЮТЬСЯ ВИБРАТИСЯ З МІСТА

«Для Вікторії Матющенко терор розпочався 14 травня о 16:30. 39-річна жінка перебувала разом зі своєю матір'ю і молодшим сином Кирилом у вітальні, як раптом вхідні двері вибили чоловіки в масках, камуфляжі, з автоматами в руках і увірвалися в квартиру. Вони провели обшук у всій квартирі, взяли ноутбук, мобільні телефони і фотоапарат. Сепаратисти схопили 39-річного чоловіка Вікторії Максима біля входу в квартиру, запхали в чорну машину без номерів і подевзли в невідомому напрямку», — пише німецьке видання «Die Welt».

«Армія оточила Слов'янськ та Краматорськ і відрізала два міста від зовнішнього світу. У промисловий регіон більше не ходять ні потяги, ні автобуси. У Слов'янську ускладнене забезпечення водою. На фотографіях видно, як сотні жителів міста стоять із відрами в черзі до водовозів», — пише автор публікації.

«Люди більше не витримують і намагаються вибратися звідси. Багатьом вдається виїхати до Харкова чи Дніпропетровська. Інші біжать у Львів, Полтаву, Черкаси чи Київ. Жителі східної України можуть зв'язатися по «гарячій» лінії з організацією «Схід-SOS».

Матеріали сторінки підготував Вадим КОВАЛЬОВ, «Народна армія»

РЕАЛІЇ СЬОГОДЕННЯ

16 червня Міністерство закордонних справ та Міністерство енергетики України довели до відома США та Євросоюзу інформацію про зрив українсько-російських газових переговорів російською стороною. В заявах обох відомств зазначено, що «Газпром» проігнорував пропозиції України, які до того ж повністю відповідали позиції Європейської комісії.

ТРЕТЯ «ГАЗОВА» ВІЙНА

КЕРІВНИЦТВО НАШОЇ ДЕРЖАВИ РОЗПОЧАЛО КОМПЛЕКСНУ ПІДГОТОВКУ ДО МОЖЛИВИХ НЕГАТИВНИХ НАСЛІДКІВ У ЕНЕРГЕТИЧНІЙ СФЕРІ

Нічим завершилася низка газових українсько-російських перемовин, які тривали протягом останніх днів. Керівникам ВАТ «Газпром» та НАК «Нафтогаз України» при посередництві Євросоюзу так і не вдалося домовитись про ціну майбутніх поставок російського природного газу в Україну. Головним наслідком цього став початок чергової газової війни. Москва повідомила про переведення НАК «Нафтогаз» на так звану систему передплати. Водночас керівництво ВАТ «Газпром» звернулося до Стокгольмського арбітражного суду щодо повернення НАК «Нафтогаз» заборгованості у 4,5 млрд дол. США.

Україна відповіла миттєво та в повній відповідності до виниклої ситуації. Керівництво держави розпочало комплексну підготовку до можливих негативних наслідків у енергетичній сфері. Створено спеціальний кризовий штаб на чолі з віце-прем'єром Володимиром Гройсманом, вивчається можливість оптимізації промислових газових потреб. До Стокгольмського арбітражу проти «Газпрому» подано зустрічний судовий позов. У ньому Україна вимагає визначити справедливу та ринкову ціну на російський газ та стягнути з «Газпрому» 6 млрд дол. США. Ці кошти, за підрахунками вітчизняних фахівців, українська сторона переплатила «Газпрому» з 2010 р.

Крім того, не виключається перегляд у бік збільшення ціни за транзит російського газу. Глава уряду Арсеній Яценюк звернувся до керівництва «Нафтогазу» щодо встановлення «економічно обґрунтованого тарифу». Досі відповідно до газового договору 2009 року вартість транзиту російського газу територією України залежала від ціни на газ для України. У 2012 р. транзитна ставка була в межах від 3,08 до 3,12 дол. США за тис. кубометрів на 100 км шляху. У 2013 р. вона становила 3,1 дол. США.

Історичний екскурс

Поточний газовий конфлікт уже третій за останні 10 років. Перший виник на початку 2005 року. Тоді в Москві вирішили привести ціни на газ для колишніх республік СРСР у відповідність до європейських тарифів. Ціна на «блакитне паливо» для України мала зрости з 50 до 160–170 доларів США за тисячу кубометрів. НАК «Нафтогаз» тоді відповів оприлюдненням планів щодо підвищення тарифів за транзит. Близько року Україна активно шукала альтернативні джерела постачання природного газу. Тим часом апетити російського газового монополіста зростали.

Наприкінці 2005 року тодішнє керівництво держави відмовилося платити ціну, яку на той час вимагав Газпром — 230 дол. США. 30 грудня українська сторона в односторонньому порядку перервала свою участь у переговорах з Росією. 1 січня 2006 року Москва припинила поставки природного газу в Україну, але продовжила транзит палива до Європи. Майже відразу з Росії почали лунати звинувачення НАК «Нафтогаз» у крадіжках транзитного газу. Конфлікт завершився досить швидко. 4 січня українська сторона святкувала підписання нового контракту. Він передбачав ціну за російський газ у 95 доларів США за тисячу кубометрів. Транзитна ціна для Росії зросла до 1,6 дол. США.

Другий газовий конфлікт між Україною та Росією розпочався 2008 року. Його безпосереднім учасником став посередник в українсько-російських газових схемах компанія «РосУкрЕнерго». На початку року українська сторона заявила про наміри відмовитись від посередницьких послуг. Вже за декілька місяців Москва повідомила про українську заборгованість у розмірі 2,4 млрд. доларів США. Президент України Віктор Ющенко звинуватив у виниклій ситуації тодішній уряд на чолі з Юлією Тимошенко. Прем'єр своєю чергою заявила, що борг має сплатити «РосУкрЕнерго».

Тривалі суперечки призвели до початку 1 січня 2009 р. активної фази газової війни між Україною та Росією. Того дня українська сторона заявила про відсутність заборгованості перед «Газпромом» та оприлюднила свою ціну за «блакитне паливо» — 201 долар США за тисячу кубометрів. У Москві ж наполягали на ціні у 250 доларів США. Результатом суперечок стало припинення поставок газу та заява «Газпрому» про «європейську» ціну в 418, а згодом і в 450 доларів США за тисячу кубометрів. Російський монополіст скоротив обсяги поставок газу до Європи та звернувся до Стокгольмського суду щодо «несанкціонованого відбору» Україною російського газу. Завершився конфлікт 19 січня 2009 р. підписанням у Москві нової газової угоди. Відповідно до положень десятирічного контракту сторони перейшли на нову формулу розрахунку ціни за російський газ. У 2009 році вона мала становити 228,8 доларів США за тисячу кубометрів, у подальшому ціна визначалася щоквартально.

«Справедлива» ціна?

Запропоновану Росією нову ціну в 485 доларів США за тисячу кубометрів природного газу не вважають справедливою ані в Україні, ані в Європі. На початку переговорів, які завершилися 15 червня 2014 року, українська сторона вимагала залишити ціну, яка діяла в першому півріччі — 268 доларів США. Згодом НАК «Нафтогаз» пішов на поступки і погодився на 326 доларів США. Про це 13 червня повідомив глава НАК «Нафтогаз» Андрій Коболєв. Зустрічною пропозицією Росії стала ціна у 385 доларів США, яку «Газпром» запропонував оформити у вигляді знижки. Українську сторону це не влаштувало з цілком зрозумілих причин.

«Знижка» виявилася митом, розмір та терміни якого встановлює уряд РФ. На думку фахівців, у такому вигляді цінові поступки російської сторони могли бути в будь-який час скасовані в односторонньому порядку. «План Росії був абсолютно зрозумілим: заявити про те, що ціна з 268 доларів США зросла майже до 500, а потім тимчасово встановити 385 доларів. А десь у листопаді-грудні російське керівництво мало б заявити, що воно передумало», — прокоментував наміри РФ Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк.

Не пристав «Газпром» і на пропозицію посередника в українсько-російських переговорах від ЄС, єврокомісара з енергетики Гюнтера Еттінгера. Його варіант виглядав компромісним для обох сторін — ціна на газ встановлюється у проміжку між зимовим значенням у 385 та літнім у близько 300 доларів США за тисячу кубометрів. При цьому Україна погоджувалася вже 16 червня погасити половину поточної заборгованості, а до кінця нинішнього року виплатити решту суми. «Українська сторона була готова прийняти такий варіант, однак російські партнери з ним не погодилися. Вони наполягали на тому, щоб Україна негайно виплатила 1,9 млрд дол. США за загальної ціни газу в 385 доларів США», — йшлося в повідомленні НАК «Нафтогаз». 17 червня європейську пропозицію щодо врегулювання газових суперечок між Україною та Росією підтримав Держдепартамент США.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТР УКРАЇНИ АРСЕНІЙ ЯЦЕНЮК: «НАША ДЕРЖАВА НЕ БУДЕ ДОТУВАТИ «ГАЗПРОМ» НА 5 МЛРД ДОЛАРІВ ЩОРІЧНО, АБИ РОСІЯ ЗА ЦІ КОШТИ БОМБИЛА УКРАЇНУ»

Цікаво, що Україна отримала низку пропозицій від європейських компаній щодо закупівлі газу за ціною, нижчою за російську. Конкретна вартість не розголошується, але вона навіть менше 320 доларів США. «Україні з Європи зараз пропонують дешевий газ. Більш дешевий, ніж 350 і 320 доларів за тис. куб. м. Це європейські компанії, які володіють ресурсом газу та можуть поставити його в Україну» — зазначив глава НАК «Нафтогаз». Нині НАК «Нафтогаз» співпрацює з двома потужними західними компаніями — RWE та Gaz de France. Можливість підписання домовленостей з європейськими компаніями вивчатиме спеціальна делегація НАК «Нафтогаз». 17 червня група українських експертів вирушила до ЄС.

Чи такий страшний «чорт»?

Вітчизняні експерти та політики переконані в тому, що наявного газу Україні вистачить принаймні до грудня поточного року. Лише за останні місяці Україна збільшила обсяги газу в своїх сховищах на 7%. Загалом накопичено близько 14 млрд кубометрів «блакитного палива». За цих умов держава цілком спроможна забезпечити себе природним газом на тривалий період, вважає глава Міністерства енергетики та вугільної промисловості Юрій Продан. На думку директора Інституту енергетичних досліджень Дмитра Марунича, позитивним чинником є також порівняно низькі потреби держави в енергоносіях у літні місяці. Обсяги газу, яких потребують у цей період комунальні та промислові підприємства України, майже повністю співпадають з тими, які ми видобуваємо самотужки, каже фахівець. До того ж Україна вже отримує певні обсяги реверсного газу з Європи.

Але восени газу знадобиться значно більше. 16 червня НАК «Нафтогаз» звернувся до Європейської комісії з проханням дозволити великий реверс на словацькому напрямку. Якщо питання буде вирішене, то реверсні обсяги можуть сягнути 15 млрд кубометрів — обсягу, необхідного для повного забезпечення українських потреб. Єврокомісія також звернулася до європейських компаній з пропозицією закуповувати та закачувати газ до українських сховищ. Що ж стосується продовження співпраці з російською стороною, то поки триває розгляд позовів у Стокгольмському суді, може бути встановлена тимчасова ціна.

Найімовірніше її буде визначено вже найближчим часом, оскільки судові розгляди можуть тривати від шести місяців і довше. До того ж Росія зовсім не зацікавлена у тривалій «перерві». Річ у тому, що залишок від об'єму, який планувався для України — 30 млрд кубометрів газу щороку, «Газпрому» просто немає куди подіти. Спеціалісти вважають, що чи не єдиним виходом у такій ситуації є звичайне спалювання газу. Існують й інші варіанти, але вони потребують планування та відповідних потужностей.

«Ця газова війна буде відрізнятися від попередніх. Вона розпочалася влітку, коли Україна та Євросоюз не відчувають потреби в російському газі. Тому сьогодні є певний запас часу для розв'язання цієї проблеми», — вважає відомий політолог Євген Магда. Важко не погодитись з цим твердженням. Але Україна, Євросоюз та США вирішили не затягувати та вже об'єднали свої зусилля. Слово за Росією. Варіанти лише два — або переможе здоровий фінансовий глузд, або політичні амбіції.

Максим ПІГАН,
«Народна армія»

Народна армія
16–21 червня 2014 року

НА ПЕРЕДОВІЙ

ПОЛЬОВИЙ «ПІТ-СТОП» ПО-АРМІЙСЬКИ

Сьогодні в зоні проведення антитерористичної операції військовики та техніка працюють на межі можливостей. І якщо людина ще може у відповідальний момент затиснути волю в кулак і виконати завдання «через не можу», то машину до кожного випробування, а надто ж після бою, потрібно ретельно обслужити.

Армійські ремонтники за день замінили двигун на бронетранспортері БТР-70

Фото Дмитра ГОРБУНОВА

Недарма кажуть: справна техніка є складовою перемоги. Тому бійці ремонтно-відновних підрозділів працюють не покладаючи рук.

Бойові «ноу-хау»

Для оперативного розв'язання нагальних проблем у розташуваннях підрозділів працюють офіцери Центрального бронетанкового управління Озброєння Збройних Сил України.

— Зараз у східних регіонах зосереджено танки, бронетранспортери, самохідні артилерійські установки, бойові машини десанту тощо. Тому вдень та вночі до районів дислокації вирушають автомобільні колони з усім необхідним: від копійчаних гумових патрубків до півторатонних танкових двигунів, — розповів начальник управління Центрального бронетанкового управління Озброєння Збройних Сил полковник Володимир Дудар.

За словами офіцера, протягом останніх двох місяців до зони АТО вже відправлено понад 980 тонн бронетанкового майна на загальну суму близько 105 мільйонів гривень.

— Завдяки своєчасному перевезенню різних комплектуючих на Луганщину та Донеччину наші вояки швидко відновлюють пошкоджені та поламані машини. Першими ми виконуємо заявки, які надходять із зони проведення антитерористичної операції. Таким ми робимо свій маленький внесок у перемогу над ворогом, — додав полковник Володимир Дудар.

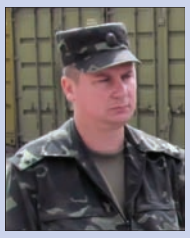
Формула успіху

Найбільше навантаження у постачанні в райони АТО різних агрегатів та систем сьогодні покладається на Центр забезпечення бронетанковим майном, що розташований на Харківщині. Отримання, зберігання та поставка матеріальних засобів до армійських підрозділів — головні завдання цього військового постачального підрозділу.

Слід сказати, що близькість до місць проведення антитерористичної операції згуртувала колектив, він подвоїв свої зусилля щодо допомоги українським десантникам, танкістам та артилеристам.

— Ми розуміємо, що постачаємо у війська «ліки» для бронетехніки, тож і діємо максимально швидко: «заявка-склад-підрозділ». Ситуація у країні стала для моїх підлеглих своєрідним випробуванням на профпридатність. Сподіваюся, ми його пройдемо, — зазначив начальник центру підполковник Василь Буряк.

Навесні цього року військової техніки на Сході країни значно побільшало. Тож прискорився й ритм роботи Центру забезпечення бронетанковим майном. Тут швидко здійснили перерозподіл усіх запасів і налагодили зв'язок з усіма підрозділами у східних регіонах. Паралельно фахівці відділу консервації та регламенту наростили свої виробничі потужності. Охорону сховищ та об'єктів інфраструктури було посилено підрозділами забезпечення. Тобто кожен на своєму місці взяв на себе додаткові зобов'язання, як то кажуть, «за себе і того хлопця». В результаті з середини квітня до зони антитерористичної операції направлено понад 120 вантажівок із близько 400 тоннами бронетанкового майна.

Начальник Центру забезпечення бронетанковим майном ЗС України підполковник Василь БУРЯК:

— Нашій військовій частині майже 70 років. Славні традиції, що склалися протягом десятиліть, спонукають нинішнє військове покоління з відповідальністю ставитися до службових обов'язків, долати тимчасові труднощі. Моральний стан та рівень професіоналізму моїх підлеглих дозволяє повною мірою виконувати завдання за призначенням. Зауважу, що ми робимо все можливе і понад те, аби українські вояки своєчасно отримували все необхідне.

У полі, як удома

У зв'язку з направленням значної кількості майна в зону АТО наприкінці квітня у районах зосередження військ розгорнуто польові склади та ремонтні майстерні. Досвід, набутий фахівцями на цих об'єктах, просто колосальний.

— Наш склад розташовувався на Донбасі в одному з наметових містечок, — розповів прапорщик Роман Мамонтов. — Разом з армійськими ремонтними підрозділами ми цілодобово займалися обслуговуванням спеціальної техніки. Наприклад, одного разу мені з двома солдатами-контрактниками без спеціального обладнання довелося за день замінити двигун на бронетранспортері БТР-70. Може це звучить і не надто героїчно, та спеціалісти оцінять наш трудовий подвиг.

Одними з тих, хто забезпечує боєздатність підрозділів у районах виконання бойових завдань на Сході України, є воїни окремого ремонтного відновного батальйону ОК «Південь».

Начальник сховища бронетанкового майна Центру забезпечення бронетанковим майном ЗС України прапорщик Роман МАМОНТОВ:

— Перебуваючи на передовій, я діяв разом із десантниками, воїнами-піхотинцями та представниками інших родів військ. У цьому військовому братерстві ми перемагали підступного ворога, який часто ховався за спинами цивільних. Зазначу, що більшість населення таки на нашому боці. Напевно, всіляка підтримка донеччан та бажання скоріше звільнити Україну від терористів й сприяли нашим успіхам.

Для цього в підрозділі були сформовані спеціальні ремонтні та ремонтно-евакуаційні групи, здатні «повертати до життя» бронетанкову та автомобільну техніку в польових умовах. А якщо сталеві коні потребують серйозних робіт, то їх транспортують до підрозділу за допомогою військових чотирьохосних автомобілів МАЗ-537.

За словами командира ремонтного відновного батальйону підполковника Олексія М., на даний час у пунктах технічного обслуговування знаходиться більше десятка одиниць техніки, що потребують середнього та поточного ремонту. Серед них бойові машини піхоти, зенітні самохідні установки, бронетранспортери, а також вантажні і легкові автомобілі різних марок.

— У більшості випадків це поломки двигунів, вихід з ладу через старіння гумово-технічних виробів або проблеми з проводкою тощо, — розповів офіцер. — Для відновлення даної техніки військова частина забезпечена всіма необхідними запчастинами та спеціалістами.

Того дня до розташування підрозділу був доправлений зенітний ракетно-гарматний комплекс «Тунгуска». У бойової машини вийшов з ладу двигун. Оцінивши фронт робіт, військовики негайно приступили до її ремонту.

Обсяг робіт у ремонтників чималий, час од часу їм доводиться працювати з ранку до пізнього вечора. Проте всі розуміють: бойові машини потрібні нашими військовим на передовій. І старе військове прислів'я, що «перемога кується в тилу», і в наш час залишається цілком актуальним. Такої ж думки дотримується і командир відділення ремонту бронетехніки молодший сержант військової служби за контрактом Василь М.

— Повертати у стрій бойові машини, потрібні для захисту територіальної цілісності нашої держави, — це благородна справа, — зазначає контрактник. — І я разом з товаришами докладаю до цього максимум зусиль.

І це — не пусті балачки. На даний час військовим колективом ремонтників було відновлено понад 150 одиниць бронетанкової та автомобільної техніки. Майже на сорока з них проведений середній ремонт, тобто здійснена заміна двигунів та головних вузлів і агрегатів. А із зони виконання бойових завдань здійснена евакуація майже тридцяти одиниць пошкодженої техніки.

По завершенні ремонту відновлені бойові машини проходять відповідні випробування. Зокрема, це тридцятикілометровий марш та стрільби зі штатного озброєння. Після цього техніка транспортується в район виконання бойових завдань.

До речі, окрім штатних ремонтних підрозділів, відновленням танків та іншої бронетехніки віднедавна займаються і працівники Державного підприємства «Завод імені В.О. Малишева». У них своя техніка, спецобладнання. Вони добре знають особливості будови та «найкоротші» шляхи ремонту або заміни того чи іншого агрегату. Тож офіцерам Центрального бронетанкового управління Озброєння Збройних Сил України та Центру забезпечення бронетанковим майном є чого повчитися, принаймні у царині ремонту бойових машин у польових умовах.

Дмитро ГОРБУНОВ,
Валентин ШЕВЧЕНКО,
«Народна армія»

Військові фахівці відновлюють «серце» вантажівки

Фото Валентина ШЕВЧЕНКА

●ФОРМУВАННЯ БАТАЛЬЙОНУ «ПРИКАРПАТТЯ»

ТАМ, ДЕ ПІАР НЕДОРЕЧНИЙ

«На нашу область впала ганебна пляма!» — саме такими словами розпочав роботу виїзної групи депутатів Івано-Франківської обласної ради керуючий справами голови облради Іван Данів у гарнізоні, де формується прикарпатський батальйон територіальної оборони.

Нагадаємо, що нещодавно в засобах масової інформації було поширено низку матеріалів про нібито небажання бійців з цього підрозділу територіальної оборони виконувати поставлені перед ними завдання з підтримки сил АТО. Мовляв, хлопці не укомплектовані, не мають засобів захисту тощо. Ініціаторами такого резонансу були кілька депутатів облради, що на черговій сесії виступили з гнівними промовами. Як результат: сльози матерів перед телевізійними камерами на КПП частини, перекриття доріг тощо…

Депутати вирішили подивитися на реальний стан справ в батальйоні територіальної оборони «Прикарпаття», завітавши безпосередньо в розташування підрозділу. Разом із ними розбирався у проблемі Івано-Франківський обласний військовий комісар полковник Ігор Павлюк та голова Надвірнянської райради Василь Попович.

Спочатку про стан справ депутатам розповів заступник Івано-Франківського обласного військового комісара полковник Юрій Верановський. Говорив без прикрас, оцінив реальний стан підготовки та укомплектування солдатів батальйону. Зокрема він наголосив, що останнім часом дуже багато чули обіцянок від різних владних комісій, однак реальна допомога іде лише від пересічних громадян. Приклад: одинадцять днів лежить заявка на столах чиновників на запасні частини до автобусів, проте справа далі паперів не рухається.

— Своєю чергою прості громадяни закупили для прикарпатського батальйону кілька нічних прицілів, тепловізорів, бронежилети та інше майно, — наголосив полковник Юрій Верановський. — Командування військового комісаріату вирішило питання про заміну неякісних берців, які протягом перших тижнів використання просто «розлізлися». Крім цього, всі солдати забезпечені спальними мішками, каріматами та спеціальними наплічниками.

Також офіцер розвіяв міф про те, що все майно, яке приносять активісти, в батальйоні розкрадається.

— Це цілковита брехня! — наголосив він. — Все, що приносять до нас люди, обов'язково обліковується. Якщо є потреба, ми можемо відзвітувати за будь-яку річ.

Окремо полковник Юрій Верановський подякував голові Надвірнянської райради Василю Поповичу за оперативну допомогу у розв'язанні нагальних проблем. Адже завдяки турботі цього посадовця на потреби батальйону Надвірнянський район перерахував до обласного фонду оборони 632 тисячі гривень. Ще 700 тисяч гривень зібрали підприємці району, крім цього, на 80 тисяч гривень пересічні городяни закупили для військових акумулятори, радіостанції тощо.

— Ми готові й надалі допомагати військовим, — зазначив голова Надвірнянської райради Василь Попович. — Ми чекаємо заявок від офіцерів, які забезпечимо у короткі терміни.

Багато суперечок викликали кошти, зібрані людьми до спеціального фонду оборони області, який був створений депутатами Івано-Франківської обласної ради. Виявилося, що загалом мешканці Прикарпаття зібрали понад 6 мільйонів гривень (!) для потреб батальйону територіальної оборони. Однак всі ці кошти просто заблоковані казначейством, бо для їхнього використання потрібно виконати чималу кількість певних умов.

— З цими грошима ми зайшли в глухий кут, — зізнався депутат Івано-Франківської обласної ради від партії «Свобода» Василь Попович. — З одного боку гроші є, з іншого — казначейство блокує їхнє використання. Тепер депутати шукають рішення щодо їхнього розблокування та реалізації на потреби батальйону.

До речі, схожої проблеми намагався уникнути начальник Івано-Франківського військового гарнізону Івано-Франківський обласний військовий комісар полковник Ігор Павлюк. Ще на початку формування батальйону він запропонував створити громадський фонд, який контролювали б депутати обласної ради. Адже звідти можна оперативно, за рішенням сесії облради, брати кошти на потреби військовослужбовців. Проте тоді до військового керівника не дослухалися. Більш того, дехто за спинами почав розпускати різного роду плітки щодо офіцера. Тепер, коли проблема особливо загострилась, адже люди починають питати у влади, де їхні кошти і чому вони досі не витрачені на потреби солдатів?

Також представники Івано-Франківського обласного військового комісаріату доповіли, що ніхто не збирався і не збирається відправляти мешканців цього регіону у «гарячі точки» АТО. Завданням військовослужбовців було прикриття окремих формувань, служба на блокпостах на відносно спокійних територіях. Крім цього, на початку їм допомагатимуть ті, хто має досвід служби в тих районах.

Після закінчення виїзного засідання депутати вирішили побачитися з самими військовослужбовцями батальйону територіальної оборони «Прикарпаття».

— З нас зробили якихось боягузів! Це ганебно! — такими словами зустріли народних обранців воїни 1-ї роти прикарпатського батальйону територіальної оборони. — Ми готові захищати Батьківщину! Ми — патріоти держави! Ми розуміємо, що там зараз наші українські хлопці, яких потрібно замінити і прикрити їхні спини! А нас тримають тут і ще кажуть, що ми боїмося. Це — неправда!

Доречно зауважити, що кілька чоловік з батальйону і справді не бажали їхати на Схід країни. Всіх їх було звільнено. Ніхто нікого за примусом тут не тримав.

— Коли ми оголосили про вакансії в прикарпатському батальйоні, то до нас звернулось чимало людей, — доповів полковник Юрій Верановський. — Конкурс на одне місце становив до шести чоловік. Отже я можу з упевненістю казати, що на Прикарпатті живуть патріоти України.

Насамкінець депутати поспілкувались із солдатами та склали список необхідних їм речей, пообіцявши купити все дуже оперативно. Також представники робочої групи залишилися задоволеними умовами, в яких живуть і навчаються солдати прикарпатського батальйону територіальної оборони.

Все було б добре, але, на жаль, жодного «депутата-революціонера» в цій виїзній групі не було. Так само не видно і реальної допомоги від тих, хто із запалом таврував ганьбою військових. Отже виходить, що проблеми з комплектуванням батальйону для патріотів — це завдання не для вирішення, а звичайна площадка для дешевого піару. Та коли держава в небезпеці, такий піар щонайменше недоречний, якщо ці люди звичайно вболівають за Україну, а не за ту державу, що веде з нами війну.

На знімках: депутати Івано-Франківщини вивчають проблеми військових.

Тарас ГРЕНЬ, «Народна армія»

Народна АРМІЯ
16–21 червня 2014 року

ЛЮДИ ОБОВ’ЯЗКУ

ВОНИ ЗАГИНУЛИ ЗА УКРАЇНУ

«…Присягаю Українському народові завжди бути йому вірним і відданим, обороняти Україну, захищати її суверенітет, територіальну цілісність і недоторканність, сумлінно і чесно виконувати військовий обов’язок…» — ці рядки з Військової присяги урочисто зачитує кожен, хто обрав у своєму житті непростий шлях служіння Батьківщині. Військовослужбовці, які загинули під час виконання бойового завдання на Сході України, сповна виконали свій військовий обов’язок і віддали в ім’я Вітчизни найцінніше, що є в людини, — своє життя.

Велика родина Українського війська втратила свого сина, героя нашого часу. Ворожою кулею було підступно вбито командира 1-го аеромобільно-десантного батальйону 95-ї оаембр підполковника Тараса Сенюка, який до останньої хвилини життя був героєм як для своїх підлеглих, так і для своєї країни. А життя та служба підполковника Тараса Сенюка — це яскравий приклад відданого служіння Українському народові, який у нього вірив та молився за нього.

Тарас із золотою медаллю закінчив Одеський військовий інститут і був направлений на службу до однієї з кращих аеромобільних частин Українського війська. У бригаді він пройшов шлях від командира взводу до комбата. Виконав дві миротворчі місії — в Іраку та в Косові. Проте сталося так, що довелося відновлювати мир у власній країні. Цього разу офіцер вирушив на Донбас, звідки, на жаль, живим не повернувся.

ЖИТТЯ ТА СЛУЖБА ПІДПОЛКОВНИКА ТАРАСА СЕНЮКА — ЦЕ ЯСКРАВИЙ ПРИКЛАД ВІДДАНОГО СЛУЖІННЯ УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ, ЯКИЙ У НЬОГО ВІРИВ ТА МОЛИВСЯ ЗА НЬОГО

У нетривалому відрядженні до української «гарячої» точки він повсякчас виявляв себе як справжній «геройський» комбат. Так, на початку травня військова колона, яку очолював підполковник Сенюк, йшла виконувати чергове бойове завдання. Командир, як належить, попереду, адже є прикладом для всього особового складу. Однак під час руху військова колона потрапила у засідку. Зав’язався бій. Терористи зосередили вогонь на перших трьох бронетранспортерах, в одному з яких був підполковник Сенюк. Попри зливу куль, голос комбата по радіо звучав упевнено, команди були чіткими, що допомагало бійцям не піддаватись емоціям, страху. І головне — вірити командиру. Через десять хвилин усе закінчилось знищенням сепаратистів та найманців. Але попереду — нові обстріли та бої…

З просуванням колони поблизу Слов’янська знову зав’язався бій. Сепаратистів було витіснено з блокпоста, який вони влаштували неподалік мосту. А саму переправу невдовзі зайняли десантники. Але біля мосту з двох сторін почав збиратися натовп з метою заблокувати подальший рух колони. І командир приймає рішення — виставити бійців навколо колони, аби не допустити провокацій місцевих угруповань.

Здавалося, все під контролем. Проте послабляти пильність не варто. Протягом дня зі сторони сепаратистів лунали погрози знищити підрозділ і пропозиції перейти на бік бойовиків з посиланням на досвід інших «псевдогероїв», яких так ніхто і не бачив. Також бойовики вимагали скласти зброю та залишити техніку в обмін на життя військовослужбовців. Проте відповіддю командира батальйону було чітке та однозначне «НІ». Така ж відповідь пролунала і на вимогу здати затвори. Наостанок від військовиків вимагали здати боєприпаси. Але слово десантника — непохитне.

Далі сепаратисти змінили тактику. Вони почали вимагати залишити військовослужбовців Національної гвардії та внутрішніх військ в обмін на життя десантників. Але справжні українці своїх не кидають.

Близько 17.00 того ж дня серед натовпу були помічені невідомі особи зі зброєю. Усвідомлюючи небезпеку, командир наказав зайняти кругову оборону. В цей час у напрямку підрозділу починають лунати постріли — бойовики стріляли з-за спин цивільних. Полетіла перша пляшка з «коктейлем Молотова» в силове відділення одного з бронетранспортерів. У цей момент підполковник Тарас Сенюк знову чітко керує ситуацією. За його наказом десантники швидко почали розбирати барикади, аби створити прохід для виведення колони у безпечне місце. Проте вогонь, який вели з усіх напрямків, лише посилювався. Найманці не жаліли нікого, аби «дострілятись» до житомирян. Ворожі кулі обірвали життя двох військовослужбовців батальйону. Але завдяки твердості характеру, рішучості та мужності комбата, чітким та впевненим діям особового складу колоні вдалося вирватись із влаштованої пастки.

І таких «гарячих» епізодів, у яких Тарас Сенюк виявляв себе як справжній командир, було чимало.

«ВІН ПОСТІЙНО БУВ ПОПЕРЕДУ, ЙОГО ПОВЕДІНКА ЗАВЖДИ БУЛА ПРИКЛАДОМ ДЛЯ НАС, А ЙОГО ДІЇ НАДИХАЛИ ОСОБОВИЙ СКЛАД»

Так було і 3 червня. Надійшло завдання: знищити блокпост противника. Артилерійська підготовка і тактична група на чолі з підполковником Тарасом Сенюком разом з розвідувальним взводом вийшла на його виконання. Пролунали перші постріли, командир наказав бійцям сховатись за бронетранспортер. Проте, на жаль, у підрозділі вже є перші поранені…

Згадує один з десантників батальйону, який у цей момент знаходився поряд з підполковником Сенюком: «Він постійно був попереду, його поведінка завжди була прикладом для нас, а його дії надихали особовий склад». Так було і цього дня: підлеглі бачили, як безстрашно керував діями комбат. Проте снайперська куля вразила комбата на смерть. У цей момент командування на себе взяв командир 1-ї аеромобільно-десантної роти, продемонструвавши хоробрість і вміння відповідально приймати рішення. Бойове завдання було виконано. Комбат віддав за це життя…

Але його смерть не є даремною. У наших серцях та пам’яті командир 1-го аеромобільно-десантного батальйону підполковник Сенюк Тарас Михайлович залишиться прикладом мужності, стійкості характеру та незламності сили волі. І кожен десантник батальйону з гордістю розповідатиме про свого командира і бойового товариша.

Ірина МУЗИЧУК,
Житомир

ВІЧНА ПАМ’ЯТЬ

Кривавий відгомін подій на Сході дістався й Херсонщини. У селищі Чорнобаївка попрощалися з бортовим технікном вертолітної ескадрильї 11-ї окремої бригади армійської авіації Сухопутних військ ЗС України капітаном Андрієм Тихолозом, який загинув у зоні АТО. Йому було лише 34 роки… Армії капітан Тихолаз віддав половину свого життя.

Прослуживши у Чорнобаївській вертолітній частині, Андрій Тихолоз пройшов миротворчі місії в Ліберії та Сьєрра-Леоне. У 2011-му пішов у запас. Хоча літати продовжував і в цивільному житті. До армії ж повернувся кілька місяців тому. Мобілізували у зв’язку із ситуацією у країні. І невдовзі Андрій у складі одного з екіпажів Мі-8 потрапив у зону АТО. Того дня разом з командою мав забрати бойових побратимів, які потрапили під обстріл. Вертоліт мав зайти на посадку, коли екіпаж потрапив під снайперський обстріл. Куля влучила Андрію в сонну артерію… Без батька залишилися дві доньки та син.

Провести героя в останню путь прийшло чимало херсонців. До скорботної церемонії долучилися голова Херсонської обласної державної адміністрації Юрій Одарченко, начальник Херсонського гарнізону військовий комісар обласного військкомату полковник Сергій Кока, представники громадських організацій.

Пам’ять про загиблого героя і його подвиг навіки залишиться в серцях рідних, близьких та військовослужбовців 11-ї окремої бригади армійської авіації Сухопутних військ Збройних Сил України.

Мешканці села Славів на Житомирщині провели в останню путь крилатого піхотинця 95-ї окремої аеромобільної бригади 22-річного Олександра Голяченка.

У березні він поповнив лави Збройних Сил України у зв’язку з частковою мобілізацією. Рідні та близькі Олександра дуже пишалися, що він — десантник.

У зоні АТО, коли колона військової техніки перевозила воду та продукти, у бойову машину крилатого піхотинця влучив ворожий снаряд. Усередині все запалало. Олександр останнім залишав БТР, тому обгорів найбільше — отримав 80 відсотків опіків тіла, а ще поранення голови та живота.

Його доправили до Військово-медичного клінічного центру, але через опіки — зовнішні та внутрішні — врятувати хлопця не вдалося.

Олександр був наймолодшим у сім’ї та єдиним сином.

…Три постріли в повітря. Олександра Голяченка в останню путь проводжали з військовими почестями. Його ім’я назавжди залишиться в нашій історії, це вже чотирнадцятий герой, котрого втратила Житомирщина в боротьбі за незалежність та цілісність держави.

● ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ…

ЖИТТЯ ЗАРАДИ НОВОЇ УКРАЇНИ

«…Люди, молоді та не дуже, йдучи на бій з темною силою, втрачали життя. Перший упав, другий, третій — їхні серця зупинялися від куль. Але побачили люди, що герої не вмирають, що насправді їхні душі у світлі сходять у небо в золотих, сяючих обладунках, стаючи небесними ангелами, воїнами добра. Цілий загін ангелів, ціла небесна сотня постала перед райськими ворітьми. І Бог забрав їх до себе, всіх до одного, героїв із чистими душами, та наказав берегти свій народ, боронити від лихого. Відтоді наші ангели-охоронці ось такі — вродливі, сміливі, загартовані у бою воїни. І це вони бережуть нас від усього на світі зла…»

Це рядки із оповідання, яке досі поширюється серед мільйонів людей. Його, як і безліч віршів та пісень, написали звичайні українці після кривавих подій на Майдані в пам'ять про загиблих.

Ким були люди, які ціною власного життя змінили історію України? «Народна армія» вирішила написати історію про кожного з них. Наш проект називається «Небесна сотня». Ми хочемо показати нашим читачам, що активісти, які полягли на Майдані, були з різних куточків України, різних національностей, різного віку й віросповідання, різних професій. Але їх назавжди об'єднали любов до України та прагнення змінити життя кожного українця на краще.

Хто вони — герої Майдану? Це київські студенти, які першими вийшли на акції у листопаді 2013 року, що стало початком Євромайдану. Це лікарі, які працювали в медичних пунктах на Майдані. Це воїни-афганці, які знають про війну не з чуток. Це тисячі волонтерів, які несли службу і в патрулі, і на кухні. Це священики, які завжди були на передовій, закликали до миру та припинення насильства. До кінця протистоянь в Києві вони надавали майданівцям психологічну підтримку. Це підприємці малого та середнього бізнесу, які були основним джерелом допомоги Євромайдану. Це митці, які неодноразово ставали опорою для багатьох акцій ненасильницького спротиву.

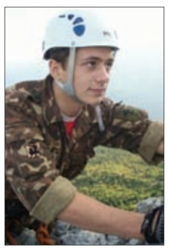
24 лютого Верховна Рада України присвоїла загиблим активістам Майдану звання Героїв України. Також Парламент розширив список вшанування учасників збройних конфліктів в Україні та надав звання «Герой України» всім загиблим від смертельних поранень і після 1 березня 2014 року.

У «Небесній сотні» на сьогодні 126 загиблих протестувальників.

Це Герої України, посмертно зараховані до «Небесної сотні». Сотні, яка піднялася у небо в ім'я свободи та справедливості. Сотні, яка навіки записана в історію України. Сотні титанів духу, які зайняли гідне місце в пантеоні великих героїв минулого.

Ми великою ціною виграли революцію, сотні сердець згоріли за перемогу і запалили ще мільйони сердець. Слава Україні! І вічна пам'ять героям!

Олександр ХРАПАЧЕНКО

Олександр Володимирович, 26-річний євромайданівець із Рівного. Працював режисером у Рівненському обласному драмтеатрі. Захоплювався туризмом, альпінізмом — підкорював гірські вершини. Олександр був життєрадісним, позитивним, енергійним і сповненим ентузіазму чоловіком. Він завжди був душею компанії, ніколи не сумував. У Києві належав до Волинської сотні Самооборони Майдану. 20 лютого Олександр із хлопцями пішов у розвідку на Інститутську. Вже не було стрілянини, люди відходили. Але раптом хтось жбурнув «коктейль Молотова». Товариші лягли на землю і прикрилися щитами. У момент, коли Сашко підняв голову, пролунав постріл снайпера… Цієї весни Олександр планував одружитися…

Максим ШИМКО

Максим Миколайович, 34-річний учасник Євромайдану з Вінниці. Член Вінницького клубу історичної реконструкції «Білий вовк». Перебував на Майдані з початку протистоянь. Був козаком 4-го редуту Майдану. Останній запис, який він залишив на свої сторінці в соціальній мережі, датується 18 лютого: «За Україну! Всі, хто може, їдьте в Київ!!!» Максим точно знав, на що йшов, де знаходився. А головне — він знав заради чого він там. Для нього честь країни і відповідальність за український народ були понад усе. Максим загинув 20 лютого від кулі снайпера на вулиці Інститутській, коли намагався допомогти пораненому.

Іван БЛЬОК

Іван Іванович, 40-річний активний протестувальник Євромайдану зі Львівщини. Жив у м. Городок. Підприємець, власник крамниці. Справжній український господар. Із дружиною Наталею виховував трьох дітей — двох доньок і сина. Був учасником Помаранчевої революції. Вперше прибув на Євромайдан після силового розгону мітингувальників 30 листопада 2013 року. Постійно приїздив до Києва саме в найвідповідальніші моменти протестних акцій. 20 лютого на Інститутській Івана застрелив снайпер. «Тату, може, не поїдеш? Я чув, там снайпери стріляють», просив малий син. Іван лише пригорнув його до серця на прощання: «Синку, я їду, але повернуся героєм. І з перемогою»...

Іван ТАРАСЮК

Іван Миколайович, 21-річний захисник Майдану з Волині. Мешкав у смт Олика. Мріяв бути військовим. Проте у військовий ліцей не вступив. Хлопець пішов навчатися в Луцький медичний коледж. Потім відслужив строкову в армії. Грав у футбольному клубі «Олика». Іван у житті мав три цінності — батьків, Україну і футбол. Читав багато книжок з історії, цікавився політикою і палко мріяв про той час, коли наша держава стане по-справжньому щасливою. Тому юнак і поїхав у Київ відстоювати волю України, навіть не сповістивши батьків, щоб не хвилювалися. Лише по прибутті він по телефону повідомив татові, що все гаразд. А вранці 20 лютого снайпер убив Івана, позбавивши батьків єдиного сина.

Микола ПАНЬКІВ

Микола Олександрович, 39-річний активіст «Правого сектору» зі Львівщини. Служив в армії, навіть залишався на три роки за контрактом. Згодом став приватним підприємцем. Мав багато планів. Для нього святими були такі поняття, як держава, сім'я та церква. Микола виховував 8-річного сина і 12-річну доньку. Починаючи з грудня, регулярно їздив до Києва на Майдан. Постійно був у вирі подій, допомагав товаришам. Востаннє поїхав до Києва ввечері 18 лютого. Був сміливим, завжди на Майдані стояв на передовій. Йшов напролом. Говорив, що коли не він, то хоча б його діти зможуть жити в європейській Україні. 20 лютого снайперська куля влучила йому в груди, коли Микола виносив з Інститутської поранених та вбитих.

Леонід ПОЛЯНСЬКИЙ

Леонід Петрович, 38-річний майданівець зі Жмеринки. Етнічний поляк. Працював залізничником у Жмеринці, останні роки мешкав у Києві. Був дуже добрим чоловіком, мав багато друзів. Брав активну участь з початку акцій протесту на майдані Незалежності. Став членом Самооборони з грудня 2013 року, належав до Барської сотні. Він прагнув, аби його діти жили краще, ніж він. Леонід був двічі одружений. Від першого шлюбу в нього підростає син. Від другого восьмирічна донечка. Але не судилося дітям зростати поруч із батьком. Леонід загинув у ніч з 18 на 19 лютого під час штурму Майдану спецпідрозділом «Беркут».

Валерій ОПАНАСЮК

Валерій Адамович, 42-річний активіст Євромайдану. Жив у місті Рівне, працював автомеханіком. Життєрадісний, розумний і дуже добрий чоловік. Саме так про нього тепер згадують друзі та знайомі. А його знали багато рівнян, які стояли на Майдані. Валерій щодня чергував на барикадах, повсякчас допомагав протестувальникам. За активну життєву позицію товариші по барикадах охрестили його «Валерою Тризубом». Ішов на передову, хоч удома чекала вагітна дружина та четверо дітей. Найменшому синові лише два роки, найстаршій доньці 12. Але діти не побачать більше тата. Коли Валерій 20 лютого відтягував з передової поранених людей, снайпер влучив йому просто в серце…

Матеріали сторінки підготувала Марина ХЛІБКО, «Народна армія»

Народна армія
16–21 червня 2014 року

ОХОРОНА КОРДОНУ

З прадавніх часів цивілізовані країни будували стіни для оборони від варварів та кочівників. Історія, як відомо, розвивається по спіралі. 16 червня Рада національної безпеки та оборони прийняла рішення встановити інженерні споруди для захисту східного українського кордону. Кабміну також доручено розробити план будівництва стіни, односторонню демаркацію всього східного кордону, та запровадити заборону для проходу російських судів у Азовське море.

МУРИ БЕЗПЕКИ

З метою посилення захисту східних кордонів держави губернатор Дніпропетровської області Ігор Коломойський запропонував уряду України реалізувати відповідний інженерний проект їхнього облаштування. Він передбачає створення надійної сучасної інженерно-військової перешкоди, здатної зупинити ворожі провокації та проникнення озброєних бойовиків і бронетехніки з російської території.

Сам ініціатор створення «стіни» — губернатор Дніпропетровської області — порівнює її з лінією Маннергейма, що свого часу врятувала Фінляндію від російської окупації.

Проектом Коломойського передбачене будівництво сталевої огорожі з колючим дротом, ровами, загородженням із протипіхотних та сигнальних мін та іншими засобами утруднення подолання кордону людьми та транспортом. На певних ділянках по сітці огорожі проходитиме електричний струм. Прикривати інженерні загородження мають мобільні групи Збройних Сил, Прикордонної служби та Національної гвардії.

Хто заплатить за безпеку?

Загальна вартість проекту будівництва укріплень задовжки 1920 км оцінюється у 100 млн євро, з яких 84 млн — вартість безпосередньо матеріалів та інженерних робіт. Проект буде реалізований у межах приватного партнерства з Дніпропетровською ОДА, тобто на умовах державного замовлення при приватному фінансуванні. Взяти участь у цьому проекті зможуть і підприємства Дніпропетровської області.

За наявності державної фінансової підтримки та прийнятті відповідного рішення на рівні держави фонд «Дніпро-1» готовий виконати весь обсяг зазначених робіт та побудувати укріплену лінію державного кордону на території трьох областей протягом 5–6 місяців. Для реалізації проекту необхідно тільки його затвердження Президентом.

Втім українська громада вкотре продемонструвала самоорганізованість. У соціальних мережах було створено групу «Будуємо 10-метровий бетонний кордон з Росією» , що налічує уже майже 10 тисяч учасників, які координують, зокрема, збір необхідних коштів. Учасники цієї спільноти переконані, що будівництво стіни на кордоні з РФ уже стало новою національною ідеєю.

Голос предків

Не всі знають про перші зразки фортифікаційної архітектури, споруджені нашими пращурами, — Змієві вали. Грандіозні земляні укріплення (насипи заввишки 6–8 м і завширшки 14–16 м), залишки яких простяглися майже по всій території України, сягають близько 2000 км.

Відомі твердження про будівництво середньодніпровських Змієвих і дунайських Траянових валів київським Траяном за 500 років до н.е. Кілька разів вали Середнього Подніпров'я згадуються в літописі: 1093 р. — два вали на південь від низин Стугни за Треполь (сучасне с.Трипілля), 1095 і 1149 рр. — обидва Переяславські вали, 1151 р. — вал на південь від середньої течії Стугни.

Вали були ефективним захистом осілого землеробського населення від легкої кінноти степових кочовиків, зводячи нанівець їхню головну перевагу — швидкість просування та раптовість нападу.

Те, що зараз виглядає, як залишки невиразних земляних насипів, колись було потужним та складним укріпленням — суцільні вали заввишки 10–15 метрів, шириною основи до 20 метрів, на дерев'яному каркасі, у деяких місцях — у вигляді 5–6 паралельних земляних укріплень, з ровом завглибшки до 2–3 метрів. Сьогодні більшу частину Змієвих валів зруйновано.

Чи вирішить стіна питання?

Сьогодні стіни можуть стримати терористів, але не годяться для оборони проти регулярної армії з артилерією і бронетехнікою. Наразі особливо актуальним є посилення кордонів, зведення оборони і встановлення мінних загороджень у місцях найбільш імовірного проникнення озброєних груп.

Загалом йдеться не тільки про дроти і стіни, але й про принципово інший рівень оснащення та підготовки особового складу Прикордонних військ. Оборона кордонів має вестися також за допомогою новітніх технологій відеоспостереження та сповіщення.

Та чи можна економити на безпеці? Ми вже 20 років заощаджували на армії. Чи не час схаменутися?

Андрій ШУМСЬКИЙ,
«Народна армія»

СВІТОВІ АНАЛОГИ

«Велика американська стіна» — так журнал Time назвав комплекс укріплень на кордоні США і Мексики. Вже в 90-х роках минулого століття поблизу Сан-Дієго був збудований 23-кілометровий залізний паркан. У 2006 році, коли ситуація з біженцями з Мексики до США загострилась, було вирішено побудувати ще 1126 км стіни. Тепер загорожа між двома країнами прикриває третину усього кордону.

Завдання стіни — стати бар'єром на шляху нелегальної міграції з Мексики, а також перешкодою для наркоторгівлі. 2 патрульні на 50 кілометрів стіни та пункти пропуску приблизно так само — на 40–50 кілометрів. Сама 6-метрова стіна обладнана спеціальними технічними засобами, які дозволяють контролювати рух навколо стіни дистанційно, але мобільні групи можуть дуже швидко реагувати.

За підрахунками агентства Bloomberg, до 2010 року на будівництво 700 миль (близько 900 км) стіни було витрачено більше 3 млрд доларів. При цьому загальна довжина кордону з Мексикою — 2000 миль (близько 3 тис. км).

Навесні 2014 р. ізраїльська компанія Elbit Systems Ltd. виграла контракт на виробництво і встановлення устаткування спостереження вздовж стіни між США і Мексикою. Початкова вартість контракту — 145 млн доларів, але з часом вона може досягти 1 млрд доларів.

Великий китайський мур, побудований в епоху династії Мін (1368 — 1644 рр.), з усіма його секціями простягається на 8 851,8 км. Цю довжину становлять 6259 км самих стін, 359,7 км траншей та 2 232,5 км природних захисних бар'єрів, якими є гори та річки. Його загальна довжина згідно з дослідженням 2012 року становить 21 196,18 кілометрів. Уздовж усього Великого китайського муру споруджені каземати для охорони і сторожові вежі, а в головних гірських проходах — фортеці. Великий китайський мур зберігся до наших днів переважно у вигляді кам'яної захисної стіни династії Мін (17 століття).

Мур спирався на вежі, яких налічувалось близько 25 000. Вони були різного розміру та зводилися з різних матеріалів, але кожна була пірамідою заввишки близько 12 м. Відстань між баштами була у «два польоти стріли», а з'єднувались вони товстою стіною заввишки близько семи метрів. Стіною легко могла пройти шеренга із восьми осіб.

Будівництво муру в основному було закінчене до 213 року до н.е. Крім 300 тисяч солдатів, у його будівництві брали участь сотні тисяч мобілізованих селян.

Ізраїльська стіна. Існують і сучасні приклади «інженерного відгородження» від сусідів, схильних до насильства. Наприклад, стіна безпеки між Ізраїлем і палестинськими територіями на Західному березі річки Йордан. Початок будівництва — у квітні 2002 р. за розпорядженням прем'єр-міністра Аріеля Шарона. Завдання — перешкодити проникненню до Ізраїлю палестинських підривників-смертників.

Довжина стіни — понад 760 км, її висота сягає восьми метрів. У районі Єрусалиму та сусідніх найбільш населених районів стіна найміцніша. Після початку громадянської війни в Сирії Ізраїль розпочав будівництво стіни вздовж сирійського кордону. За даними компанії Al Jazeerah, щорічно обслуговування стіни обходиться в 260 млн доларів.

Азія: Демаркаційна лінія на кордоні між Північною та Південною Кореєю стала наслідком війни та необхідним заходом для мирного співіснування двох країн. Її було створено 1950 року на 38-й широті — там, де розпочалась та закінчилась війна. Лінія має 248 км у довжину та 4 км у ширину. Лише у надзвичайних випадках делегаціям дозволяється її перетинати. Військові ж, які ведуть переговори щодо конфлікту, зустрічаються в одному з бараків, який знаходиться просто на лінії.

Європа: Стіна у Белфасті (Північна Ірландія) розділяє квартал міста на дві частини для захисту населення від сутичок між радикальними протестантами та католиками. Мур досягає 8 метрів. П'ять метрів з бетону, ще 3 м — з колючого дроту. Самі мешканці Белфаста схвалюють наявність стіни посеред міста, бо почуваються більш захищеними.

Африка: Два іспанські міста Сеута та Мелілья знаходяться на території Північної Африки та є «воротами», що регулюють потік біженців та мігрантів із Африки до Європи. Після масового потоку біженців у 2005 р., коли через Іспанію до Європи потрапило більше 11 тис. африканців, роздільну стіну посилили. Паркан виріс із трьох до шести метрів і тепер оснащена усім сучасними камерами спостереження та детекторами руху. Посилення контролю зменшило потік біженців та мігрантів через Іспанію, проте пере направило його в бік Італії та Мальти.

Берлінська стіна. Головний символ «холодної війни» — Берлінська стіна — простояла з 1961 по 1989 р. Її довжина становила понад 150 км. Падіння Берлінської стіни, яку пропаганда СРСР називала «захисним валом миру», а західна — символом «холодної війни», відбулося 1989 року.

ДО ДНЯ ПАМ'ЯТІ І СКОРБОТИ

ВИПУСКНИКИ 41-ГО

В одного донбаського поета-фронтовика є вірш про шкільний атестат. Звертаючись до випускників, учитель закликав їх ніколи не заплямувати документ про зрілість. Чотири року у полум'ї війни випускники 1941 року зберігали вірність клятві. Деякі з них заплямували атестат… кров'ю. А це, як сказав поет, — дуже світла пляма…

До війни будинок, в якому жив Борис Логінов, знаходився в дачному київському селищі Святошин. До рідної 74-ї школи хлопець діставався трамваєм 23-го маршруту. 10-А був дружним, веселим класом. Усі хлопці по вуха закохалися у красуню Лельку Яковчук. Пишалися десятикласники струнним шкільним оркестром, створеним ще в 1936 році, незмінними учасниками якого були двоє друзів — Борис Логінов та Дмитро Авринський.

21 червня 1941 року учні-десятикласники прийшли на випускний вечір. Веселі та щасливі, вони танцювали, жартували, сміялися. Не знали, що завтрашній день круто змінить їхні життя та долі, стане початком суворих випробувань.

Два випускники цієї школи — Авринський та Логінов — у серпні стали курсантами Омського артилерійсько-мінометного училища. Та Дмитрові довго навчатися не довелося. Відчислили за те, що мав репресовану матір. Незабаром юнака відправили на фронт, де він у бою під Ленінградом отримав важке поранення. А от Борис Логінов завершив навчання і у званні молодшого лейтенанта відбув на фронт. На посаді командира вогневого взводу 313-го гвардійського Бобруйського Червонопрапорного мінометного полку брав участь у Сталінградській битві, де отримав бойове хрещення. Кадри про цей епізод потрапили до фронтової кінохроніки. З боями Борис Парамонович пройшов шлях від Волги до Ельби. Тричі був важко поранений, став повним кавалером ордена Вітчизняної війни. З 18-ти урядових нагород шість «заробив» на полі бою.

Протягом усієї війни його рідним, евакуйованим до Саратова, надходили фронтові «трикутники». Відтепер ці священні реліквії зберігаються в родині Логінових як сторінки війни, побаченої очима її учасника та свідка. Друкуємо деякі з них.

«**01.06.42 р.** Настала найвідповідальніша пора — складання іспитів. Ми розпочнемо виїзди у поле на практичні заняття. Мій день розпочинається о 6:30 і триває до 23:30. Я маю лише годину вільного часу, навчаємося навіть у вихідні дні… Клуб училища нагадує той, що був на київському заводі «Більшовик», куди ми з тобою, Олена, ходили танцювати. Але зараз про танці треба забути. Ось коли знищимо фашистську сволоту, тоді й потанцюємо. Ваш Борис».

Борис Логінов у 1945році

«**16.08.42 р.** На цей час у нас відбулися великі зміни. Я ледь приховую радість. Навчання поки триває, але в іншій галузі науки. Можу лише сказати одне: така вдача трапляється раз у сто років та й то не з усіма. Свої знання та техніку (нова техніка, про яку писав Борис, — це реактивні установки «Катюша». **— Авт.**) буду використовувати на те, щоб більше знищити фашистів. Ваш Борис».

«**Фронт. 02.01.43 р.** Перебуваю у районі Сталінграда. Кожного дня ми пригощаємо фашистів добрим гвардійським «гостинцем». Гадаю, що тут вони доживають останні свої години. Міцно цілую. Борис Логінов».

«**Фронт. 24.05.43р.** Здрастуйте, рідні мої! Отримав лист, з якого дізнався про смерть батька (Парамон Іванович загинув від вибуху бомби під час евакуації. **— Авт.**)… Мамо! Я присягаю, що помщуся за батька, за тебе, за всю нашу сім'ю. Буду битися до останньої краплі крові. Ваш Борис».

«**Фронт. 21.01.44 р.** (лист адресований однокласниці Ользі Яковчук). На цей час ми перебуваємо майже поруч із Києвом. Але побувати у ньому не довелося. Бойовий шлях проліг поблизу від нього і трохи праворуч. Дуже часто згадую наше минуле шкільне життя. Інколи так хочеться побувати у рідному місті! Напиши, будь ласка, який він зараз наш Київ?» (А Київ лежав у руїнах, але це не могло вплинути на настрій жителів столиці. Вони зі сльозами радості зустрічали вранці 6 листопада 1943 року радянські війська, які форсували Дніпро. Про все це написала Борису Логінову Ольга Яковчук. Залишилась в окупованому місті, вона передавала важливі відомості про гітлерівські війська до партизанського загону Володимира Балицького, зв'язківцем якого вона була. **— Авт.**)

Фронтові листівки, надіслані Борисом Логіновим рідним

«**Фронт. 15.07.44 р.** Щось давно вам не писав. Бо весь час перебуваю на вістрі наступу. Гітлерівці не витримали нашого удару і тікають, кидаючи зброю та техніку. Ми просуваємося з неймовірною швидкістю. Перебуваю вже за Мінськом. Ваш Борис».

«**Фронт. 12.04.45 р.** Нещодавно мене знову нагородили орденами Вітчизняної війни ІІ ступеню і Червоної Зірки. На цей час перебуваю на Одері за 100 км від Берліна. Найближчим часом, гадаю, побуваю у ньому. Ваш Борис Логінов».

«**Вітаю з Ельби! 10.05.45 р.** Добрий день, рідна матуся! Нарешті здійснилося те, чого ми так довго чекали. Війну з клятою фашистською Німеччиною завершено. Як радісно на душі від того, що після чотирьох років кровопролитної війни настала можливість вільно дихати та розпочати нове життя. Вже не доведеться побоюватися, що його порушать страхіття війни. І ось, переглядаючи у пам'яті увесь пройдений з боями шлях від Волги до Ельби, я не можу повірити, що досяг своєї мети. Так! Ми перемогли. Німеччина остаточно переможена. Відтепер, люба моя, можеш за мене не хвилюватися. Я живий і здоровий. Дуже сподіваюся, що недалеко вже той день, коли ми зустрінемося! До побачення. Міцно цілую. Ваш син».

Проте не все так склалося, як він розраховував. Борис Логінов тривалий час служив у Польщі, Білорусії. Та ніколи не забував батьківського дому. Боляче було дізнатися, що фашисти розбомбили його. Лише у 1967 році Борис Парамонович у званні підполковника ракетних військ звільнився у відставку. Тривалий час працював викладачем у столичному Політехнічному інституті. Постійно зустрічався з однокласником Дмитром Авринським.

На жаль, більшість його шкільних друзів не повернулися живими з війни. А от Борис Парамонович встиг перейти рубіж нового тисячоліття. Однак старі рани позначилися на стані здоров'я ветерана війни, і він пішов із життя понад десять років тому. А нещодавно померла його однокласниця — підпільниця Ольга Петрівна Яковчук.

У 74-й школі існував стенд «Бал, опалений війною». На ньому були розміщені фотокарточки випускників «вогненного» сорок першого. Їх знав кожен із школярів, що навчалися тут у післявоєнні роки. За їхнє мирне життя склали голови на фронтах Великої Вітчизняної багато випускників 1941 року.

Ольга АНУФРІЄВА,
Київ

ЯК ЦЕ БУЛО

МИТЬ МІЖ МИРОМ ТА ВІЙНОЮ

Той світанок курсанти-випускники Київського танко-технічного училища чекали з нетерпінням. За командою «Підйом» вони підхопилися з ліжок, одяглися. На рукавах їхніх гімнастерок — позолочені нашивки, а на окантованих петлицях — танкова емблема. Ох, і гарний у тій формі був Петро Шурлаков! На нього дівчата задивлялися: стрункий, широкоплечий, темне хвилясте волосся, ямочка на впертому підборідді.

Почалася урочиста церемонія посвячення курсантів у командири. Серед гостей були офіцери, випускники училища з зірками Героїв, які одержали за прорив «лінії Маннергейма» на війні з фінами.

Петро Шурлаков вирішив твердо — поїде служити на Далекий Схід. Та його викликали до штабу, де сказали: «Як відмінника і перспективного офіцера залишаємо в училищі курсовим командиром». Не встигши навіть познайомитися з підлеглими, військовий технік 2 рангу Шурлаков отримав наказ заступити в караул. Разом із товаришем Дмитром Селезньовим охороняли аеродром Жуляни та 42-й військовий завод. А ще ангар для бойових літаків, бомбосховище, склад з пальним. Тому Петро постійно перевіряв варти, сам розводив зміни чатових. Він лише сів у чергову машину, як із караульного приміщення вибіг його помічник Петро Радіонов і повідомив, що начальник Київського гарнізону наказав посилити охорону об'єктів, терміново розкрити пакет «Дії за бойовою тривогою».

Стрілки годинника показували 5.30. У небі над містом з'явилися три дев'ятки Ю-88. З літаків посипалися на землю бомби. Аеродром перетворився на вирви, над будівлями розгорілися пожежі. Петро Шурлаков зібрав вартових і разом із робітниками заводу розпочав приборкувати вогонь. Обличчя у багатьох покрилися кіптявою, а руки взялися пухирями.

Коли начальник гарнізону дізнався про наліт ворожої авіації, наказав негайно підняти за тривогою всі частини та училища. Виконати це завдання доручив Петрові Шурлакову. Таким чином він першим оголосив бойову тривогу в Київському гарнізоні…

Офіцер-танкіст Петро Шурлаков обороняв Київ, відступав, ховав друзів під швидкоруч збиті з дерева пірамідки, увінчані зірочками, вирізаними з консервних бляшанок. Горів у танку сам, як командир роти виходив на «дуель» з фашистськими «тиграми», «пантерами», був мічений осколками, з боями дійшов до самого Берліна. Потім служив в Австрії, звідти направили до міста курсантської юності — Києва.

Можливо, що Петро Панасович міг би стати видатним воєначальником. Але змінив сталеву машину на сталеве перо, обравши військову журналістику. Він ще в училищі писав репортажі, замальовки, вірші для газети Київського військового округу. Закінчив Київський університет імені Тараса Шевченка, пройшов шлях від кореспондента відділу бойової підготовки до відповідального редактора газети «Ленинское знамя».

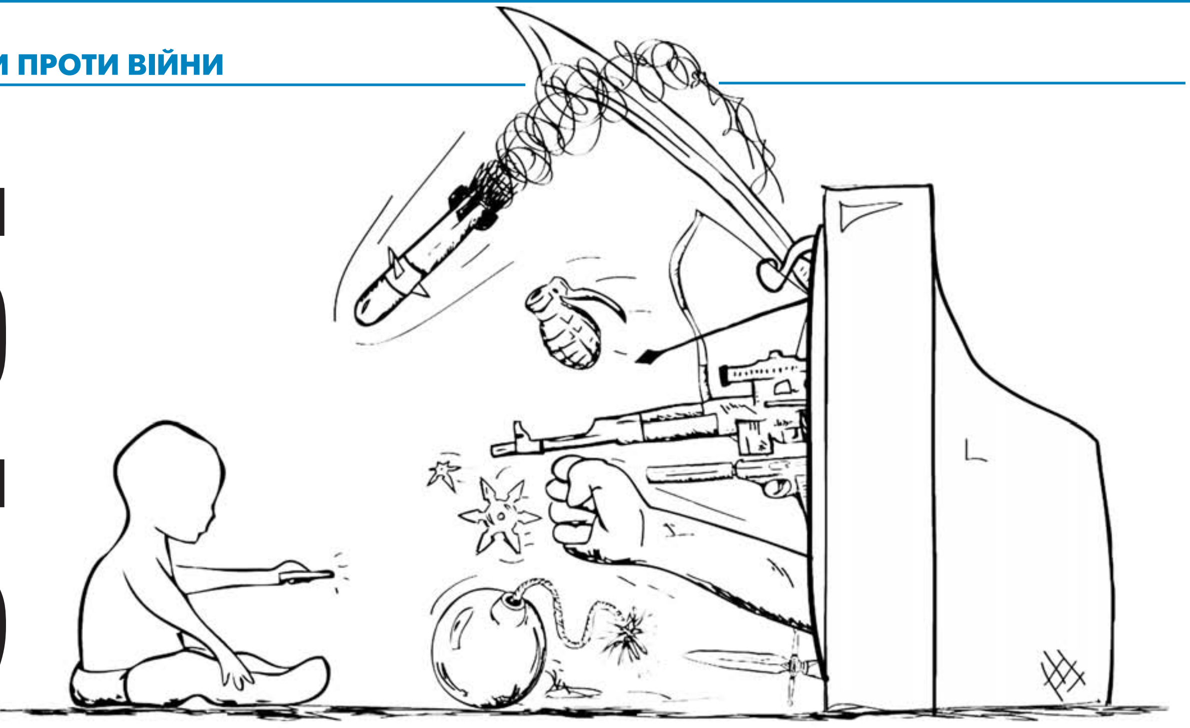
Школу фронтовика і талановитого організатора військового видання пройшло багато журналістів, письменників. Деякі з них потім працювали у центральних військових друкованих органах колишнього СРСР. Є учні Петра Панасовича у військових і цивільних виданнях України. Вони пам'ятають полковника Шурлакова, пишаються тим, що саме він дав путівку в журналістику. Зокрема і авторові цих рядків.

Леонід ЮДІН,
Київ

Народна армія
16–21 червня 2014 року

●МЕДІЙНИКИ ПРОТИ ВІЙНИ

STOP

РОСІЙСЬКІЙ СИЛОВІЙ ТЕЛЕПРОПАГАНДІ!

Генеральний директор Київського міжнародного кінофестивалю «Молодість», кіноексперт Андрій Халпахчі наголошує на необхідності визначити персон нон ґрата на українському телебаченні.

Про це він сказав під час круглого столу в прес-центрі інформаційного агентства «ЛігаБізнесІнформ» щодо відмови українських медіа-груп від російського контенту.

Андрій Халпахчі зазначив, що є величезна кількість персоналій російського істеблішменту, які сьогодні займають вагоме місце на українських каналах. Зокрема він згадав серіал «Інтерни», де грає Іван Охлобистін «з його напівбожевільними виступами проти України», а також Микиту Міхалкова.

— Я думаю, що все ж таки є сьогодні люди, які мають бути на нашому телебаченні персонами нон ґрата, — вважає Халпахчі. Водночас він додав, що це не означає, що з українського ефіру потрібно виключити геть усіх, хто підписав лист російських діячів культури на підтримку позиції президента Росії Володимира Путіна щодо ситуації на Сході України.

Що стосується обмежень російського контенту на українському телебаченні, то, за словами експерта, це не має бути повна відмова від російського кінематографа, зокрема серіалів. «Сьогодні в російському кіно з'явилося дуже багато фільмів, які є протестними. Але, на жаль, на ці фільми не звертає увагу наше телебачення», — додав Андрій Халпахчі.

Варто зазначити, що раніше гендиректор групи «1+1 медіа» Олександр Ткаченко, який ініціював кампанію з відмови від російських пропагандистських серіалів, сказав, що «1+1» не бойкотуватиме фільмів, у яких знімаються російські актори, які підтримують сепаратизм чи федералізацію України.

Нагадаємо, група «1+1 медіа» звернулася до Комітету з питань свободи слова та інформації, Національної ради з питань телебачення та радіомовлення, а також Генпрокурора України з вимогою терміново дати оцінку фактам показу та популяризації фільмів та серіалів, що вихваляють міць збройних сил Російської Федерації на українських телеканалах.

Заступник голови Національної ради з питань телебачення і радіомовлення Лариса Мудрак заявила з посиланням на результати моніторингу, що «вісім українських телеканалів активно працюють на популяризацію агресора». Зокрема вона назвала групу компаній «Інтер» (НТН та «Інтер»), телеканали ICTV, «Гамма». Тож вона підтримує ініціативу щодо обмеження російського контенту на телебаченні.

Олександр Ткаченко згодом повідомив, що ініціативу медіагрупи «1+1 медіа» щодо відмови від російських серіалів, які вихваляють військових спецпризначенців та поліцію РФ, поки що публічно не підтримали провідні українські телеканали, але вилучення схожого продукту з українського ефіру почалося.

До того ж, як відзначив Ткаченко, тієї кількості грошей, яку українські канали направляють на закупівлю російського контенту, більш ніж достатньо для виробництва власного продукту, перш за все серіалів.

— Тільки одна з російських медіагруп заявляє про те, що від експорту в Україну вона отримує щорічно понад 30 млн доларів, — сказав Ткаченко.

●СЛОВО — ПАТРІОТАМ

«НЕВАЖЛИВО ХТО ТИ, ВСЕ МОЖЛИВО, БО Я — ОБИРАЮ ЖИТТЯ!»

ЗІРКИ УКРАЇНСЬКОЇ ЕСТРАДИ ТА ОБЛИЧЧЯ ПРОВІДНИХ ТЕЛЕКАНАЛІВ РОЗПОВІЛИ ПРО ГОТОВНІСТЬ ПОПОВНИТИ ЛАВИ ЗАХИСНИКІВ КРАЇНИ І ПІДТРИМАТИ НАШИХ ВІЙСЬКОВИХ

Андрій Кузьменко. Лейтенант медслужби, він же Кузьма «Скрябін», упевнений, що без нього в армії не обійтися. Як і чим захищатиметься, він уже знає.

— Я стою на обліку у військкоматі, я військовий лікар, інститут закінчив. Я — на підхваті, тим паче зі мною легше, бо маю власну зброю, — поділився Кузьма.

Ігор Посипайко, телеведучий. Звання молодшого лейтенанта юстиції 35-річний Ігор Посипайко отримав ще на військовій кафедрі університету. До військкомату на мобілізацію приходив уже двічі, але там сказали, що такі, як він, поки що не потрібні.

— Кажуть, ваші дані в нас записані. Поки юристів не треба. Кажу, може кимсь іншим можу послужить, а вони мені: ну як це кимсь іншим, тут немає переваг, тут є розпорядок. Кого вони мають призвати, тих і призивають, — каже Ігор Посипайко.

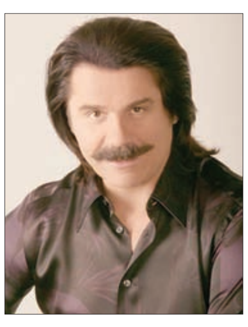
Святослав Вакарчук, лідер рок-гурту «Океан Ельзи». Святослав каже, що до військкомату піде, щойно отримає повістку. Хоча вірить, що мобілізація — це ще не війна.

— Поки мене не запрошували нікуди, але свій військовий квиток я про всяк випадок уже приготував, — сказав рок-музикант. — Як тільки викличуть, готовий служити.

Юрій Горбунов, телеведучий. Юрій в армії не служив, хоча зараз чи не вперше про це шкодує. А під час мобілізації таким як він, упевнений актор, допоможуть спеціальні курси військової підготовки.

— Я ходжу на полювання з мисливською рушницею, тож поцілити і вистрілити я зможу, — переконаний Юрій Горбунов.

Павло Зібров, народний артист України. Павло служив в армії — в Ансамблі пісні і танцю Київського військового округу та майже місяць їздив з концертами на підтримку військових в Афганістані. Він бачив смерть, тому щодень молить Бога, щоб в Україні перестала литися кров.

— В армію мене вже не візьмуть за віком, а от підтримати наших військових своїми виступами, добрим словом завжди готовий. Хоч зараз поїду в будь-яку військову частину.

●ДЯКУЄМО ЗА МУЖНІСТЬ

«ТІ, ХТО НЕНАВИДИТЬ ОДНИХ ЗАРАДИ ІНШИХ, ГРАЮТЬ НА РУКУ ДИЯВОЛОВІ»

Російський музикант Борис Гребенщиков (БГ) — один із небагатьох російських публічних людей, хто не боїться підтримувати українців та казати все, що думає про владу Росії.

Цього разу БГ публічно дорікнув одному з російських каналів тим, що вони перекручують рядки з його пісні на свою користь.

— Дорога редакціє телеканала «Росія 24». Я зворушений, що ви вирішили використовувати фрагмент моєї пісні «Поезд в огне» у своїй передачі. Але коли вже ви це робите, майте сміливість не видирати рядок з пісні, а ставити її повністю, включаючи слова: «Я видел генералов, они пьют и едят нашу смерть», — написав у своєму Facebook Гребенщиков.

— Наведу вам слова Антонія Сурозького: «Ті, хто ненавидить одних заради інших, грають на руку дияволові». Ви усвідомлюєте, що робите саме це? — додав БГ.

Нагадаємо, раніше Борис Гребенщиков закликав владу Російської Федерації не намагатися увійти в історію ціною людських смертей.

Лідер ДДТ Юрій Шевчук опублікував заяву проти введення російських військ в Україну, закликавши «зробити все можливе, щоб не допустити братовбивчої бійні».

— Дорогі мої, будь-які питання потрібно вирішувати політично, а введення військ — це наслідок бездарної, невмілої, дурної, безглуздої політики. Виходить, що політиків у нас насправді й немає. Ось ця істерія з приводу нашого вторгнення в Україну, розв'язана на центральних каналах, волає на свідчить саме про це. Політика в нас у країні слабка, це навіть не політика, а зграя феодалів, знаєте, гунів, готів, якесь Середньовіччя.

Актриса Лія Ахеджакова — одна з небагатьох діячів російської культури, що виступають проти воєнних дій в Україні.

За її словами, вона деколи боїться обговорювати українську кризу з друзями, щоб не посваритися і не «залишитися ворогами на все життя». Адже для неї Україна, де вона народилася, це — Батьківщина.

— Нехай ображають, нехай кидають в мене каміння, але я особисто Україну не зраджу! Ні під яким виглядом, навіть якщо мене будуть жорстоко ображати і принижувати, — заявила актриса.

Соліст групи «Машина часу» Андрій Макаревич звернувся до російської влади з проханням не розпалювати війну з українцями:

— Війну з Україною захотіли? Так як з Абхазією не вийде: українці вже загартувалися і знають, за що б'ються, — за свою країну, за свою незалежність. А ми за що? За Януковича? Хлопці, навіщо ви сховали його в Росії? Чесна людина не буде переховувати злочинця і злодія. А злодій — буде. Навіщо ви себе ганьбите перед людством? Я знаю, що вам наплювати, та все ж таки…

Матеріали сторінки підготувала Наталія ТКАЧУК, «Народна армія»

ЗНАЙ НАШИХ!

«ДРУЖБА ЧЕРЕЗ СПОРТ» ПІДКРІПЛЕНА МЕДАЛЯМИ

Зі швейцарського міста Тенеро повернулася команда армійських спортсменів, яка брала участь у чемпіонаті світу з плавання серед військовослужбовців. Ця першість проводилася під егідою Міжнародної ради військового спорту (СІЗМ).

На старті армійські плавці

Загалом у змаганнях взяли участь близько двадцяти команд, але лише половина з них повернулися додому із нагородами. Про свої перемоги армійці розповіли одразу після приїзду на батьківщину під час прес-конференції в Українському національному інформаційному агентстві «Укрінформ».

— Наші військові плавці вкотре підтвердили високу марку армійського плавання і привезли додому ні багато ні мало — вісім медалей різного гатунку. Серед них одна золота, дві срібні та п'ять бронзових нагород, — резюмував керівник вітчизняної делегації, начальник 95-ї групи спортсменів-інструкторів вищої кваліфікації Управління спорту Міністерства оборони України Сергій Шевчук. — Так, на найвищу сходинку п'єдесталу пошани піднімалися працівники ЗС України Ірина Главник, якій не було рівних на двохсотметрівці на спині. Відзначилась вона і на двохсотметрівці комплексним стилем, однак на цій дистанції дівчина, на жаль, прийшла другою. Разом з нею срібло виборов і працівник ЗС України Максим Шемберев, який також став другим на чотирьохсотметрівці комплексом.

Свій «бронзовий урожай» зібрала працівник ЗС України Ольга Товстоган, яка стала третьою на сто- та двохсотметрівці брасом. Своєю чергою працівник ЗС України Олексій Іванов став третім на п'ятидесятиметрівці вільним стилем та батерфляєм. Разом із ним також третім завершив свій заплив на сто метрів баттерфляєм Богдан Плавін. У підсумку наша збірна зайняла шосте місце у неофіційному командному заліку.

Пригадуючи атмосферу проведення змагань, армійці наголошували, що всі країни, які брали участь у чемпіонаті, морально надихали українців та висловлювали їм свої слова підтримки. А також бажали, аби політична ситуація в Україні як найшвидше нормалізувалась. Адже гасло всіх змагань, які проходять під егідою СІЗМу, — «Дружба через спорт». Проте дружба дружбою, а з'ясовувати, хто сильніший, у спорті необхідно завжди.

А з'ясовувати було що… Так, на окремих запливах ставало дійсно «гаряче», коли переможців від медалей відділяли секунди, а їхню пробу визначала лише мить. Були серед армійців, які виступали у Тенеро, як молоді спортсмени, які лише розпочинають свою професійну кар'єру, так і досвідчені плавці. Одна з них — вже згадана Ірина Главник. За плечима спортсменки вже є участь в Олімпіаді в Лондоні та чимало переможних запливів на батьківщині та в інших країнах Європи. Своєю чергою перемога на світовій першості у Швейцарії стала для неї першим «золотим» здобутком на світовій арені.

— До олімпійського Лондона мене взяли, враховуючи мої добрі показники на двохсотметрівці кролем. Тому мене зарахували до національної збірної, навіть враховуючи той факт, що навіть зараз я поки що виступаю в юніорському спорті. У підсумку наша команда показала п'ятнадцятий результат, — згадує Ірина. Однак одразу додає: «Проте цей рік — останній для мене як юніора. Тому серед пріоритетних планів на цей сезон — участь в останніх для мене юнацьких Олімпійських іграх, які цього разу прийматиме Китай. Але різниця між лондонськими іграми та цьогорічними у Піднебесній — у стилі плавання, який може гарантувати мені медалі. Адже сьогодні моя коронна дисципліна — 200 метрів на спині. На ній я і роблю найбільший акцент під час тренувань.

Саме ця дистанція і принесла Ірині цьогорічне «золото» у Швейцарії, на якій вона обійшла свою головну суперницю — росіянку. Взяти другу найвищу нагороду — в комплексі — завадила француженка Шарлот Боне. Проте, не розчаровуючись, спортсменка з упевненістю дивиться вперед, де на неї чекатиме перший її «дорослий» чемпіонат світу, який прийматиме російська Казань. Там вона спробує заявити про себе вже на зовсім іншому рівні.

Великі сподівання на Ірину та інших спортсменів покладає і начальник 95-ї групи спортсменів-інструкторів вищої кваліфікації Управління спорту Міністерства оборони України Сергій Шевчук. Він констатує, що у цьогорічних переможців швейцарського чемпіонату світу є всі шанси вибороти ліцензії на наступні літні Олімпійські ігри, які у 2016 році прийматиме Бразилія. І участь у змагання рівня СІЗМ — хороше тренування для таких спортсменів. Адже там вони отримують головне — досвід та вже зараз готують себе до нових стартів, але набагато вищого рівня, які відбудуться за кілька років.

— Головне для них — не втрачати темп, бо вони змагаються із майстрами з таких країн, як Китай, який привозить на змагання по три-чотири склади команд, Німеччина, США та іншими, що відомі своїми олімпійцями, — говорить Сергій Шевчук.

Однак не єдиним плаванням живе армійський спорт. Також уже цього року армійські спортсмени відзначилися на регіональних змаганнях серед військовослужбовців з фехтування, що відбулися наприкінці березня у голландському місті Бреда. Там армійці здобули одинадцять медалей, з яких п'ять — найвищої проби.

Максим ХОРОШУНОВ, «Народна армія»

Ольга ТОВСТОГАН, Максим ШЕМБЕРЕВ та Ірина ГЛАВНИК — тріумфатори світової першості з плавання

ДОВІДКА «НА»

Міжнародна Рада військового спорту (СІЗМ) є неурядовою неполітичною організацією, основною метою якої є розвиток військового спорту та фізичної культури. Сама ж організація є найбільшою у світі військовою мультиспортивною організацією, членами якої є 133 країни світу. Щорічно під егідою СІЗМ проводяться понад 30 чемпіонатів світу серед військовослужбовців та понад 50 континентальних та регіональних турнірів з видів спорту. Вітчизняні Збройні Сили є повноправним членом СІЗМ з 1993 року.

ЧЕМПІОНАТ СВІТУ З ФУТБОЛУ

ПРОВАЛ «ЧЕРВОНОЇ ФУРІЇ»

ТА ІНШІ НЕСПОДІВАНКИ МУНДІАЛЮ

Увага всього спортивного світу прикута до Бразилії, де триває головна футбольна подія чотириріччя — мундіаль. Там з'ясовують, хто сильніший, 32 збірні з усіх континентів. Уже зіграно перші матчі в усіх групах, і деякі результати були, м'яко кажучи, несподіваними. Головна сенсація турніру поки що сталася у групі В, де чинні чемпіони світу — іспанці провалили матч з головним конкурентом у групі — збірною Нідерландів. Іспанія вела по ходу зустрічі 1:0, проте розлючені голландці «відвантажили» у ворота Касільяса п'ять (!) м'ячів, чим зняли питання щодо фаворита групи. А завершили «танок на кістках» «Червоної фурії» чилійці, які перемогли іспанців у другому матчі з рахунком 2:0. Отже чинні чемпіони світу та Європи першими (!) з усіх учасників турніру втратили будь-які шанси на вихід у 1/8 фіналу і можуть пакувати валізи та їхати до дому.

Відверто здивували мексиканці. Після невпевненої перемоги над Камеруном вони змогли на рівних провести матч з господарями і головними фаворитами турніру — бразильцями. Натомість збірна Бразилії поки що не справляє враження непереможної команди, якій до снаги стати чемпіоном світу.

«Розбірки» ще двох фаворитів — Англії та Італії — закінчилися на користь останніх. Італійський сплав молодості та досвіду переміг холодний розрахунок родоначальників футболу. Тож наразі не зрозуміло, в який спосіб англійці можуть досягти в цьому турнірі високих результатів.

Збірна Німеччини якось аж до непристойності легко переграла португальців з рахунком 4:0. Португальський «золотий хлопчик» Роналдо разом з партнерами потрапив під каток «бундесмашини», яка своєю грою відверто заявила про претензії на чемпіонське звання.

І наостанок про групу Н, де грають росіяни. Збірній цієї країни невідомо чому завжди щастить із суперниками. Чи то так зірки розташовуються, чи то жереб не зовсім «сліпий», чи ще щось, але факт залишається фактом. Проте, виступаючи у відверто не найсильніших групах, росіяни примудряються не виходити до наступних стадій турнірів. Щось мені підказує, що так станеться і цього разу. Хоча з будь-якого правила є винятки.

На момент, коли здавався номер, маємо такі результати.

Група А
Бразилія — Хорватія 3 : 1
Мексика — Камерун 1 : 0
Бразилія — Мексика 0 : 0
Камерун — Хорватія 0 : 4

Група В
Іспанія — Нідерланди 1 : 5
Чилі — Австралія 3 : 1
Австралія — Нідерланди 2 : 3
Іспанія — Чилі 0 : 2

Група С
Колумбія — Греція 3 : 0
Кот-д'Івуар — Японія 2 : 1
Колумбія — Кот-д'Івуар 2 : 1
Японія — Греція 0 : 0

Група D
Уругвай — Коста-Рика 1 : 3
Англія — Італія 1 : 2
Уругвай — Англія 2 : 1

Група Е
Швейцарія — Еквадор 2 : 1
Франція — Гондурас 3 : 0

Група F
Аргентина — Боснія и Герцеговина 2 : 1
Іран — Нігерія 0 : 0

Група G
Німеччина — Португалія 4 : 0
Гана — США 1 : 2

Група Н
Бельгія — Алжир 2 : 1
Росія — Південна Корея 1 : 1

Андрій ЗАДУБІННИЙ, «Народна армія»

Народна армія
16–21 червня 2014 року

●ПІДТРИМКА ВІЙСЬКОВИХ

ТЕПЛО ДИТЯЧИХ СЕРДЕЦЬ

Майже три тисячі плакатів, малюнків та листів надіслали діти для поранених учасників антитерористичної операції, які перебувають у Військово-медичному клінічному центрі Північного регіону (ВМКЦ ПнР).

Так, одна з таких посилок була від вихованців Солоницівського навчально-виховного комплексу «Перлина» з прикордонного із сусідньою державою Дергачівського району.

— Свою безпеку ми пов'язуємо тільки із захисниками Вітчизни. Ініціатива щодо приготування подарунків для поранених героїв надійшла від наших маленьких патріотів. Так, діти віком від 5 до 10 років підготували понад 200 плакатів і малюнків. На звороті вони написали теплі слова підтримки і побажали якнайшвидшого одужання.

У планах керівництва Солоницівського навчально-виховного комплексу «Перлина» є підготовка невеличкої концертної програми, з якою вони виступлять у клубі ВМКЦ ПнР.

— Послання від дітей діють краще за будь-які ліки. Адже їхні побажання завжди йдуть від серця, а тому несуть тільки позитивну енергію, — розповів начальник ВМКЦ ПнР полковник медичної служби Віктор Поліщук.

Своєю чергою акція під назвою «Лист з турботою і любов'ю» відбулася біля Львівської міської ради. 120 дітей молодшого і середнього шкільного віку малювали патріотичні малюнки та в листах звертталися до захисників Вітчизни, щоб підтримати бойовий дух і нагадати, що на бійців з нетерпінням чекають удома.

— Львів ніколи не був байдужим до проблем держави. Тож і сьогодні ми зібралися тут, щоби висловити свою підтримку нашим бійцям, солдатам і офіцерам, які воюють із загарбниками на Сході країни, — розповіла координатор акції, член ГО «Варта1» Ольга Зінкевич. — Патріотизму і любові до країни навчати потрібно змалку. Діти мають любити державу та її армію. А відтак — усіляко підтримувати. Адже воїн, сповнений силою добра й ідеї, в сто разів сильніший за загарбника, що керується рублями і наказами.

Понад 120 листів і малюнків від найменших членів львівської громади передадуть у військові госпіталі та підрозділи, які діють у зоні АТО.

Зі слів організаторів акції, окрім малюнків та дитячих побажань, найближчим часом солдатам буде надіслано передачу із ліками та необхідними речами.

Дмитро ГОРБУНОВ,
Харків,
Володимир СКОРОСТЕЦЬКИЙ,
Львів

●ЕКСКУРСІЇ ДЛЯ НАЙМОЛОДШИХ

НА «ГЕТЬМАНІ САГАЙДАЧНОМУ» — «ГАГАРІНЦІ»

Фрегат «Гетьман Сагайдачний» з ознайомчою екскурсією відвідали діти, які зараз відпочивають у дитячому оздоровчому таборі імені Юрія Гагаріна Збройних Сил України. Хлопці й дівчата з великим інтересом оглядали флагманський корабель Військово-Морських Сил ЗС України.

— Ми були раді приймати в нас дітей, адже даний захід має велике значення для військово-патріотичного виховання молоді, що особливо важливо в такий нелегкий для нашої країни час, — зазначив капітан 3 рангу Віталій Спірідонов, який проводив екскурсію разом із заступником командира корабля з виховної роботи капітаном 2 рангу Володимиром Новохацьким.

За словами методиста дитячого оздоровчого табору Олесі Бородіної, кілька дітей захотіли в майбутньому стати військовими моряками. Сторони висловили спільне побажання, аби в подальшому такі зустрічі також проводилися.

Інф. «НА»

●ГІРКО!

ВІЙНА КОХАННЮ НЕ ЗАВАДА,

АБО ЯК ЧАРІВНА ВІКТОРІЯ ПОЛОНИЛА СЕРЦЕ ДЕСАНТНИКА

Днями в Ірпені, що на Київщині, відбулась незвичайна шлюбна церемонія. Її учасниками став десантник 79-ї Миколаївської окремої аеромобільної бригади високомобільних десантних військ ЗС України старший солдат контрактної служби Олександр Ногінов та його кохана Вікторія. Як розповів Олександр, вони давно планували одружитися цього літа. Утім буремні події на Сході України та участь військовослужбовця в антитерористичній операції відтерміновували щасливу мить весілля. Але ж хіба може війна стати на заваді коханню?

Під час одного з боїв старший солдат Ногінов отримав вогнепальне поранення в руку. Тепер він лікується в Ірпені. Дізнавшись про плани Олександра та Вікторії щодо одруження, волонтери з фонду допомоги країні «Крила Фенікса» взяли на себе організацію шлюбної церемонії, а також придбання всього необхідного для неї: обручок, весільної сукні тощо. Своїй нареченій Олександр до останнього часу не казав про майбутнє весілля, та коли вона приїхала провідати воїна, то він запропонував Вікторії руку та серце.

На весільний рушник молодята ставали у супроводі бойових побратимів Павла Чайки та Павла Чорного, які разом з Олександром лікувались від поранень у шпиталі. А весільною подорожжю для молодят став політ на повітряній кулі, який також організував фонд «Крила Фенікса».

Як зазначив Олександр Ногінов, він і його дружина Вікторія дуже вдячні волонтерам фонду за їхню допомогу в організації шлюбної церемонії. Однак зміна сімейного стану не вплинула на бажання десантника відразу після завершення лікування повернутися в рідну частину, яка зараз виконує завдання в зоні АТО.

Ярослав ЧЕПУРНИЙ,
«Народна армія»

●СТОЛИЦЯ

МОСКОВСЬКИЙ МІСТ У БЛАКИТНО-ЖОВТИХ КОЛЬОРАХ

За останніх півроку блакитно-жовті кольори дедалі більше забарвлюють країну, що не може не надихати. Окрім дуже популярних сьогодні патріотичних аксесуарів, у кольори Українського прапора все частіше фарбують великі, помітні здалеку будівлі та споруди.

Так, кияни не обійшли увагою і Московський міст. Попри його назву, міст пофарбували в національні кольори України. Мешканці столиці власним коштом придбали фарбу, валики, пензлі та інші потрібні матеріали, що обійшлося патріотам у понад тисячу гривень. Але вони кажуть, що зовсім не шкодують за гроші, бо радість та позитивні емоції оточуючих людей — найбільша цінність у житті.

Активісти розповіли, що автомобілісти, які проїжджали по мосту, коли його фарбували, активно сигналили, вітаючи таку чудову ініціативу киян. «Зупинялися, підходили та пропонували взяти 50–100 гривень як внесок за витратні матеріали. Це ще раз доводить, що громадяни готові до реалізації різних проектів, не чекаючи підтримки з боку держави в такий нелегкий час», — зауважують активісти.

Інф. «НА»

● ПРОГНОЗ ПОГОДИ ВІД ВІЙСЬКОВИХ МЕТЕОРОЛОГІВ

По Україні на 22 червня: *мінлива хмарність. Місцями короткочасні дощі, грози. Вітер переважно північно-західнийі, 5-10 м/с, при грозах пориви 15-20 м/с. Температура повітря вночі +8...+13°С, на сході та півдні +11...+16°С; вдень +18...+23°С, на сході та півдні місцями до +26°С.*

По Києву та області на 22 червня: *мінлива хмарність. Місцями короткочасний дощ, гроза. Вітер північно-західний, 5-10м/с, при грозі пориви 15-20 м/с. Температура повітря у Києві вночі +11...+13°С, вдень +19...+21°С; по області вночі +8...+13°С, вдень +18...+23°С.*

Прогноз погоди по Україні на тиждень: *серпанок, місцями короткочасні дощі, грози, в окремих районах град, лише 23-26 червня на сході, 24 червня по всій теритоії України, крім заходу, 27 червня на заході переважно без опадів. Температура повітря вночі +8...+13°С, на сході та півдні +11...+16°С; вдень +18...+23°С, на сході та півдні місцями до +26°С.*

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Реєстраційне свідоцтво КВ № 2026 від 25.06.1996 р.
Передплатний індекс – 68618

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега–Поліграф» (м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14).
Наклад 38428
Ціна вроздріб – договірна
Зам. **№35626**

Головний редактор Роман ДРАПАК
Відділ передплати: тел.: 0(44) 489 50 12
Чергові по номеру — Роман БАКУМЕНКО, Костянтин МАШОВЕЦЬ, Сергій ВОРОНКОВ
Провідні літературні співробітники — Наталія ШАРОЙКО, Катерина КУЩІЄНКО

Адреса редакції: вул. Мельникова, 24, м. Київ, МСП, 04655
e-mail: n_army@army.kiev.ua
http://www.narodka.com.ua
Рр - Реклама редакції (подається безкоштовно)
Р - Реклама платна